
1 Shrimaddevibhagavatamahapurane Prathamah Skandhah

१ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे प्रथमः स्कन्धः

Document Information

Text title : Devi Bhagavata Mahapurana Skandha 01

File name : devIbhAgavatam01.itx

Category : purana, devI, devii, devibhagavatam

Location : doc_purana

Transliterated by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Proofread by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Latest update : March 30, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 31, 2024

sanskritdocuments.org

१ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे प्रथमः स्कन्धः

१.१ प्रथमोऽध्यायः । शौनकप्रश्नः ।

ॐ सर्वथैतन्यत्तुपां तां आधां विधां य धीमहि ।

बुद्धिं या नः प्रथोदयात् ॥ १ ॥

शौनक उवाच -

सूत सूत महाभाग धन्योऽसि पुरुषर्षभ ।

यदधीतास्त्वया सम्यक् पुराणसंछिताः शुभाः ॥ २ ॥

अष्टादश पुराणानि कृष्णेन मुनिनानघ ।

कथितानि सुदिव्यानि पठितानि त्वयानघ ॥ ३ ॥

पञ्चलक्षणयुक्तानि सरुडस्थानि मानद ।

त्वया ज्ञातानि सर्वाणि व्यासात्सत्यवतीसुतात् ॥ ४ ॥

अस्माकं पुण्ययोगेन प्राप्तस्त्वं क्षेत्रमुत्तमम् ।

दिव्यं विश्वसनं पुण्यं कविदोषविवर्जितम् ॥ ५ ॥

समाजोऽयं मुनीनां हि श्रोतुकामोऽस्ति पुण्यदाम् ।

पुराणसंछितां सूत ब्रूहि त्वं नः समाहितः ॥ ६ ॥

दीर्घायुर्भव सर्वज्ञ तापत्रयविवर्जितः ।

कथयाद्य महाभाग पुराणं ब्रह्मसम्मितम् ॥ ७ ॥

श्रोत्रेन्द्रिययुताः सूत नराः स्वादवियक्षाणाः ।

न शृण्वन्ति पुराणानि वञ्चिता विधिना हि ते ॥ ८ ॥

यथा जिह्वेन्द्रियाह्लादः षड्रसैः प्रतिपद्यते ।

तथा श्रोत्रेन्द्रियाह्लादो वयोभिः सुधियां स्मृतः ॥ ९ ॥

अश्रोत्राः कृणिनः कामं मुख्यन्ति हि नभोगुणैः ।

सकर्णा ये न शृण्वन्ति तेऽप्यकर्णाः कथं न य ॥ १० ॥

अतः सर्वे द्विजाः सौम्य श्रोतुकामाः समाहिताः ।
 वर्तन्ते नैमिषारण्ये क्षेत्रे कलिभयार्दिताः ॥ ११ ॥
 येन केनाध्युपायेन कालातिवाहनं स्मृतम् ।
 व्यसनैरिड मूर्खाणां बुधानां शास्त्रचिन्तनैः ॥ १२ ॥
 शास्त्राण्यपि विचित्राणि जल्पवाद्युतानि य ।
 त्रिविधानि पुराणानि शास्त्राणि विविधानि य ।
 विताण्डाश्छलयुक्तानि गर्वाभर्षकराणि य ।
 नानार्थवाद्युक्तानि छेतुमन्ति बृहन्ति य ॥ १३ ॥
 सात्त्विकं तत्र वेदान्तं मीमांसा राजसं मतम् ।
 तामसं न्यायशास्त्रं य छेतुवादाभियन्त्रितम् ॥ १४ ॥
 तथैव य पुराणानि त्रिगुणानि कथानकैः ।
 कथितानि त्वया सौम्य पञ्चलक्षणवन्ति य ॥ १५ ॥
 तत्र भागवतं पुण्यं पञ्चमं वेदसम्मितम् ।
 कथितं यत्त्वया पूर्वं सर्वलक्षणसंयुतम् ॥ १६ ॥
 उद्देशमात्रेण तदा कीर्तितं परमाद्भुतम् ।
 मुक्तिप्रदं मुमुक्षुणां कामदं धर्मदं तथा ॥ १७ ॥
 विस्तरैश्च तदाभ्याहि पुराणोत्तममादरात् ।
 श्रोतुकामा द्विजाः सर्वे द्रिव्यं भागवतं शुभम् ॥ १८ ॥
 त्वं तु जानासि धर्मज्ञ पौराणीं संहितां डिल ।
 कृष्णोक्तां गुरुभक्तत्वात् सम्यक् सत्त्वगुणाश्रयः ॥ १९ ॥
 श्रुतान्यन्यानि सर्वज्ञ त्वन्मुषान्निःसृतानि य ।
 नैव तृप्तिं ब्रजामोदध सुधापानेऽमरा यथा ॥ २० ॥
 धिक्स्वधां पिबतां सूत मुक्तिर्नैव कदाचन ।
 पिबन्भागवतं सद्यो नरो मुच्येत सङ्कटात् ॥ २१ ॥
 सुधापाननिमित्तं यत् कृता यज्ञाः सडन्नशः ।
 न शान्तिमधिगच्छामः सूत सर्वात्मना वयम् ॥ २२ ॥
 मूषानां हि कृलं स्वर्गः स्वर्गात्प्रथ्यवनं पुनः ।
 अेवं संसारचक्रेऽस्मिन् भ्रमणं य निरन्तरम् ॥ २३ ॥

विना ज्ञानेन सर्वज्ञ नैव मुक्तिः कदाचन ।
 भ्रमतां कालयुक्तेषु नराणां त्रिगुणात्मके ॥ २४ ॥
 अतः सर्वरसोपेतं पुण्यं भागवतं वद ।
 पावनं मुक्तिदं गुह्यं मुमुक्षूणां सदा प्रियम् ॥ २५ ॥
 ष्टि श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
 प्रथमस्कन्धे शौनकप्रश्नः नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १.१ ॥

१.२ द्वितीयोऽध्यायः । ग्रन्थसङ्ख्याविषयवर्णनम् ।

सूत उवाच ।
 धन्योऽहमतिभाग्योऽहं पावितोऽहं महात्मभिः ।
 यत्पृष्टं सुमहत्पुण्यं पुराणं वेदविश्रुतम् ॥ १ ॥
 तदहं सम्प्रवक्ष्यामि सर्वश्रुत्यर्थसम्मतम् ।
 रहस्यं सर्वशास्त्राणामागमानामनुत्तमम् ॥ २ ॥
 नत्वा तत्पदपङ्कजं सुललितं मुक्तिप्रदं योगिनाम् ॥
 ब्रह्माद्यैरपि सेवितं स्तुतिपरैर्धैर्यं मुनीन्द्रैः सदा ।
 वक्ष्याम्यद्य सविस्तरं बहुतरसं श्रीमत्पुराणोत्तमम् ॥
 भक्त्या सर्वरसालयं भगवतीनाम्ना प्रसिद्धं द्विजः ॥ ३ ॥
 या विद्यैत्यभिधीयते श्रुतिपथे शक्तिः सदाद्या परा ॥
 सर्वज्ञा भवबन्धछित्तिनिपुणा सर्वाशये संस्थिता ।
 दुर्ज्ञेया सुदुरात्माभिश्च मुनिभिर्ध्यानास्पदं प्रापिता ॥
 प्रत्यक्षा भवतीह सा भगवती सिद्धिप्रदा स्यात्सदा ॥ ४ ॥
 सृष्ट्वाभिलं जगदिदं सदसत्स्वरूपं
 शक्त्या स्वया त्रिगुणया परिपाति विश्वम् ।
 संसृज्य कल्पसमये रमते तथैका
 तां सर्वविश्वजननीं मनसा स्मरामि ॥ ५ ॥
 ब्रह्मा सृजत्यभिलमेतदिति प्रसिद्धं
 पौराणिकैश्च कथितं भवु वेदविद्भिः ।
 विष्णोस्तु नाभिकमले किल तस्य जन्म

तैरुक्तमेव सृजते न हि स स्वतन्त्रः ॥ ६ ॥

विष्णुस्तु शेषशयने स्वपितीति कावे
तन्नाम्निपद्यमुकुले जलु तस्य जन्म ।
आधारतां किल गतोऽत्र सडस्रमौलिः
सम्बोध्यतां स भगवान् हि कथं मुरारिः ॥ ७ ॥

अेकार्णवस्य सखिलं रसरूपमेव
पात्रं विना न हि रसस्थितिरस्ति कश्चित् ।
या सर्वभूतविषये किल शक्तिरूपा
तां सर्वभूतजननीं शरणां गतोऽस्मि ॥ ८ ॥

योगनिद्रामीलितार्कं विष्णुं दृष्ट्वाम्बुजे स्थितः ।
अजस्तुष्टाव यां देवीं तामर्हं शरणां गतः ॥ ९ ॥

तां ध्यात्वा सगुणां मायां मुक्तिदां निर्गुणां तथा ।
वक्ष्ये पुराणमभिलं शृण्वन्तु मुनयस्त्विव ॥ १० ॥

पुराणमुत्तमं पुण्यं श्रीमद्भागवताभिधम् ।
अष्टादश सडस्राणि श्लोकास्तत्र तु संस्कृताः ॥ ११ ॥

स्कन्धा द्वादश यैवान् कृष्णेन विहिताः शुभाः ।
त्रिंशत्पूर्वमध्याया अष्टादशयुताः स्मृताः ॥ १२ ॥

विंशतिः प्रथमे तत्र द्वितीये द्वादशैव तु ।
त्रिंशच्चैव तृतीये तु यतुर्थे पञ्चविंशतिः ॥ १३ ॥

पञ्चत्रिंशत्तथाध्यायाः पञ्चमे परिकीर्तिताः ।
अेकत्रिंशत्तथा षष्ठे यत्वारिंशच्च सप्तमे ॥ १४ ॥

अष्टमे तत्त्वसङ्ख्याश्च पञ्चाशन्नवमे तथा ।
त्रयोदश तु सम्प्रोक्ता दशमे मुनिना किल ॥ १५ ॥

तथा यैकादशस्कन्धे यतुर्विंशतिरीरिताः ।
यतुर्दशैव याध्याया द्वादशे मुनिसत्तमाः ॥ १६ ॥

अेवं सङ्ख्या समाख्याता पुराणेऽस्मिन्महात्मना ।
अष्टादशसडस्रीया सङ्ख्या य परिकीर्तिता ॥ १७ ॥

सर्गश्च प्रतिसर्गश्च वंशो मन्वन्तराणि च ।

वंशानुयश्चितं यैव पुराणं पञ्चलक्षणम् ॥ १८ ॥
 निर्गुणा या सदा नित्या व्यापिका विकृता शिवा ।
 योगगम्याभिलाधारा तुरीया या य संस्थिता ॥ १९ ॥
 तस्यास्तु सात्त्विकी शक्ती राजसी तामसी तथा ।
 महालक्ष्मीः सरस्वती महाकालीति ताः स्त्रियः ॥ २० ॥
 तासां तिसृणां शक्तीनां देहाङ्गीकारलक्षणः ।
 सृष्ट्यर्थं य समाभ्यातः सर्गः शास्त्रविशारदैः ॥ २१ ॥
 उरिद्रुडिषारुद्राणां समुत्पत्तिस्ततः स्मृता ।
 पालनोत्पत्तिनाशार्थं प्रतिसर्गः स्मृतो हि सः ॥ २२ ॥
 सोमसूर्योद्भवानां य राज्ञां वंशप्रकीर्तनम् ।
 छिरण्यकशिपवादीनां वंशास्ते परिकीर्तिताः ॥ २३ ॥
 स्वायम्भुवमुभानां य मनूनां परिवर्णनम् ।
 कालसङ्ख्या तथा तेषां तत्तन्मन्वन्तराणि य ॥ २४ ॥
 तेषां वंशानुकथनं वंशानुयश्चितं स्मृतम् ।
 पञ्चलक्षणयुक्तानि भवन्ति मुनिसत्तमाः ॥ २५ ॥
 सपादलक्षं य तथा भारतं मुनिना कृतम् ।
 छितिहास इति प्रोक्तं पञ्चमं वेदसम्मतम् ॥ २६ ॥
 शौनक उवाच ।
 कानि तानि पुराणानि भ्रूडि सूत सविस्तरम् ।
 कतिसङ्ख्यानि सर्वज्ञा श्रोतुकामा वयं त्विह ॥ २७ ॥
 कलिकालविभीताः स्मो नैमिषारण्यवासिनः ।
 ब्रह्मण्यत्र समादिष्टाश्चकं दत्त्वा मनोमयम् ॥ २८ ॥
 कथितं तेन नः सर्वान्गच्छन्त्वेतस्य पृष्ठतः ।
 नेभिः संशीर्यते यत्र स देशः पावनः स्मृतः ॥ २९ ॥
 कलेस्तत्र प्रवेशो न कदाचित् सम्भविष्यति ।
 तावत्तिष्ठन्तु तत्रैव यावत्सत्ययुगं पुनः ॥ ३० ॥
 तच्छ्रुत्वा वयनं तस्य गृहीत्वा तत्स्थानकम् ।
 यालयन्निर्गतस्तूर्णं सर्वदृष्टादृष्टकथा ॥ ३१ ॥

प्रेत्यात्र खालयंश्चक्रं नेमिः शीर्षोऽत्र पश्यतः ।
 तेनेदं नैमिषं प्रोक्तं क्षेत्रं परमपावनम् ॥ ३२ ॥
 कलिप्रवेशो नैवात्र तस्मात्स्थानं कृतं मया ।
 मुनिभिः सिद्धसङ्घैश्च कलिभीतैर्महात्मभिः ॥ ३३ ॥
 पशुडीनाः कृता यज्ञाः पुरोडाशादिभिः किल ।
 कालातिवाहनं कार्यं यावत्सत्ययुगागमः ॥ ३४ ॥
 भाग्ययोगेन सम्प्राप्तः सूत त्वं यात्र सर्वथा ।
 कथयाद्य पुराणं हि पावनं ब्रह्मसम्मतम् ॥ ३५ ॥
 सूत शुश्रूषवः सर्वे वक्ता त्वं मतिमानथ ।
 निर्व्यापारा वयं नूनमेकचित्तास्तथैव य ॥ ३६ ॥
 त्वं सूत भव दीर्घायुस्तापत्रयविवर्जितः ।
 कथयाद्य पुराणं हि पुण्यं भागवतं शिवम् ॥ ३७ ॥
 यत्र धर्मार्थकामानां वर्णनं विधिपूर्वकम् ।
 विद्यां प्राप्य तथा मोक्षः कथितो मुनिना किल ॥ ३८ ॥
 द्वैपायनेन मुनिना कथितं यच्च पावनम् ।
 न तृप्यामो वयं सूत कथां श्रुत्वा मनोरमाम् ॥ ३९ ॥
 सकलगुणगणानामेकपात्रं पवित्र- ॥
 मण्डिलभुवनमातुर्नाट्यवद्यद्विचित्रम् ।
 निम्बिलमलगणानां नाशकृत्कामकन्दम् ॥
 प्रकटय भगवत्या नामयुक्तं पुराणम् ॥ ४० ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
 प्रथमस्कन्धे ग्रन्थसङ्ख्याविषयवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ १.२ ॥

१.३ तृतीयोऽध्यायः । पुराणवर्णनपूर्वकतत्तद्गुणीयव्यासवर्णनम् ।

सूत उवाच ।
 शृण्वन्तु सम्प्रवक्ष्यामि पुराणानि मुनीश्वराः ।
 यथाश्रुतानि तत्त्वेन व्यासात्सत्यवतीसुतात् ॥ १ ॥

मद्भयं भद्रयं चैव अत्रयं वयतुष्टयम् ।
अनापलिङ्गकूटकानि पुराणानि पृथक्पृथक् ॥ २ ॥
यतुर्दशसदस्रं य मत्स्यमाद्यं प्रकीर्तितम् ।
तथा त्रदसदस्रं तु मार्कण्डेयं महाद्भुतम् ॥ ३ ॥
यतुर्दशसदस्राणि तथा पञ्चशतानि य ।
भविष्यं परिसङ्ख्यातं मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ॥ ४ ॥
अष्टादशसदस्रं वै पुण्यं भागवतं किल ।
तथा यायुतसङ्ख्याकं पुराणं ब्रह्मसंज्ञकम् ॥ ५ ॥
द्वादशैव सदस्राणि ब्रह्माण्डं य शताधिकम् ।
तथाष्टादशसदस्रं ब्रह्मवैवर्तमेव य ॥ ६ ॥
अयुतं वामनाभ्यं य वायव्यं षट्शतानि य ।
यतुर्विंशतिसङ्ख्यातः सदस्राणि तु शौनक ॥ ७ ॥
त्रयोविंशतिसादस्रं वैष्णवं परमाद्भुतम् ।
यतुर्विंशतिसादस्रं वाराहं परमाद्भुतम् ॥ ८ ॥
षोडशैव सदस्राणि पुराणं याज्ञिसंज्ञितम् ।
पञ्चविंशतिसादस्रं नारदं परमं मतम् ॥ ९ ॥
पञ्चपञ्चाशत्सादस्रं पद्माभ्यं विपुलं मतम् ।
अेकादशसदस्राणि लिङ्गाभ्यं यातिविस्मृतम् ॥ १० ॥
अेकोनविंशत्सादस्रं गारुडं हरिभाषितम् ।
सप्तदशसदस्रं य पुराणं कूर्मभाषितम् ॥ ११ ॥
अेकाशीतिसदस्राणि स्कन्दाभ्यं परमाद्भुतम् ।
पुराणाभ्या य सङ्ख्या य विस्तरेण मयानघाः ॥ १२ ॥
तथैवोपपुराणानि शृण्वन्तु ऋषिसत्तमाः ।
सनत्कुमारं प्रथमं नारसिंहं ततः परम् ॥ १३ ॥
नारदीयं शिवं चैव दौर्वाससमनुत्तमम् ।
कापिलं मानवं चैव तथा यौशनसं स्मृतम् ॥ १४ ॥
वारुणं कालिकाभ्यं य साम्भं नन्दिकृतं शुभम् ।

सौरं पाराशरप्रोक्तमादित्यं यातिविस्तरम् ॥ १५ ॥

माधेश्वरं भागवतं वासिष्ठं च सविस्तरम् ।

ऐतान्युपपुराणानि कथितानि महात्मभिः ॥ १६ ॥

अष्टादश पुराणानि कृत्वा सत्यवतीसुतः ।

भारताभ्यानमतुलं यञ्जे तदुपबृंहितम् ॥ १७ ॥

मन्वन्तरेषु सर्वेषु द्वापरे द्वापरे युगे ।

प्रादुःकरोति धर्मार्थी पुराणानि यथाविधि ॥ १८ ॥

द्वापरे द्वापरे विष्वक्पुत्र्यासृपेण सर्वदा ।

वेदमेकं स बहुधा कुरुते हितकाम्यया ॥ १९ ॥

अल्पायुषोऽल्पबुद्धीश्च विप्राज्ञात्वा कलावथ ।

पुराणसंछितां पुण्यां कुरुतेऽसौ युगे युगे ॥ २० ॥

स्त्रीशूद्रद्विजबन्धूनां न वेदश्रवणं मतम् ।

तेषामेव हितार्थाय पुराणानि कृतानि च ॥ २१ ॥

मन्वन्तरे सप्तमेऽत्र शुभे वैवस्वताभिधे ।

अष्टाविंशतिमे प्राप्ते द्वापरे मुनिसत्तमाः ॥ २२ ॥

व्यासः सत्यवतीसूनुर्गुरुर्मे धर्मवित्तमः ।

अेकोनत्रिंशत्सम्प्राप्ते द्रौणिर्व्यासो भविष्यति ॥ २३ ॥

अतीतास्तु तथा व्यासाः सप्तविंशतिरेव च ।

पुराणसंछितास्तैस्तु कथितास्तु युगे युगे ॥ २४ ॥

ऋषय उचुः ।

ब्रूहि सूत महाभाग व्यासाः पूर्वयुगोद्भवाः ।

वक्तारस्तु पुराणानां द्वापरे द्वापरे युगे ॥ २५ ॥

सूत उवाच ।

द्वापरे प्रथमे व्यस्ताः स्वयं वेदाः स्वयम्भुवा ।

प्रजापतिर्द्वितीये तु द्वापरे व्यासकार्यकृत् ॥ २६ ॥

तृतीये योशना व्यासश्चतुर्थे तु भृडस्पतिः ।

पञ्चमे सविता व्यासः षष्ठे मृत्युस्तथापरे ॥ २७ ॥

मघवा सप्तमे प्राप्ते वसिष्ठस्त्वष्टमे स्मृतः ।

सारस्वतस्तु नवमे त्रिधामा दशमे तथा ॥ २८ ॥

ओकादशेऽथ त्रिवृषो ऋद्धाजस्ततः परम् ।

त्रयोदशे चान्तरिक्षो धर्मश्चापि चतुर्दशे ॥ २९ ॥

त्रय्यारुणिः पञ्चदशे षोडशे तु धनञ्जयः ।

मेधातिथिः सप्तदशे व्रती ष्यष्टादशे तथा ॥ ३० ॥

अत्रिरेकोनविंशेऽथ गौतमस्तु ततः परम् ।

उत्तमश्चैकविंशेऽथ उर्यात्मा परिकीर्तितः ॥ ३१ ॥

वेनो वाजश्रवाश्चैव सोमोऽमुष्यायणस्तथा ।

तृणभिन्दुस्तथा व्यासो भार्गवस्तु ततः परम् ॥ ३२ ॥

ततः शक्तिर्जातुकर्णः कृष्णद्वैपायनस्ततः ।

अष्टाविंशतिसङ्ख्येयं कथिता या मया श्रुता ॥ ३३ ॥

कृष्णद्वैपायनात्प्रोक्तं पुराणं य मया श्रुतम् ।

श्रीमद्भागवतं पुण्यं सर्वदुःखघनाशनम् ॥ ३४ ॥

कामदं भोक्षदं चैव वेदार्थपरिबृद्धितम् ।

सर्वांगमरसाराभं मुमुक्षुणां सदा प्रियम् ॥ ३५ ॥

व्यासेन कृत्वातिशुभं पुराणं

शुकाय पुत्राय महात्मने यत् ।

वैराग्ययुक्ताय च पाठितं वै

विज्ञाय चैवारणिसम्भवाय ॥ ३६ ॥

श्रुतं मया तत्र तथा गृहीतं

यथार्थवद्व्यासमुष्मान्मुनीन्द्राः ।

पुराणगुण्यं सकलं समेतं

गुरोः प्रसादात्करुणानिधेश्च ॥ ३७ ॥

सूतेन पृष्टः सकलं जगाद

द्वैपायनस्तत्र पुराणगुण्यम् ।

अथोनिजेनाद्भुतबुद्धिना वै

श्रुतं मया तत्र महाप्रभावम् ॥ ३८ ॥

श्रीमद्भागवतामराङ्घ्रिपङ्कलास्वादादरः सत्तमाः

संसारार्णवदुर्विगाढ्यसलिलं सन्तर्तुकामः शुक्रः ।
नानाप्यानरसालयं श्रुतिपुटैः प्रेमशाशृणोदद्भुतं
तश्छुत्वा न विमुच्यते कलिभयादेवंविधः कः क्षितौ ॥ ३८ ॥

पापीयानपि वेदधर्मरहितः स्वाचारहीनाशयो ॥

व्याज्जेनापि शृणोति यः परमिदं श्रीमत्पुराणोत्तमम् ।
भुङ्क्त्या भोगकलापमत्र विपुलं देहावसानेऽयलं
योगिप्राप्यमवाप्नुयाद्भगवतीनामाङ्कितं सुन्दरम् ॥ ४० ॥

या निर्गुणा हरिहरादिभिरायलभ्या
विधा सतां प्रियतमाथ समाधिगम्या ।
सा तस्य चित्तकुडरे प्रकरोति भावं
यः संशृणोति सततं तु सतीपुराणम् ॥ ४१ ॥

सम्प्राप्य मानुषभवं सकलाङ्गयुक्तं
पोतं भवार्णवजलोत्तरणाय कामम् ।
सम्प्राप्य वायकमखो न शृणोति मूढः
स वञ्चितोऽत्र विधिना सुभदं पुराणम् ॥ ४२ ॥

यः प्राप्य कर्णयुगलं पटुमानुषत्वे
रागी शृणोति सततं य परापवादान् ।
सर्वार्थदं रसनिधिं विमलं पुराणं
नष्टः कुतो न शृणुते भुवि मन्दबुद्धिः ॥ ४३ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
प्रथमस्कन्धे पुराणवर्णनपूर्वकतत्तद्गुणीयव्यासवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ १.३ ॥

१.४ चतुर्थोऽध्यायः । देवीसर्वोत्तमेतिकथनम् ।

ऋषय उचुः ।
सौम्य व्यासस्य भार्यायां कस्यां जातः सुतः शुक्रः ।
कथं वा कीदृशो येन पठितेयं सुसंछिता ॥ १ ॥
अयोनिजस्त्वया प्रोक्तस्तथा चारण्डिजः शुक्रः ।
सन्देहोऽस्ति महांस्तत्र कथयाद्य महाभते ॥ २ ॥

गर्भयोगी श्रुतः पूर्व शुक्रो नाम महातपाः ।
 कथं य पठितं तेन पुराणं बहुविस्तरम् ॥ ३ ॥
 सूत उवाच ।
 पुरा सरस्वतीतीरे व्यासः सत्यवतीसुतः ।
 आश्रमे कलविद्धौ तु दृष्ट्वा विस्मयमागतः ॥ ४ ॥
 जातमात्रं शिशुं नीडे मुक्तमाण्डान्मनोदरम् ।
 ताम्नास्थं शुभसर्वाङ्गं पिच्छाङ्कुरविवर्जितम् ॥ ५ ॥
 तौ तु भक्ष्यार्थमत्यन्तं रतौ श्रमपरायणौ ।
 शिशोश्चाञ्चुपुटे भक्ष्यं क्षिपन्तौ य पुनः पुनः ॥ ६ ॥
 अङ्गेनाङ्गानि बालस्य धर्षयन्तौ मुदान्वितौ ।
 युम्भन्तौ य मुभं प्रेमणा कलविद्धौ शिशोः शुभम् ॥ ७ ॥
 वीक्ष्य प्रेमाद्भुतं तत्र बाले चटकयोस्तदा ।
 व्यासश्चिन्तातुरः कामं मनसा समञ्चितयत् ॥ ८ ॥
 तिरश्चामपि यत्प्रेम पुत्रे समभिलक्ष्यते ।
 किं चित्रं यन्मनुष्याणां सेवाङ्गलमभीप्सताम् ॥ ९ ॥
 किमेतौ चटकौ यास्य विवाहं सुभसाधनम् ।
 विरथ्य सुप्तिनौ स्यातां दृष्ट्वा वध्वा मुभं शुभम् ॥ १० ॥
 अथवा वार्धके प्राप्ते परिचर्यां करिष्यति ।
 पुत्रः परमधर्मिष्ठः पुण्यार्थं कलविद्धयोः ॥ ११ ॥
 अर्जयित्वाथवा द्रव्यं पितरौ तर्पयिष्यति ।
 अथवा प्रेतकार्याणि करिष्यति यथाविधि ॥ १२ ॥
 अथवा किं गयाश्राद्धं गत्वा संवितरिष्यति ।
 नीलोत्सर्गं च विधिवत्प्रकरिष्यति बालकः ॥ १३ ॥
 संसारेऽत्र समाप्यातं सुप्मानामुत्तमं सुभम् ।
 पुत्रगात्रपरिष्वङ्गो लालनञ्च विशेषतः ॥ १४ ॥
 अपुत्रस्य गतिर्नास्ति स्वर्गो नैव च नैव च ।
 पुत्रादन्यतरत्रास्ति परलोकस्य साधनम् ॥ १५ ॥
 मन्वादिभिश्च मुनिभिर्धर्मशास्त्रेषु भाषितम् ।

पुत्रवा-स्वर्गमाप्नोति नापुत्रस्तु कथञ्चन ॥ १६ ॥

दृश्यतेऽत्र समक्षं तन्नानुमानेन साध्यते ।

पुत्रवान्भुज्यते पापाद्यामवाक्यं य शाश्वतम् ॥ १७ ॥

आतुरे मृत्युकालेऽपि भूमिशय्यागतो नरः ।

करोति मनसा चिन्तां द्युःभितः पुत्रवर्जितः ॥ १८ ॥

धनं मे विपुलं गेहे पात्राणि विविधानि य ।

मन्दिरं सुन्दरं चैतत्क्रीडस्य स्वामी भविष्यति ॥ १९ ॥

मृत्युकाले मनस्तस्य दुःखेन भ्रमते यतः ।

अतोऽस्य दुर्गतिर्नूनं भ्रान्तचित्तस्य सर्वथा ॥ २० ॥

अेवं बहुविधां चिन्तां कृत्वा सत्यवतीसुतः ।

निःश्वस्य बहुधा योषणं विमनाः सम्भ्रमूव उ ॥ २१ ॥

विचार्य मनसात्यर्थं कृत्वा मनसि निश्चयम् ।

जगाम य तपस्तप्तुं मेरुपर्वतसनिधौ ॥ २२ ॥

मनसा चिन्तयामास कं देवं समुपास्मडे ।

वरप्रदाननिपुणं वाञ्छितार्थप्रदं तथा ॥ २३ ॥

विष्णुं रुद्रं सुरेन्द्रं वा ब्रह्माणं वा दिवाकरम् ।

गणेशं कार्तिकेयं य पावकं वरुणं तथा ॥ २४ ॥

अेवं चिन्तयतस्तस्य नारदो मुनिसत्तमः ।

यदृच्छया समायातो वीणापाणिः समाहितः ॥ २५ ॥

तं दृष्ट्वा परमप्रीतो व्यासः सत्यवतीसुतः ।

कृत्वार्धमासनं दत्त्वा पप्रच्छ कुशलं मुनिम् ॥ २६ ॥

श्रुत्वाथ कुशलप्रश्नं पप्रच्छ मुनिसत्तमः ।

चिन्तातुरोऽसि कस्मात्त्वं द्वैपायन वदस्व मे ॥ २७ ॥

व्यास उवाच ।

अपुत्रस्य गतिर्नास्ति न सुभं मानसे यतः ।

तदर्थं द्युःभितश्चाहं चिन्तयामि पुन पुनः ॥ २८ ॥

तपसा तोषयाम्यद्य कं देवं वाञ्छितार्थदम् ।

एति चिन्तातुरोऽस्म्यद्य त्वामहं शरणां गतः ॥ २९ ॥

સર્વજ્ઞોઽસિ મહર્ષે ત્વં કથયાશુ કૃપાનિધે ।
 કં દેવં શરણં યામિ યો મે પુત્રં પ્રદાસ્યતિ ॥ ૩૦ ॥
 સૂત ઉવાચ ।
 ઇતિ વ્યાસેન પૃષ્ઠસ્તુ નારદો વેદવિન્મુનિઃ ।
 ઉવાચ પરયા પ્રીત્યા કૃષ્ણં પ્રતિ મહામનાઃ ॥ ૩૧ ॥
 નારદ ઉવાચ ।
 પારાશર્ય મહાભાગ યત્ત્વં પૃષ્ઠસિ મામિહ ।
 તમેવાર્થં પુરા પૃષ્ઠઃ પિત્રા મે મધુસૂદનઃ ॥ ૩૨ ॥
 ધ્યાનસ્થં ચ હરિં દૃષ્ટ્વા પિતા મે વિસ્મયં ગતઃ ।
 પર્યપૃષ્ઠત દેવેશં શ્રીનાથં જગતઃ પતિમ્ ॥ ૩૩ ॥
 કૌસ્તુભોદ્ભાસિતં દિવ્યં શઙ્ખચક્રગદાધરમ્ ।
 પીતામ્બરં ચતુર્ભાહું શ્રીવત્સાહ્લિતવક્ષસમ્ ॥ ૩૪ ॥
 કારણં સર્વલોકાનાં દેવદેવં જગદ્ગુરુમ્ ।
 વાસુદેવં જગન્નાથં તપ્યમાનં મહત્તપઃ ॥ ૩૫ ॥
 બ્રહ્મોવાચ ।
 દેવદેવ જગન્નાથ ભૂતભવ્યભવત્પ્રભો ।
 તપશ્ચરસિ કસ્માત્ત્વં કિં ધ્યાયસિ જનાર્દન ॥ ૩૬ ॥
 વિસ્મયોઽયં મમાત્યર્થં ત્વં સર્વજગતાં પ્રભુઃ ।
 ધ્યાનયુક્તોઽસિ દેવેશ કિં ચ ચિત્રમતઃ પરમ્ ॥ ૩૭ ॥
 ત્વન્નાભિકમલાજ્જાતઃ કર્તાહમખિલસ્ય હ ।
 ત્વત્તઃ કોઽપ્યધિકોઽસ્ત્યત્ર તં દેવં બ્રૂહિ માપતે ॥ ૩૮ ॥
 જાનામ્યહં જગન્નાથ ત્વમાદિઃ સર્વકારણમ્ ।
 કર્તા પાલયિતા હર્તા સમર્થઃ સર્વકાર્યકૃત્ ॥ ૩૯ ॥
 ઇચ્છયા તે મહારાજ સૃજામ્યહમિદં જગત્ ।
 હરઃ સંહરતે કાલે સોઽપિ તે વચને સદા ॥ ૪૦ ॥
 સૂર્યો ભ્રમતિ ચાકાશે વાયુર્વાતિ શુભાશુભઃ ।
 અગ્નિસ્તપતિ પર્જન્યો વર્ષતીશ ત્વદાજ્ઞયા ॥ ૪૧ ॥

त्वं तु ध्यायसि कं देवं संशयोऽयं मलान्मम ।
 त्वत्तः परं न पश्यामि देवं वै भुवनत्रये ॥ ४२ ॥
 कृपां कृत्वा वदस्वाधे भक्तोऽस्मि तव सुव्रत ।
 मडतां नैव गोप्यं हि प्रायः किञ्चिदिति स्मृतिः ॥ ४३ ॥
 तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य हरिराह प्रजापतिम् ।
 शृणुष्वैकमना ब्रह्मंस्त्वां ब्रवीमि मनोगतम् ॥ ४४ ॥
 यद्यपि त्वां शिवं मां च स्थितिसृष्टयन्तकारणम् ।
 ते जानन्ति जनाः सर्वे सदेवासुरमानुषाः ॥ ४५ ॥
 स्रष्टा त्वं पालकश्चाहं हरः संसारकारकः ।
 कृताः शक्त्येति सन्तर्कः क्रियते वेदपारगैः ॥ ४६ ॥
 जगत्सञ्जने शक्तिस्त्वयि तिष्ठति राजसी ।
 सात्त्विकी मयि रुद्रे च तामसी परिकीर्तिता ॥ ४७ ॥
 तथा विरहितस्त्वं न तत्कर्मकरो प्रभुः ।
 नाहं पालयितुं शक्तः संहर्तुं नापि शङ्करः ॥ ४८ ॥
 तदधीना वयं सर्वे वर्तामः सततं विभो ।
 प्रत्यक्षे च परोक्षे च दृष्टान्तं शृणु सुव्रत ॥ ४९ ॥
 शेषे स्वपिभिर्पर्यङ्गे परतन्त्रो न संशयः ।
 तदधीनः सदोत्तिष्ठे काले कालवशं गतः ॥ ५० ॥
 तपश्चरामि सततं तदधीनोऽस्म्यहं सदा ।
 कदाचित्सह लक्ष्या च विहरामि यथासुभम् ॥ ५१ ॥
 कदाचिद्दानवैः सार्धं सङ्ग्रामं प्रकरोम्यहम् ।
 दारुणं देहदमनं सर्वलोकभयङ्करम् ॥ ५२ ॥
 प्रत्यक्षं तव धर्मज्ञ तस्मिन्नेकार्णवि पुरा ।
 पञ्चवर्षसहस्राणि बालुयुद्धं मया कृतम् ॥ ५३ ॥
 तौ कर्णमलज्जौ दृष्टौ दानवौ मद्गर्वितौ ।
 देव देव्याः प्रसादेन निहतौ मधुकैटभौ ॥ ५४ ॥
 तदा त्वया न किं ज्ञातं कारणं तु परात्परम् ।
 शक्तिरूपं महाभाग किं पृच्छसि पुनः पुनः ॥ ५५ ॥

यद्विच्छः पुरुषो भूत्वा विचरामि मडाएवि ।

कच्छपः कोलसिंलश्च वामनश्च युगे युगे ॥ ५६ ॥

न कस्यापि प्रियो लोके तिर्यग्योनिषु सम्भवः ।

नाभवं स्वेच्छया वामवराडादिषु योनिषु ॥ ५७ ॥

विडाय लक्ष्या सड संविडारं

को याति मत्स्यादिषु डीनयोनिषु ।

शय्यां य मुक्त्वा गरुडासनस्थः

करोमि युद्धं विपुलं स्वतन्त्रः ॥ ५८ ॥

पुरा पुरस्तेऽज शिरो मदीयं

गतं धनुर्ज्यास्मलनात्स्व यापि ।

त्वया तदा वाजिशिरो गृहीत्वा

संयोजितं शिल्पिवरेण भूयः ॥ ५९ ॥

डयाननोऽडं परिकीर्तितश्च

प्रत्यक्षमेतत्तव लोककर्तः ।

विऽम्भनेयं डिल लोकमध्ये

कथं भवेदात्मपरो यदि स्याम् ॥ ६० ॥

तस्मान्नाडं स्वतन्त्रोऽस्मि शक्त्यधीनोऽस्मि सर्वथा ।

तामेव शक्तिं सततं ध्यायामि य निरन्तरम् ॥ ६१ ॥

नातः परतरं किञ्चिज्जानामि डमलोद्भव ।

नारड उवाच ।

धृत्युक्तं विषणुना तेन पद्मयोनेस्तु सन्निधौ ॥ ६२ ॥

तेन चाप्यडमुक्तोऽस्मि तथैव मुनिपुङ्गव ।

तस्मात्त्वमपि कल्याण पुरुषार्थामिडेतवे ॥ ६३ ॥

असंशयं लृट्मभोजे भज देवीपदाभ्युजम् ।

सर्वं दास्यति सा देवी यद्यद्विष्टं भवेत्तव ॥ ६४ ॥

सूत उवाच ।

नारदेनैवमुक्तस्तु व्यासः सत्यवतीसुतः ।

देवीपादाब्जनिष्पातस्तपसे प्रययौ गिरौ ॥ ६५ ॥

ॐ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
प्रथमस्कन्धे देवीसर्वोत्तमेतिकथनं नाम अतुर्थोऽध्यायः ॥ १.४ ॥

१.५ पञ्चमोऽध्यायः । उद्योगीवावतारकथनम् ।

ऋषय उच्युः ।

सूतास्माकं मनः कामं मग्नं संशयसागरे ।

यथोक्तं मलदाश्वर्यं जगद्धिस्मयकारकम् ॥ १ ॥

यन्मूर्धा माधवस्यापि गतो देहात्पुनः परम् ।

उद्योगीवस्ततो जातः सर्वकर्ता जनार्दनः ॥ २ ॥

वेदोऽपि स्तौति यं देवं देवाः सर्वे यदाश्रयाः ।

आदिदेवो जगन्नाथः सर्वकारणकारणः ॥ ३ ॥

तस्यापि वदनं छिन्नं दैवयोगात्कथं तदा ।

तत्सर्वं कथयाशु त्वं विस्तरेण मलामते ॥ ४ ॥

सूत उवाच ।

शृण्वन्तु मुनयः सर्वे सावधानाः समन्ततः ।

यरितं देवदेवस्य विष्णोः परमतेजसः ॥ ५ ॥

कदाचिद्दशरुणं युद्धं कृत्वा देवः सनातनः ।

दशवर्षसहस्राणि परिश्रान्तो जनार्दनः ॥ ६ ॥

समे देशे शुभे स्थाने कृत्वा पद्मासनं विभुः ।

अवलम्ब्य धनुः सज्यं कण्ठदेशे धरास्थितम् ॥ ७ ॥

दत्त्वा भारं धनुष्कोट्यां निद्रामाप रमापतिः ।

श्रान्तत्वाद्वैवयोगास्य जातस्तत्रातिनिद्रितः ॥ ८ ॥

तदा कालेन कियता देवाः सर्वे सवासवाः ।

ब्रह्मेशसंहिताः सर्वे यज्ञं कर्तुं समुद्यताः ॥ ९ ॥

गताः सर्वेऽथ वैकुण्ठं द्रष्टुं देवं जनार्दनम् ।

देवकार्यार्थसिद्ध्यर्थं मभानामधिपं प्रभुम् ॥ १० ॥

अदृष्ट्वा तं तदा तत्र ज्ञानदृष्ट्या विलोक्य ते ।

यत्रास्ते भगवान् विष्णुर्जगुस्तत्र तदा सुराः ॥ ११ ॥

दृशुस्ते तद्देशानं योगनिद्रावशं गतम् ।
 विद्येतनं विभुं विष्णुं तत्रासाञ्चकिरे सुराः ॥ १२ ॥
 स्थितेषु सर्वदेवेषु निद्रासुमे जगत्पतौ ।
 चिन्तामापुः सुराः सर्वे ब्रह्मरुद्रपुरोगमाः ॥ १३ ॥
 तानुवाच ततः शङ्कः किं कर्तव्यं सुरोत्तमाः ।
 निद्राभङ्गः कथं कार्यश्चिन्तयन्तु सुरोत्तमाः ॥ १४ ॥
 तमुवाच तदा शम्भुर्निद्राभङ्गोऽस्ति दूषणम् ।
 कार्यं यैव प्रकर्तव्यं यज्ञस्य सुरसत्तमाः ॥ १५ ॥
 उत्पादिता तदा वभ्री ब्रह्मणा परमेष्ठिना ।
 तथा भक्षयितुं तत्र धनुषोऽग्रं धरास्थितम् ॥ १६ ॥
 भक्षितेऽग्रे तदा निम्नं गमिष्यति शरासनम् ।
 तदा निद्राविमुक्तोऽसौ देवदेवो भविष्यति ॥ १७ ॥
 देवकार्यं तदा सर्वं भविष्यति न संशयः ।
 स वभ्री सन्दिदेशाथ देवदेवः सनातनः ॥ १८ ॥
 तमुवाच तदा वभ्री देवदेवस्य मापतेः ।
 निद्राभङ्गः कथं कार्यो देवस्य जगतां गुरोः ॥ १९ ॥
 निद्राभङ्गः कथाच्छेदो दम्भत्योः प्रीतिभेदनम् ।
 शिशुमातृविभेदश्च ब्रह्महत्यासमं स्मृतम् ॥ २० ॥
 तत्कथं देवदेवस्य करोमि सुप्ननाशनम् ।
 किं कुलं भक्षणाद्देव येन पापं करोम्यहम् ॥ २१ ॥
 सर्वः स्वार्थवशो लोकः कुरुते पातकं किल ।
 तस्मादहं करिष्यामि स्वार्थमेव प्रभक्षणम् ॥ २२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 तव भागं करिष्यामो मभ्रमध्ये यथा शृणु ।
 तेन त्वं कुरु कार्यं नो विष्णुं बोधय माचिरम् ॥ २३ ॥
 लोमकर्मणि पार्श्वे य उविर्दानात्पतिष्यति ।
 तत्ते भागं विजानीहि कुरु कार्यं त्वरान्विता ॥ २४ ॥
 सूत उवाच ।

धृत्युक्ता ब्रह्मणा वम्री धनुषोऽग्रं त्वरान्विता ।
 यथाऽसंस्थितं भूमौ विमुक्ता ज्या तदाभवत् ॥ २५ ॥
 प्रत्यञ्जथां विमुक्तायां मुक्ता कोटिस्तथोत्तरा ।
 शब्दः समभवद्भोरस्तेन त्रस्ताः सुरास्तदा ॥ २६ ॥
 ब्रह्माण्डं क्षुभितं सर्वं वसुधा कम्पिता तदा ।
 समुद्राश्च समुद्रिग्रास्त्रेसुश्च जलजन्तवः ॥ २७ ॥
 ववुर्वातास्तथा योत्राः पर्वताश्च यकम्पिरे ।
 उल्कापाता मलोत्पाता बभूवुर्दुर्गभशंसिनः ॥ २८ ॥
 दिशो धोरतराश्चासन्सूर्योऽप्यस्तऽगतोऽभवत् ।
 चिन्तामापुः सुराः सर्वे किं भविष्यति दृष्टिने ॥ २९ ॥
 अेवं चिन्तयतां तेषां मूर्धा विषणोः सकुण्डलः ।
 गतः समुकुटः क्वापि देवदेवस्य तापसाः ॥ ३० ॥
 अन्धकारे तदा धीरे शान्ते ब्रह्मलरी तदा ।
 शिरोलीनं शरीरं तु दृष्ट्वाते विलक्षणम् ॥ ३१ ॥
 दृष्ट्वा कबन्धं विषणोस्ते विस्मिताः सुरसत्तमाः ।
 चिन्तासागरमग्राश्च रुरुदुः शोककर्षिताः ॥ ३२ ॥
 डा नाथ किं प्रभो जातमत्यद्भुतममानुषम् ।
 वैशसं सर्वदेवानां देवदेव सनातन ॥ ३३ ॥
 मायेयं कस्य देवस्य यथा तेऽद्य शिरो लृतम् ।
 अख्येधस्त्वमभेद्योऽसि अप्रदाख्योऽसि सर्वदा ॥ ३४ ॥
 अेवं गते त्वयि विभो मरिष्यन्ति य देवताः ।
 कीदृशस्त्वयि नः स्नेहः स्वार्थेनैव रुदामहे ॥ ३५ ॥
 नायं विष्णुः कृतो दैत्यैर्न यक्षैर्न य राक्षसैः ।
 देवैरेव कृतः कस्य दूषणं य रमापते ॥ ३६ ॥
 पराधीनाः सुराः सर्वे किं दुर्भः क्व व्रजाम य ।
 शरणं नैव देवेश सुराणां मूढचेतसाम् ॥ ३७ ॥
 न यैषा सात्त्विकी माया राजसी न य तामसी ।
 यथा छिन्नं शिरस्तेऽद्य मायेशस्य जगद्गुरोः ॥ ३८ ॥

कन्दमानांस्तदा दृष्ट्वा देवाऽऽखिवपुरोगमान् ।
 भृङ्गस्यतिस्तदोवाय शमयन्वेदवित्तमः ॥ ३९ ॥

रुदितेन मडाभागाः कन्दितेन तथापि डिम् ।
 उपायश्चात्र कर्तव्यः सर्वथा बुद्धिगोचरः ॥ ४० ॥

दैवं पुरुषकारश्च देवेश सदृशावुभौ ।
 उपायश्च विधातव्यो दैवात्सलति सर्वथा ॥ ४१ ॥

धन्द्र उवाच ।
 दैवमेव परं मन्ये धिक्पौरुषमनर्थकम् ।
 विष्णोरपि शिरश्छिन्नं सुराणां यैव पश्यताम् ॥ ४२ ॥

ब्रह्मोवाच ।
 अवश्यमेव भोक्तव्यं कालेनापादितं य यत् ।
 शुभं वाप्यशुभं वापि दैवं कोऽतिक्रमेत्पुनः ॥ ४३ ॥

देवान्सुभद्रुःभानां भोक्ता नैवात्र संशयः ।
 यथा कालवशात्कृतं शिरो मे शम्भुना पुरा ॥ ४४ ॥

तथैव लिङ्गपातश्च मडादेवस्य शापतः ।
 तथैवाद्य उरेर्मूर्धा पतितो लवणाम्भसि ॥ ४५ ॥

सदस्रभगसम्प्राप्तिर्दुःखं यैव शयीपतेः ।
 स्वर्गाद्भ्रंशस्तथा वासः कमले मानसे सरे ॥ ४६ ॥

अते द्रुःभस्य भोक्तारः केन दुःखं न भुज्यते ।
 संसारेऽस्मिन्मडाभागास्तस्माच्छोकं त्यजन्तु वै ॥ ४७ ॥

यिन्तयन्तु मडाभायां विधादेवीं सनातनीम् ।
 सा विधास्यति नः कार्यं निर्गुणा प्रकृतिः परा ॥ ४८ ॥

ब्रह्मविधां जगद्भ्रतीं सर्वेषां जननीं तथा ।
 यथा सर्वमिदं व्याप्तं त्रैलोक्यं सत्पराचरम् ॥ ४९ ॥

सूत उवाच ।
 धृत्युक्त्वा वै सुरान्वेधा निगमानादिदेश उ ।
 देवयुक्तान्स्थितान्ने सुरकार्यार्थसिद्धये ॥ ५० ॥

ब्रह्मोवाच ।

स्तुवन्तु परमां देवीं ब्रह्मविधां सनातनीम् ।

गूढाङ्गीं य मलामायां सर्वकार्यार्थसाधनीम् ॥ ५१ ॥

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य वेदाः सर्वाङ्गसुन्दराः ।

तुष्टुवुर्दानगम्यां तां मलामायां जगत्स्थिताम् ॥ ५२ ॥

वेदा ऋषुः ।

नमो देवि मलामाये विश्वोत्पत्तिकरे शिवे ।

निर्गुणे सर्वभूतेशि मातः शङ्करकामदे ॥ ५३ ॥

त्वं भूमिः सर्वभूतानां प्राणाः प्राणवतां तथा ।

धीः श्रीः कान्तिः क्षमा शान्तिः श्रद्धा मेधा धृतिः स्मृतिः ॥ ५४ ॥

त्वमुद्गीथेऽर्धमात्रासि गायत्री व्याहृतिस्तथा ।

जया य विजया धात्री लज्जा कीर्तिः स्मृता दया ॥ ५५ ॥

त्वां संस्तुमोऽम्ब भुवनत्रयसंविधान-

दक्षां दयारसयुतां जननीं जनानाम् ।

विधां शिवां सकललोकछितां वरेण्यां

वाग्भीजवासनिपुलां भवनाशक्रीं ॥ ५६ ॥

ब्रह्मा हरः शौरिसहस्रनेत्र-

वाग्वहिसूर्या भुवनाधिनाथाः ।

ते त्वत्कृताः सन्ति ततो न मुष्या

माता यतस्त्वं स्थिरजङ्गमानाम् ॥ ५७ ॥

सकलभुवनमेतत्कर्तुंकामा यदा त्वं

सृजसि जननि देवान्विष्णुरुद्राजमुष्यान् ।

स्थितिलयजननं तैः कारयस्येकत्रुपा

न भलु तव कथञ्चिद्देवि संसारलेशः ॥ ५८ ॥

न ते त्रुपं वेत्तुं सकलभुवने कोऽपि निपुणो

न नाम्नां सङ्ख्यां ते कथितुमिह योग्योऽस्ति पुरुषः ।

यदल्पं कीलालं कलयितुमशक्तः स तु नरः

कथं पारावाराकलनयतुरः स्याद्दतमतिः ॥ ५९ ॥

न देवानां मध्ये भगवति तवानन्तविभवं

વિજાનાત્યેકોડપિ ત્વમિહ ભુવનૈકાસિ જનની ।
કથં મિથ્યા વિશ્વં સકલમપિ ચૈકા રથયસિ
પ્રમાણં ત્વેતસ્મિન્નિગમવચનં દેવિ વિહિતમ્ ॥ ૬૦ ॥

નિરીહૈવાસિ ત્વં નિખિલજગતાં કારણમહો
ચરિત્રં તે ચિત્રં ભગવતિ મનો નો વ્યથયતિ ।
કથકુારં વાચ્યઃ સકલનિગમાગોચરગુણ-
પ્રભાવઃ સ્વં ચસ્માત્સ્વયમપિ ન જાનાસિ પરમમ્ ॥ ૬૧ ॥

ન કિં જાનાસિ ત્વં જનનિ મધુજિન્મૌલિપતનમ્ ॥

શિવે કિં વા જ્ઞાત્વા વિવિદિષસિ શક્તિં મધુજિતઃ ।
હરેઃ કિં વા માતર્દુરિતતતિરેષા બલવતી ॥

ભવત્યાઃ પાદાબ્જે ભજનનિપુણે ક્વાસ્તિ દુરિતમ્ ॥ ૬૨ ॥

ઉપેક્ષા કિં ચેયં તવ સુરસમૂહેડતિવિષમા ॥

હરેર્મૂર્ધ્નો નાશો મતમિહ મહાશ્ચર્યજનકમ્ ।
મહદ્દુઃખં માતસ્ત્વમસિ જનનચ્છેદકુશલા ॥

ન જાનીમો મૌલેર્વિઘટનવિલમ્બઃ કથમભૂત્ ॥ ૬૩ ॥

જ્ઞાત્વા દોષં સકલસુરતાપાદિતં દેવિ ચિત્તે
કિં વા વિષ્ણાવમરજનિતં દુષ્કૃતં પાતિતં તે ।
વિષ્ણોર્વા કિં સમરજનિતઃ કોડપિ ગર્વોડતિવેગા-
ચ્છેત્તું માતસ્તવ વિલસિતં નૈવ વિમોડત્ર ભાવમ્ ॥ ૬૪ ॥

કિં વા દૈત્યૈઃ સમરવિજિતૈસ્તીર્થદેશે સુરમ્યે
ઘોરં તમ્વા ભગવતિ વરં લબ્ધવદ્ભિર્ભવત્યાઃ ।
અન્તર્ધાનં ગમિતમધુના વિષ્ણુશીર્ષં ભવાનિ
દ્રષ્ટું કિં વા વિગતશિરસં વાસુદેવં વિનોદઃ ॥ ૬૫ ॥

સિન્ધોઃ પુત્ર્યાં રોષિતા કિં ત્વમાથૈ
કસ્માદેનાં પ્રેક્ષસે નાથહીનામ્ ।
ક્ષન્તવ્યસ્તે સ્વાંશજાતાપરાધો
વ્યુત્થાપ્યૈનં મોદિતા માં કુરુષ્વ ॥ ૬૬ ॥

એતે સુરાસ્ત્વાં સતતં નમન્તિ

कार्येषु मुष्याः प्रथितप्रभावाः ।

शोकार्णवात्तास्थ देवि देवा-

नुत्थाप्य देवं सकलाधिनाथम् ॥ ६७ ॥

मूर्धा गतः कवाम्ब उर्रेर्न विभो

नान्योऽस्त्युपायः भवु ज्वनेऽद्य ।

यथा सुधा ज्वनकर्मदक्षा

तथा जगज्ज्वितदासि देवि ॥ ६८ ॥

सूत उवाच ।

अेवं स्तुता तदा देवी गुणातीता मलेश्वरी ।

प्रसन्ना परमा माया वेदैः साङ्गैश्च सामगैः ॥ ६९ ॥

तानुवाच तदा वाणी याकाशस्थाशरीरिणी ।

देवान्प्रति सुभैः शब्दैर्जनानन्दकरी शुभा ॥ ७० ॥

मा कुरुष्वं सुराश्रिन्तां स्वस्थास्तिष्ठन्तु यामराः ।

स्तुताडं निगमैः कामं सन्तुष्टास्मि न संशयः ॥ ७१ ॥

यः पुमान्मानुषे लोके स्तौत्येतां मामकीं स्तुतिम् ।

पतिष्यति सदा भक्त्या सर्वाङ्गामानवाप्नुयात् ॥ ७२ ॥

शृणोति वा स्तोत्रमिदं मदीयं

भक्त्या त्रिकालं सततं नरो यः ।

विमुक्तदुःखः स भवेत्सुधी य

वेदोक्तमेतन्ननु वेदतुल्यम् ॥ ७३ ॥

शृण्वन्तु काराणं याद्य यद्गतं वदनं हरेः ।

अकाराणं कथं कार्यं संसारेऽत्र भविष्यति ॥ ७४ ॥

उदधेस्तनयां विष्णुः संस्थितामन्तिके प्रियाम् ।

जडास वदनं वीक्ष्य तस्यास्तत्र मनोरमम् ॥ ७५ ॥

तथा ज्ञातं हरिर्नूनं कथं मां हसति प्रभुः ।

विदुषं हरिणा दृष्टं मुषं मे केन हेलुना ॥ ७६ ॥

विनापि कारणेनाद्य कथं लास्यस्य सम्भवः ।

सपत्नीव कृता तेन मन्येऽन्या वरवर्णिनी ॥ ७७ ॥

ततः कोपयुता जाता मडालक्ष्मी तमोगुणा ।
 तामसी तु तदा शक्तिस्तस्या देडे समाविशत् ॥ ७८ ॥
 केनचित्कालयोगेन देवकार्यार्थसिद्धये ।
 प्रविष्टा तामसी शक्तिस्तस्या देडेऽतिदारुणा ॥ ७९ ॥
 तामस्याविष्टदेडा सा युकोपातिशयं तदा ।
 शनकैः समुवायेदमिदं पततु ते शिरः ॥ ८० ॥
 स्त्रीस्वभावाख्य भावित्वात्कालयोगाद्धिनिर्गतः ।
 अविचार्यं तदा दत्तः शापः स्वसुभनशनः ॥ ८१ ॥
 सपत्नीसम्भवं द्युभं वैधव्यादधिकं त्विति ।
 विचिन्त्य मनसेत्युक्तं तामसीशक्तियोगतः ॥ ८२ ॥
 अनृतं साडसं माया मूर्ध्त्वमतिवोभता ।
 अशौच्यं निर्दयत्वं य स्त्रीणां दोषाः स्वभावजाः ॥ ८३ ॥
 सशीर्षं वासुदेवं तं करोम्यद्य यथा पुरा ।
 शिरोऽस्य शापयोगेन निमग्नं लवणाभ्युधौ ॥ ८४ ॥
 अन्यथ्य कारुणं डिग्घिद्धर्तते सुरसत्तमाः ।
 भवतां य मडलार्थं भविष्यति न संशयः ॥ ८५ ॥
 पुरा दैत्यो मडाभाडुर्दयग्रीवोऽतिविश्रुतः ।
 तपश्चक्रे सरस्वत्यास्तीरे परमदारुणम् ॥ ८६ ॥
 जपन्नेकाक्षरं मन्त्रं मायाजीजात्मकं मम ।
 निराडारो जितात्मा य सर्वभोगविवर्जितः ॥ ८७ ॥
 ध्यायन्मां तामसीं शक्तिं सर्वभूषणभूषिताम् ।
 अेवं वर्षसडस्रं य तपश्चक्रेऽतिदारुणम् ॥ ८८ ॥
 तदाडं तामसं रुपं कृत्वा तत्र समागता ।
 दशने पुरतस्तस्य ध्यातं तत्तेन यादृशम् ॥ ८९ ॥
 सिंडोपरि स्थिता तत्र तमवोचं दयान्विता ।
 वरं ब्रूहि मडाभाग ददामि तव सुप्रत ॥ ९० ॥
 षति श्रुत्वा वयो देव्या दानवः प्रेमपूरितः ।
 प्रदक्षिणां प्रणामं य यकार त्वरितस्तदा ॥ ९१ ॥

दृष्ट्वा रुपं मदीयं स प्रेमोस्कुलविवोचनः ।
 उर्षाश्रुपूर्णांनयनस्तुष्टाव स य मां तदा ॥ ९२ ॥
 उयग्रीव उवाच ।
 नमो देव्यै महाभाये सृष्टिस्थित्यन्तकारिणि ।
 भक्तानुग्रहयतुरे कामदे मोक्षदे शिवे ॥ ९३ ॥
 धराम्भुतेजःपवनप्रपञ्चानां य कारणम् ।
 त्वं गन्धरसङ्घपाणां कारणं स्पर्शशब्दयोः ॥ ९४ ॥
 द्वाणं य रसना यक्षुस्त्वङ्मिश्रोत्रमिन्द्रियाणि य ।
 कर्मेन्द्रियाणि यान्यानि त्वत्तः सर्वं भलेश्चरि ॥ ९५ ॥
 द्रव्युवाच ।
 किं तेऽभीष्टं वरं ब्रूहि वाञ्छितं यद्दामि तत् ।
 परितुष्टास्मि भक्त्या ते तपसा याद्भुतेन य ॥ ९६ ॥
 उयग्रीव उवाच ।
 यथा मे मरणं मातर्न भवेत्तत्तथा कुरु ।
 भवेयममरो योगी तथाज्ञेयः सुरासुरैः ॥ ९७ ॥
 द्रव्युवाच ।
 जातस्य हि ध्रुवं मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य य ।
 मर्यादा येदृशी लोके भवेत्य्य कथमन्यथा ॥ ९८ ॥
 अेवं त्वं निश्चयं कृत्वा मरणो राक्षसोत्तम ।
 वरं वरय येष्टे ते विचार्य मनसा किल ॥ ९९ ॥
 उयग्रीव उवाच ।
 उयग्रीवाख्य मे मृत्युर्नान्यस्माज्जगदम्बिके ।
 इति मे वाञ्छितं कामं पूरयस्व मनोगतम् ॥ १०० ॥
 द्रव्युवाच ।
 गृहं गच्छ महाभाग कुरु राजयं यथासुभम् ।
 उयग्रीवादृते मृत्युर्न ते नूनं भविष्यति ॥ १०१ ॥
 इति दत्त्वा वरं तस्मा अन्तर्धानं गता तथा ।
 मुहं परमिकां प्राप्य सोऽपि स्वभवनं गतः ॥ १०२ ॥

स पीडयति दृष्टात्मा मुनीन् वेदांश्च सर्वशः ।
न कोऽपि विद्यते तस्य उन्ताद्यं भुवनत्रये ॥ १०३ ॥
तस्माच्छीर्षं उयस्यास्य समुद्धृत्य मनोऽरम् ।
देहेऽत्र विशिरोविष्णोस्त्वष्टा संयोजयिष्यति ॥ १०४ ॥
उयग्रीवोऽथ भगवान्छनिष्यति तमासुरम् ।
पापिष्ठं दानवं क्रूरं देवानां छितकाम्यया ॥ १०५ ॥
सूत उवाच ।
अेवं सुरांस्तदाभाष्य शर्वाणी विरराम उ ।
देवास्तदातिसन्तुष्टास्तभूयुर्देवशिष्यिनम् ॥ १०६ ॥
देवा उच्युः ।
कुरु कार्यं सुराणां वै विष्णोः शीर्षाभियोजनम् ।
दानवप्रवरं दैत्यं उयग्रीवो छनिष्यति ॥ १०७ ॥
सूत उवाच ।
छति श्रुत्वा वयस्तेषां त्वष्टा यातित्वरान्वितः ।
वाञ्छिशीर्षं चकर्ताशु भङ्गेन सुरसन्निधौ ॥ १०८ ॥
विष्णोः शरीरे तेनाशु योजितं वाञ्छिमस्तकम् ।
उयग्रीवो छरिर्जातो महाभायाप्रसादतः ॥ १०९ ॥
डियता तेन कालेन दानवो मद्ददर्षितः ।
निछतस्तरसा सङ्घ्ये देवानां शिपुरोजसा ॥ ११० ॥
य छदं शुभमाभ्यानं शृण्वन्ति भुवि मानवाः ।
सर्वद्भुभविनिर्मुक्तास्ते भवन्ति न संशयः ॥ १११ ॥
महाभायायस्त्रिग्य पवित्रं पापनाशनम् ।
पठतां शृण्वतां यैव सर्वसम्पत्तिकारकम् ॥ ११२ ॥
छति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
प्रथमस्कन्धे उयग्रीवावतारकथनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ १.५ ॥

१.६ षष्ठोऽध्यायः । मधुकैटभयोर्युद्धोद्योगवर्णनम् ।

ऋषय इत्युः ।

सौम्य यस्य त्वया प्रोक्तं शौरैर्युद्धं मडाएवि ।

मधुकैटभयोः सार्धं पञ्चवर्षसदस्रकम् ॥ १ ॥

कस्मात्तौ दानवौ जातौ तस्मिन्नेकाएवि जले ।

मडावीर्यो दुराधर्षो दैवैरपि सुदुर्जयौ ॥ २ ॥

कथं तावसुरौ जातौ कथं य उरिणा उतौ ।

तदायक्ष्व मडाप्राज्ञ यरितं परमाद्भुतम् ॥ ३ ॥

श्रोतुकामा वयं सर्वे त्वं वक्ता य ङुश्रुतः ।

दैवाभ्यात्रैव सञ्जातः संयोगश्च तथावयोः ॥ ४ ॥

मूर्धोऽस्य सड संयोगो विषादपि सुदुर्जरः ।

विज्ञेन सड संयोगः सुधारससमः स्मृतः ॥ ५ ॥

श्रुवन्ति पशवः सर्वे ङादन्ति मेडयन्ति य ।

जानन्ति विषयाकारं व्यवायसुभमद्भुतम् ॥ ६ ॥

न तेषां सदसज्ज्ञानं विवेको न य मोक्षदः ।

पशुभिस्ते समा ज्ञेया येषां न श्रवणादरः ॥ ७ ॥

मृगाधाः पशवः केचिज्जानन्ति श्रावणं सुभम् ।

अश्रोत्राः कृणिनश्चैव मुमुक्षुर्नादपानतः ॥ ८ ॥

पञ्चानामिन्द्रियाणां वै शुभे श्रवणदृशनि ।

श्रवणाद्भस्तुविज्ञानं दर्शनास्थितरञ्जनम् ॥ ९ ॥

श्रवणं त्रिविधं प्रोक्तं सात्त्विकं राजसं तथा ।

तामसं य मडाभाग सुज्ञोक्तं निश्चयान्वितम् ॥ १० ॥

सात्त्विकं वेदशास्त्रादि साहित्यं यैव राजसम् ।

तामसं युद्धवार्ता य परदोषप्रकाशनम् ॥ ११ ॥

सात्त्विकं त्रिविधं प्रोक्तं प्रज्ञावद्भिश्च पण्डितैः ।

उत्तमं मध्यमं यैव तथैवाधममित्युत ॥ १२ ॥

उत्तमं मोक्षकृलदं स्वर्गदं मध्यमं तथा ।

अधमं भोगदं प्रोक्तं निर्णाय विदितं बुधैः ॥ १३ ॥

साहित्यं यैव त्रिविधं स्वीयायां योत्तमं स्मृतम् ।
मध्यमं वारयोषायां परोढ्यायां तथाधमम् ॥ १४ ॥
तामसं त्रिविधं ज्ञेयं विद्मद्भिः शास्त्रदर्शिभिः ।
आततायिनियुद्धं यत्तद्दुत्तममुदाहृतम् ॥ १५ ॥
मध्यमं यापि विद्वेषात्पाण्डवानां तथाशिभिः ।
अधमं निर्निमित्तं तु विवादे कलले तथा ॥ १६ ॥
तदत्र श्रवणं मुष्यं पुराणस्य मडामते ।
बुद्धिप्रवर्धनं पुण्यं ततः पापप्राणशानम् ॥ १७ ॥
तदाभ्यासि मडाबुद्धे कथां पौराणिकीं शुभाम् ।
श्रुतां द्वैपायनात्पूर्वं सर्वार्थस्य प्रसाधिनीम् ॥ १८ ॥
सूत उवाच ।
यूयं धन्या मडाभागा धन्योऽहं पृथिवीतले ।
येषां श्रवणबुद्धिश्च ममापि कथने डिल ॥ १९ ॥
पुरा यैकार्णवे जाते विलीने भुवनत्रये ।
शेषपर्यङ्कसुमे य देवदेवे जनार्दने ॥ २० ॥
विष्णुकार्णमलोद्भूतौ दानवौ मधुकैटभौ ।
मडाबलौ य तौ दैत्यौ विवृद्धौ सागरे जले ॥ २१ ॥
कीडमानौ स्थितौ तत्र विचरन्तावितस्ततः ।
तावेकदा मडाकार्यौ कीडासक्तौ मडाण्वे ॥ २२ ॥
चिन्तामवापतुश्चित्ते भ्रातराविव संस्थितौ ।
नाकाराणं भवेत्कार्यं सर्वत्रैषा परम्परा ॥ २३ ॥
आधेयं तु विनाधारं न तिष्ठति कथञ्चन ।
आधाराधेयभावस्तु भाति नो चित्तगोचरः ॥ २४ ॥
क्व तिष्ठति जलं येदं सुभृष्टं सुविस्तरम् ।
केन सृष्टे कथं जातं मग्नावावाञ्जले स्थितौ ॥ २५ ॥
आवां वा कथमुत्पन्नौ केन वोत्पादितावुभौ ।
पितरौ क्वेति विज्ञानं नास्ति कामं तथावयोः ॥ २६ ॥

सूत उवाच ।

अेवं कामयमानौ तौ जग्मतुर्न विनिश्चयम् ।
उवाच कैटभस्तत्र मधुं पार्श्वे स्थितं जले ॥ २७ ॥

कैटभ उवाच ।

मधो वामत्र सलिले स्थातुं शक्तिर्मडाभवा ।
वर्तते भ्रातरयत्वा कारणं सा हि मे मता ॥ २८ ॥

तथा ततमिदं तोयं तदाधारं य तिष्ठति ।
सा अेव परमा देवी कारुण्य तथावयोः ॥ २९ ॥

अेवं विबुध्यमानौ तौ चिन्ताविष्टौ यदासुरौ ।
तदाकाशे श्रुतं ताभ्यां वाग्भीजं सुमनोहरम् ॥ ३० ॥

गृहीतं य ततस्ताभ्यां तस्याभ्यासो दृढः कृतः ।
तदा सौदामनी दृष्टा ताभ्यां भे योत्थिता शुभा ॥ ३१ ॥

ताभ्यां विचारितं तत्र मन्त्रोऽयं नात्र संशयः ।
तथा ध्यानमिदं दृष्टं गगने सगुणं डिल ॥ ३२ ॥

निराडारौ जितात्मानौ तन्मनस्कौ समाहितौ ।
अभूवतुर्विचिन्त्यैवं जपध्यानपरायणौ ॥ ३३ ॥

अेवं वर्षसहस्रं तु ताभ्यां तप्तं मडत्तपः ।
प्रसन्ना परमा शक्तिर्जाता सा परमा तयोः ॥ ३४ ॥

पिनौ तौ दानवौ दृष्ट्वा तपसे कृतनिश्चयौ ।
तयोस्नुग्रहार्थाय वागुवाचाशरीरिणी ॥ ३५ ॥

वरं वां वाञ्छितं दैत्यौ भूतं परमसम्मतम् ।
ददामि परितुष्टास्मि युवयोस्तपसा डिल ॥ ३६ ॥

सूत उवाच ।

धृति श्रुत्वा तु तां वाणीं दानवावूयतुस्तदा ।
स्वेच्छया मरणं देवि वरं नौ देहि सुव्रते ॥ ३७ ॥

वागुवाच ।

वाञ्छितं मरणं दैत्यौ भवेद्वा मत्प्रसादतः ।
अजेयौ देवदैत्यैश्च भ्रातरौ नात्र संशयः ॥ ३८ ॥

सूत उवाच ।

एति दत्तवरौ देव्या दानवौ मद्ददपितौ ।

यङ्कतुः सागरे क्रीडां यादोगणसमन्वितौ ॥ ३९ ॥

कालेन कियता विप्रा दानवाभ्यां यद्दृश्यथा ।

दृष्टः प्रजापतिर्ब्रह्मा पद्मासनगतः प्रभुः ॥ ४० ॥

दृष्ट्वा तु मुद्वितावास्तां युद्धकामौ मडाबलौ ।

तमूयतुस्तदा तत्र युद्धं नौ द्रेडि सुव्रत ॥ ४१ ॥

नोयेत्यन्नं परित्यज्य यथेष्टं गच्छ मायिरम् ।

यदि त्वं निर्बलश्चासि क्व योग्यं शुभमासनम् ॥ ४२ ॥

वीरभोग्यमिदं स्थानं कातरोऽसि त्यजाशु वै ।

तयोरिति वयः श्रुत्वा शिन्तामाप प्रजापतिः ॥ ४३ ॥

दृष्ट्वा य बलिनौ वीरौ किं करोमीति तापसः ।

शिन्ताविष्टस्तदा तस्थौ शिन्तयन्मनसा तदा ॥ ४४ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां

प्रथमस्कन्धे मधुकैटभयोर्युद्धोद्योगवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ १.६ ॥

१.७ सप्तमोऽध्यायः । विष्णुप्रबोधः ।

सूत उवाच ।

तौ वीक्ष्य बलिनौ ब्रह्मा तदोपायानशिन्तयत् ।

सामदानभिदादींश्च युद्धान्तान्सर्वतन्त्रवित् ॥ १ ॥

न जानेऽलं बलं नूनमेतयोर्वा यथातथम् ।

अज्ञाते तु बले कामं नैव युद्धं प्रशस्यते ॥ २ ॥

स्तुतिं करोमि येदध दृष्टयोर्मदमत्तयोः ।

प्रकाशितं भवेन्नूनं निर्बलत्वं मया स्वयम् ॥ ३ ॥

वधिष्यति तदैकोऽपि निर्बलत्वे प्रकाशिते ।

दानं नैवाद्य योग्यं वा भेदः कार्यो मया कथम् ॥ ४ ॥

विष्णुं प्रबोधयाम्यद्य शेषे सुप्तं जनार्दनम् ।

यतुर्भुजं मडावीर्यं दुःखडा स भविष्यति ॥ ५ ॥

एति सञ्चिन्त्य मनसा पद्मनालगतोऽञ्जः ।

जगाम शरणं विष्णुं मनसा द्युभनाशकम् ॥ ६ ॥

तुष्टाव बोधनार्थं तं शुभैः सम्बोधनैर्हरिम् ।

नारायणं जगन्नाथं निस्पन्दं योगनिद्रया ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

दीननाथ उरे विष्णो वामनोत्तिष्ठ माधव ।

भक्तार्तिहृद्दृषीकेश सर्वावास जगत्पते ॥ ८ ॥

अन्तर्यामिन्नमेयात्मन्वासुदेव जगत्पते ।

दुष्टारिनाशनैकाग्रचित्त यङ्गदाधर ॥ ९ ॥

सर्वज्ञ सर्वलोकेश सर्वशक्तिसमन्वित ।

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ देवेश द्युभनाशन पाणि माम् ॥ १० ॥

विश्वम्भर विशालाक्ष पुण्यश्रवणकीर्तन ।

जगद्योने निराकार सर्वास्थित्यन्तकारक ॥ ११ ॥

धर्मौ दैत्यौ महाराज उन्तुकामौ महोद्भूतौ ।

न जानास्यभिलाधार कथं मां सङ्घटे गतम् ॥ १२ ॥

उपेक्षसेऽतिदुःभार्तं यद्वि मां शरणं गतम् ।

पालकत्वं महाविष्णो निराधारं भवेत्ततः ॥ १३ ॥

अेवं स्तुतोऽपि भगवान् न बुबोध यदा हरिः ।

योगनिद्रासमाकान्तस्तदा ब्रह्मा ङ्यचिन्तयत् ॥ १४ ॥

नूनं शक्तिसमाकान्तो विष्णुर्निद्रावशं गतः ।

जजगार न धर्मात्मा किं करोम्यद्य द्युभितः ॥ १५ ॥

उन्तुकामावुभौ प्राप्तौ दानवौ महगर्वितौ ।

किं करोमि क्व गच्छामि नास्ति मे शरणं क्वचित् ॥ १६ ॥

एति सञ्चिन्त्य मनसा निश्चयं प्रतिपद्य य ।

तुष्टाव योगनिद्रां तामेकाग्रहृदयस्थितः ॥ १७ ॥

वियार्य मनसाप्येवं शक्तिर्मे रक्षणे क्षमा ।

यथा ङ्ययेतनो विष्णुः कृतोऽस्ति स्पन्दवर्जितः ॥ १८ ॥

व्यसुर्यथा न जानाति गुणार्थब्रह्मादिकानिह ।

तथा उरिर्न जनाति निद्रामीलितलोचनः ॥ १९ ॥

न जडाति यतो निद्रां भडुधा संस्तुतोऽप्यसौ ।

मन्ये नास्य वशे निद्रा निद्रयायं वशीकृतः ॥ २० ॥

यो यस्य वशमापन्तः स तस्य डिङ्कुटः डिल ।

तस्माप्य योगनिद्रेयं स्वामिनी मापतेर्द्धिः ॥ २१ ॥

सिन्धुजाया अपि वशे यथा स्वामी वशीकृतः ।

नूनं जगद्विदं सर्वं भगवत्या वशीकृतम् ॥ २२ ॥

अडं विषशुस्तथा शम्भुः सावित्री य रमाप्युमा ।

सर्वे वयं वशे यस्या नात्र डिञ्चिद्वियाराणा ॥ २३ ॥

उरिरप्यवशः शेते यथान्यः प्राकृतो जनः ।

यथाभिभूतः डा वार्ता डिलाच्येषां मडात्मनाम् ॥ २४ ॥

स्तौम्यध योगनिद्रां वै यथा मुक्तो जनार्दनः ।

घटयिष्यति युद्धे य वासुदेवः सनातनः ॥ २५ ॥

धति कृत्वा मतिं अरुमा पद्मनालस्थितस्तदा ।

तुष्टाव योगनिद्रां तां विषणोरङ्गेषु संस्थिताम् ॥ २६ ॥

अरुमोवाय ।

देवि त्वमस्य जगतः डिल कारणं डि

ज्ञातं मया सकलवेदवयोभिरम्भ ।

यद्विषणुरप्यभिलोकविवेककर्ता

निद्रावशं य गमितः पुरुषोत्तमोऽध ॥ २७ ॥

को वेद ते जननि मोडविलासलीलां

मूढोऽस्म्यडं उरिरयं विवशश्च शेते ।

धदृक्तया सकलभूतमनोनिवासे

विद्वत्तमो विबुधकोटिषु निर्गुणायाः ॥ २८ ॥

साङ्ख्या वदन्ति पुरुषं प्रकृतिं य यां तां

शैतन्यभावरडितां जगतश्च कर्त्रीम् ।

डिं तादृशासि कथमत्र जगन्निवास-

शैतन्यताविरडितो विडितस्त्वयाध ॥ २९ ॥

नाट्यं तनोषि सगुणा विविधप्रकारं
नो वेत्ति कोऽपि तव कृत्यविधानयोगम् ।
ध्यायन्ति यां मुनिगणा नियतं त्रिकालं
सन्ध्येति नाम परिकल्प्य गुणान् भवानि ॥ ३० ॥

भुद्धिर्द्धि बोधकरणा जगतां सदा त्वं
श्रीश्चासि देवि सततं सुभदा सुराणाम् ।
कीर्तिस्तथा मतिधृती डिल कान्तिरेव
श्रद्धा रतिश्च सङ्क्षेपु जनेषु मातः ॥ ३१ ॥

नातः परं डिल वितर्कशतैः प्रमाणं
प्राप्तं मया यद्विडु द्युःखगतिं गतेन ।
त्वं यात्र सर्वजगतां जननीति सत्यं
निद्रावृतां वितरता हरिणात्र दृष्टम् ॥ ३२ ॥

त्वं देवि वेदविदुषामपि दुर्विभाव्या
वेदोऽपि नूनमभिलार्थतया न वेद ।
यस्मात्त्वदुद्भवमसौ श्रुतिराप्नुवाना
प्रत्यक्षमेव सङ्कलं तव कार्यमेतत् ॥ ३३ ॥

कस्ते यस्त्रिमभिलं भुवि वेद धीमा-
न्नाडं हरिर्न य भवो न सुरास्तथान्ये ।
ज्ञातुं क्षमाश्च मुनयो न ममात्मजाश्च
दुर्वाच्ये अेव मडिमा तव सर्वलोके ॥ ३४ ॥

यज्ञेषु देवि यद्वि नाम न ते वदन्ति
स्वाडेति वेदविदुषो ऽवने कृतेऽपि ।
न प्राप्नुवन्ति सततं मभभागधेयं
देवास्त्वमेव विबुधेष्वपि वृत्तिदासि ॥ ३५ ॥

त्राता वयं भगवति प्रथमं त्वया वै
देवारिसम्भवभयादधुना तथैव ।
भीतोऽस्मि देवि वरदे शरणां गतोऽस्मि
घोरं निरीक्ष्य मधुना सडु डैटलं य ॥ ३६ ॥

नो वेत्ति विष्णुरधुना मम द्युःखमेत-
ज्जाने त्वयात्मविवशीकृतदेऽयष्टिः ।

મુગ્ધ્યાદિદેવમથવા જહિ દાનવેન્દ્રૌ
યદ્રોચતે તવ કુરુષ્વ મહાનુભાવે ॥ ૩૭ ॥

જાનન્તિ યે ન તવ દેવિ પરં પ્રભાવં
ધ્યાયન્તિ તે હરિહરાવપિ મન્દચિત્તાઃ ।
જ્ઞાતં મયાધ જનનિ પ્રકટં પ્રમાણં
યદ્વિષ્ણુરખ્યતિતરાં વિવશોઽથ શેતે ॥ ૩૮ ॥

સિન્ધૂભવાપિ ન હરિં પ્રતિબોધિતું વૈ
શક્તા પતિં તવ વશાનુગમથ શક્ત્યા ।
મન્યે ત્વયા ભગવતિ પ્રસભં રમાપિ
પ્રસ્વાપિતા ન બુબુધે વિવશીકૃતેવ ॥ ૩૯ ॥

ધન્યાસ્ત એવ ભુવિ ભક્તિપરાસ્તવાડુઘ્નૌ
ત્યક્ત્વાન્યદેવભજનં ત્વયિ લીનભાવાઃ ।
કુર્વન્તિ દેવિ ભજનં સકલં નિકામં
જ્ઞાત્વા સમસ્તજનનીં કિલ કામધેનુમ્ ॥ ૪૦ ॥

ધીકાન્તિકીર્તિશુભવૃત્તિગુણાદયસ્તે
વિષ્ણોર્ગુણાસ્તુ પરિહૃત્ય ગતાઃ ક્વ ચાધ ।
બન્દીકૃતો હરિરસૌ નનુ નિદ્રયાત્ર
શક્ત્યા તવૈવ ભગવત્યતિમાનવત્યાઃ ॥ ૪૧ ॥

ત્વં શક્તિરેવ જગતામખિલપ્રભાવા
ત્વન્નિર્મિતં ચ સકલં ખલુ ભાવમાત્રમ્ ।
ત્વં કીડસે નિજવિનિર્મિતમોહજાલે
નાટયે યથા વિહરતે સ્વકૃતે નટો વૈ ॥ ૪૨ ॥

વિષ્ણુસ્ત્વયા પ્રકટિતઃ પ્રથમં યુગાદૌ
દત્તા ચ શક્તિરમલા ખલુ પાલનાય ।
ત્રાતં ચ સર્વમખિલં વિવશીકૃતોઽથ
યદ્રોચતે તવ તથામ્બ કરોષિ નૂનમ્ ॥ ૪૩ ॥

સૃષ્ટ્વાત્ર માં ભગવતિ પ્રવિનાશિતું ચે-
ન્નેચ્છાસ્તિ તે કુરુ દયાં પરિહૃત્ય મૌનમ્ ।
કસ્માદિમૌ પ્રકટિતૌ કિલ કાલરૂપૌ
યદ્દા ભવાનિ હસિતું નુ કિમિચ્છસે મામ્ ॥ ૪૪ ॥

જ્ઞાતં મયા તવ વિચેષ્ટિતમદ્ભુતં વૈ
કૃત્વાપિલં જગદિદં રમસે સ્વતન્ત્રા ।
લીનં કરોષિ સકલં કિલ માં તથૈવ
હન્તું ત્વમિચ્છસિ ભવાનિ કિમત્ર ચિત્રમ્ ॥ ૪૫ ॥

કામં કુરુષ્વ વધમધ મમૈવ માત-
દુઃખં ન મે મરણજં જગદમ્બિકેડત્ર ।
કર્તા ત્વયૈવ વિહિતઃ પ્રથમં સ ચાયં
દૈત્યાહતોડથ મૃત ઇત્યયશો ગરિષ્ઠમ્ ॥ ૪૬ ॥

ઉત્તિષ્ઠ દેવિ કુરુ રૂપમિહાદ્ભુતં ત્વં
માં વા ત્વિમૌ જહિ યથેચ્છસિ બાલલીલે ।
નો ચેત્પ્રબોધય હરિં નિહનેદિમૌ ય-
સ્ત્વત્સાધ્યમેતદપિલં કિલ કાર્યજાતમ્ ॥ ૪૭ ॥

સૂત ઉવાચ ।
એવં સ્તુતા તદા દેવી તામસી તત્ર વેધસા ।
નિઃસૃત્ય હરિદેહાતુ સંસ્થિતા પાર્શ્વતસ્તદા ॥ ૪૮ ॥

ત્યક્ત્વાડ્ગાનિ ચ સર્વાણિ વિષ્ણોરતુલતેજસઃ ।
નિર્ગતા યોગનિદ્રા સા નાશાય ચ તયોસ્તદા ॥ ૪૯ ॥

વિસ્પન્દિતશરીરોડસૌ યદા જાતો જનાર્દનઃ ।
ધાતા પરમિકાં પ્રાપ્નો મુદું દૃષ્ટ્વા હરિં તતઃ ॥ ૫૦ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્યાં સંહિતાયાં
પ્રથમસ્કન્ધે વિષ્ણુપ્રબોધો નામ સપ્તમોડધ્યાયઃ ॥ ૧.૭ ॥

૧.૮ અષ્ટમોડધ્યાયઃ । આરાધ્યનિર્ણયવર્ણનમ્ ।

ઋષય ઊચુઃ ।
સન્દેહોડત્ર મહાભાગ કથાયાં તુ મહાદ્ભુતઃ ।
વેદશાસ્ત્રપુરાણૈશ્ચ નિશ્ચિતં તુ સદા બુધૈઃ ॥ ૧ ॥
બ્રહ્મા વિષ્ણુશ્ચ રુદ્રશ્ચ ત્રયો દેવાઃ સનાતનાઃ ।
નાતઃ પરતરં કિચ્ચિદ્બ્રહ્માણેડસ્મિન્મહામતે ॥ ૨ ॥

બ્રહ્મા સૃજતિ લોકાન્વૈ વિષ્ણુઃ પાત્યખિલં જગત્ ।
 રુદ્રઃ સંહરતે કાલે ત્રય એતેઽન્ન કારણમ્ ॥ ૩ ॥
 એકા મૂર્તિસ્ત્રયો દેવા બ્રહ્મવિષ્ણુમહેશ્વરાઃ ।
 રજઃસત્ત્વતમોભિશ્ચ સંયુતાઃ કાર્યકારકાઃ ॥ ૪ ॥
 તેષાં મધ્યે હરિઃ શ્રેષ્ઠો માધવઃ પુરુષોત્તમઃ ।
 આદિદેવો જગન્નાથઃ સમર્થઃ સર્વકર્મસુ ॥ ૫ ॥
 નાન્યઃ કોઽપિ સમર્થોઽસ્તિ વિષ્ણોરતુલતેજસઃ ।
 સ કથં સ્વાપિતઃ સ્વામી વિવશો યોગમાયયા ॥ ૬ ॥
 ક્વ ગતં તસ્ય વિજ્ઞાનં જીવતશ્ચૈષ્ટિતં કુતઃ ।
 સન્દેહોઽયં મહાભાગ કથયસ્વ યથાશુભમ્ ॥ ૭ ॥
 કા સા શક્તિઃ પુરા પ્રોક્તા યયા વિષ્ણુજિતઃ પ્રભુઃ ।
 કુતો જાતા કથં શક્તા કા શક્તિર્વદ સુવ્રત ॥ ૮ ॥
 યસ્તુ સર્વેશ્વરો વિષ્ણુર્વાસુદેવો જગદ્ગુરુઃ ।
 પરમાત્મા પરાનન્દઃ સચ્ચિદાનન્દવિગ્રહઃ ॥ ૯ ॥
 સર્વકૃત્સર્વભૃત્સ્રષ્ટા વિરજઃ સર્વગઃ શુચિઃ ।
 સ કથં નિદ્રયા નીતઃ પરતન્ત્રઃ પરાત્પરઃ ॥ ૧૦ ॥
 એતદાશ્ચર્યભૂતો હિ સન્દેહો નઃ પરન્તપ ।
 છિન્ધિ જ્ઞાનાસિના સૂત વ્યાસશિષ્ય મહામતે ॥ ૧૧ ॥
 સૂત ઉવાચ ।
 કઃ સન્દેહં ભિન્ત્યેનં ત્રૈલોક્યે સચરાચરે ।
 મુહ્યન્તિ મુનયઃ કામં બ્રહ્મપુત્રાઃ સનાતનાઃ ॥ ૧૨ ॥
 નારદઃ કપિલશૈવ પ્રશ્નેઽસ્મિન્મુનિસત્તમાઃ ।
 કિં બ્રવીમિ મહાભાગા દુર્ઘટેઽસ્મિન્વિમશ્નિ ॥ ૧૩ ॥
 દેવેષુ વિષ્ણુઃ કથિતઃ સર્વગઃ સર્વપાલકઃ ।
 યતો વિરાડિદં સર્વમુત્પન્નં સચરાચરમ્ ॥ ૧૪ ॥
 તે સર્વે સમુપાસન્તે નત્વા દેવં પરાત્પરમ્ ।
 નારાયણં હૃષીકેશં વાસુદેવં જનાર્દનમ્ ॥ ૧૫ ॥

तथा केचिन्महादेवं शङ्करं शशिशेखरम् ।
 त्रिनेत्रं पञ्चवक्त्रं च शूलपाणिं वृषध्वजम् ॥ १६ ॥
 तथा वेदेषु सर्वेषु गीतं नाम्ना त्रियम्बकम् ।
 कपर्दिनं पञ्चवक्त्रं गौरीदेवार्धधारिणम् ॥ १७ ॥
 कैलासवासनिरतं सर्वशक्तिसमन्वितम् ।
 भूतवृन्दयुतं देवं दक्षयज्ञविघातकम् ॥ १८ ॥
 तथा सूर्यं वेदविदः सायम्प्रातर्दिने दिने ।
 मध्याह्ने तु महाभागाः स्तुवन्ति विविधैः स्तवैः ॥ १९ ॥
 तथा वेदेषु सर्वेषु सूर्योपासनमुत्तमम् ।
 परमात्मेति विख्यातं नाम तस्य महात्मनः ॥ २० ॥
 अग्निः सर्वत्र वेदेषु संस्तुतो वेदवित्तमैः ।
 छन्दश्चापि त्रिलोकेशो वरुणश्च तथापरः ॥ २१ ॥
 यथा गङ्गा प्रवाडैश्च बहुभिः परिवर्तते ।
 तथैव सर्वदेवेषु विष्णुः प्रोक्तो महर्षिभिः ॥ २२ ॥
 त्रीण्येव छि प्रमाणानि पठितानि सुपण्डितैः ।
 प्रत्यक्षं यानुमानं च शाब्दं यैव तृतीयकम् ॥ २३ ॥
 यत्वार्येवेतरे प्रादुरुपमानयुतानि च ।
 अर्थापत्तियुतान्यन्ये पञ्च प्रादुर्भूताधियः ॥ २४ ॥
 सप्त पौराणिकाश्चैव प्रवदन्ति मनीषिणः ।
 येतैः प्रमाणैर्दुर्ज्ञेयं यद्ब्रह्म परमं च तत् ॥ २५ ॥
 वितर्कश्चात्र कर्तव्यो बुद्ध्या यैवागमेन च ।
 निश्चयात्मिकया युक्त्या विचार्य च पुनः पुनः ॥ २६ ॥
 प्रत्यक्षतस्तु विज्ञानं चिन्त्यं मतिमता सदा ।
 दृष्टान्तेनापि सततं शिष्टमार्गानुसारिणा ॥ २७ ॥
 विद्वांसोऽपि वदन्त्येवं पुराणैः परिगीयते ।
 द्रुहिणो सृष्टिशक्तिश्च हरौ पालनशक्तिता ॥ २८ ॥
 हरे संसारशक्तिश्च सूर्ये शक्तिः प्रकाशिका ।
 धराधरणशक्तिश्च शेषे कूर्मे तथैव च ॥ २९ ॥

साधा शक्तिः परिज्ञाता सर्वस्मिन्या प्रतिष्ठिता ।
दाडशक्तिस्तथा वद्वौ समीरे प्रेरणात्मिका ॥ ३० ॥
शिवोऽपि शवतां याति कुण्डलिन्या विवर्जितः ।
शक्तिहीनस्तु यः कश्चिदसमर्थः स्मृतो बुधैः ॥ ३१ ॥
अेवं सर्वत्र भूतेषु स्थावरेषु यरेषु य ।
ब्रह्मादिस्तम्भपर्यन्तं ब्रह्माण्डेऽस्मिन्महातपाः ॥ ३२ ॥
शक्तिहीनं तु निन्धं स्याद्भस्तुमात्रं यरायरम् ।
अशक्तः शत्रुविजये गमने भोजने तथा ॥ ३३ ॥
अेवं सर्वगता शक्तिः सा ब्रह्मेति विविच्यते ।
सोपास्या विविधैः सम्यग्विचार्या सुधिया सदा ॥ ३४ ॥
विष्णौ य सात्त्विकी शक्तिस्तथा हीनोऽप्यकर्मकृत् ।
द्रुडिणे राजसी शक्तिर्यथा हीनो ङ्यसृष्टिकृत् ॥ ३५ ॥
शिवे य तामसी शक्तिस्तथा संडारकारकः ।
धृत्यूल्यं मनसा सर्वं विचार्य य पुनः पुनः ॥ ३६ ॥
शक्तिः करोति ब्रह्माण्डं सा वै पालयतेऽपिलम् ।
धृच्छया संडरत्येषा जगदेतश्चरायरम् ॥ ३७ ॥
न विष्णुर्न डरः शक्रो न ब्रह्मा न य पावकः ।
न सूर्यो वरुणः शक्तः स्वे स्वे कार्ये कथञ्चन ॥ ३८ ॥
तथा युक्ता ङि कुर्वन्ति स्वानि कार्याणि ते सुराः ।
सैव कारणकार्येषु प्रत्यक्षेणावगम्यते ॥ ३९ ॥
सगुणा निर्गुणा सा तु द्विधा प्रोक्ता मनीषिभिः ।
सगुणा रागिभिः सेव्या निर्गुणा तु विरागिभिः ॥ ४० ॥
धर्मार्थकाममोक्षाणां स्वामिनी सा निराकुला ।
ददाति वाञ्छितान्कामान्यूजिता विधिपूर्वकम् ॥ ४१ ॥
न जानन्ति जना मूढास्तां सदा माययावृताः ।
जानन्तोऽपि नराः केचिन्मोडयन्ति परानपि ॥ ४२ ॥
पण्डिताः स्वोदरार्थं वै पाप्मण्डानि पूथक्यृथङ् ।

प्रवर्तयन्ति कविना प्रेरिता मन्थेतसः ॥ ४३ ॥
 कलावस्मिन्महाभागा नानाभेदसमुत्थिताः ।
 नान्ये युगे तथा धर्मा वेदबाह्याः कथञ्चन ॥ ४४ ॥
 विष्णुश्चरत्यसावुग्र तपो वर्षाण्यनेकशः ।
 ब्रह्मा उरस्त्रयो देवा ध्यायन्तः कमपि ध्रुवम् ॥ ४५ ॥
 कामयानाः सदा कामं ते त्रयः सर्वद्वैव हि ।
 यजन्ति यज्ञान्विविधान्ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ॥ ४६ ॥
 ते वै शक्तिं परां देवीं ब्रह्माण्यां परमात्मिकाम् ।
 ध्यायन्ति मनसा नित्यं नित्यां मत्वा सनातनीम् ॥ ४७ ॥
 तस्माच्छक्तिः सदा सेव्या विद्मद्भिः कृतनिश्चयैः ।
 निश्चयः सर्वशास्त्राणां ज्ञातव्यो मुनिसत्तमाः ॥ ४८ ॥
 कृष्णाच्छ्रुतं मया यैतत्तेन ज्ञातं तु नारदात् ।
 पितुः सकाशात्तेनापि ब्रह्मज्ञा विष्णुवाक्यतः ॥ ४९ ॥
 न श्रोतव्यं न मन्तव्यमन्येषां वयनं भुवैः ।
 शक्तिरेव सदा सेव्या विद्मद्भिः कृतनिश्चयैः ॥ ५० ॥
 प्रत्यक्षमपि द्रष्टव्यमशक्तस्य विचेष्टितम् ।
 अतः सर्वेषु भूतेषु ज्ञातव्या शक्तिरेव हि ॥ ५१ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
 प्रथमस्कन्धे आराध्यनिर्णयवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ १.८ ॥

१.८ नवमोऽध्यायः । हरिकृतमधुकैटभवधवर्णनम् ।

सूत उवाच ।
 यदा विनिर्गता निद्रा देहात्तस्य जगद्गुरोः ।
 नेत्रास्यनासिकाबाहुद्वयेत्यस्तथोरसः ॥ १ ॥
 निःसृत्य गगने तस्थौ तामसी शक्तिरुत्तमा ।
 उदतिष्ठज्जगन्नाथो जृम्भमाणः पुनः पुनः ॥ २ ॥
 तदापश्यत् स्थितं तत्र भयत्रस्तं प्रजापतिम् ।
 उवाच य महातेजा मेघगम्भीरया गिरा ॥ ३ ॥

વિષ્ણુરુવાચ ।

કિમાગતોડસિ ભગવંસ્તપસ્ત્યક્ત્વાત્ર પદ્મજ ।
કસ્માચ્ચિન્તાતુરોડસિ ત્વં ભયાકુલિતમાનસઃ ॥ ૪ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

ત્વત્કર્ણમલજૈ દેવ દૈત્યૌ ચ મધુકૈટભૌ ।
હન્તું માં સમુપાયાતૌ ધોરૂપૌ મહાબલૌ ॥ ૫ ॥

ભયાત્તયોઃ સમાયાતસ્ત્વત્સમીપં જગત્પતે ।
ત્રાહિ માં વાસુદેવાઘ ભયત્રસ્તં વિચેતનમ્ ॥ ૬ ॥

વિષ્ણુરુવાચ ।

તિષ્ઠાથ નિર્ભયો જાતસ્તૌ હનિષ્યામ્યહં કિલ ।
યુદ્ધાયાજગ્મતુર્મૂઢૌ મત્સમીપં ગતાયુષૌ ॥ ૭ ॥

સૂત ઉવાચ ।

એવં વદતિ દેવેશે દાનવૌ તૌ મહાબલૌ ।
વિચિન્વાનાવજ ચોભૌ સમ્પ્રાપ્તૌ મદગર્વિતૌ ॥ ૮ ॥

નિરાધારૌ જલે તત્ર સંસ્થિતૌ વિગતજ્વરૌ ।
તાવૂચતુર્મદોન્મતૌ બ્રહ્માણં મુનિસત્તમાઃ ॥ ૯ ॥

પલાચિત્વા સમાયાતઃ સન્નિધાવસ્ય કિં તતઃ ।
યુદ્ધં કુરુ હનિષ્યાવઃ પશ્યતોડસ્યૈવ સન્નિધૌ ॥ ૧૦ ॥

પશ્ચાદેનં હનિષ્યાવઃ સર્પભોગોપરિસ્થિતમ્ ।
ત્વમઘ કુરુ સડ્ગ્રામં દાસોડસ્મીતિ ચ વા વદ ॥ ૧૧ ॥

સૂત ઉવાચ ।

તચ્છૃત્વા વચનં વિષ્ણુસ્તાવુવાચ જનાર્દનઃ ।
કુરુતં સમરં કામં મયા દાનવપુડ્ગવૌ ॥ ૧૨ ॥

હરિષ્યામિ મદં ચાહં યુવયોર્મત્તયોઃ કિલ ।
આગચ્છતં મહાભાગૌ શ્રદ્ધા ચેદ્દાં મહાબલૌ ॥ ૧૩ ॥

સૂત ઉવાચ ।

શ્રુત્વા તદ્વચનં ચોભૌ ક્રોધવ્યાકુલલોચનૌ ।
નિરાધારૌ જલસ્થૌ ચ યુદ્ધોદ્યુક્તૌ બભૂવતુઃ ॥ ૧૪ ॥

मधुश्च कुपितस्तत्र हरिणा सल संयुगम् ।
कर्तुं प्रयतितस्तूर्णैर्कैटभस्तु तथा स्थितः ॥ १५ ॥
आडुयुद्धं तयोरासीन्मल्लयोरिव मत्तयोः ।
श्रान्ते मधौ कैटभस्तु सङ्ग्राममकरोत्तदा ॥ १६ ॥
पुनर्मधुः कैटभश्च युयुधाते पुनः पुनः ।
आडुयुद्धेन रागान्धौ विषणुना प्रभविषणुना ॥ १७ ॥
प्रेक्षकस्तु तदा ब्रह्मा देवी यैवान्तरिक्षगा ।
न मम्लतुस्तदा तौ तु विषणुस्तु ज्वानिमाप्तवान् ॥ १८ ॥
पञ्चवर्षसलस्राणि यदा जातानि युद्ध्यता ।
हरिणा चिन्तितं तत्र कारणं मरणे तयोः ॥ १९ ॥
पञ्चवर्षसलस्राणि मया युद्धं कृतं किल ।
न श्रान्तौ दानवौ धीरौ श्रान्तोऽलं यैतदद्भुतम् ॥ २० ॥
क्व गतं मे बलं शौर्यं कस्माद्येमावनामयौ ।
किमत्र कारणं चिन्त्यं विशार्य मनसा त्विह ॥ २१ ॥
एति चिन्तापरं दृष्ट्वा हरिं हर्षपरावुभौ ।
उच्यतुस्तौ मद्योन्मत्तौ मेघमभीरनिःस्वनौ ॥ २२ ॥
तव नोयेद्भवं विषणो यदि श्रान्तोऽसि युद्धतः ।
ब्रूहि दासोऽस्मि वां नूनं कृत्वा शिरसि याञ्जलिम् ॥ २३ ॥
न येद्युद्धं कुरुष्वामि समर्थोऽसि मडामते ।
उत्वा त्वां निहनिष्यावः पुरुषं य यतुर्मुभम् ॥ २४ ॥
सूत उवाच ।
श्रुत्वा तद्भाषितं विषणुस्तयोस्तस्मिन्महोदधौ ।
उवाच वचनं श्लक्ष्णं सामपूर्वं मडामनाः ॥ २५ ॥
हरिरुवाच ।
श्रान्ते भीते त्यक्तशस्त्रे पतिते बालके तथा ।
प्रहरन्ति न वीरास्ते धर्म शेष सनातनः ॥ २६ ॥
पञ्चवर्षसलस्राणि कृतं युद्धं मया त्विह ।

अेकोऽलं आतरौ वा य बलिनौ सदृशौ तथा ॥ २७ ॥

कृतं विश्रमणं मध्ये युवाभ्यां य पुनः पुनः ।

तथा विश्रमणं कृत्वा युध्येऽलं नात्र संशयः ॥ २८ ॥

तिष्ठतं ङि युवां तावद्भलवन्तौ मद्योऽकटौ ।

विश्रम्यालं करिष्यामि युद्धं वा न्यायमार्गतः ॥ २९ ॥

सूत उवाच ।

धति श्रुत्वा वयस्तस्य विश्रब्धौ दानवोत्तमौ ।

संस्थितौ दूरतस्तत्र सङ्ग्रामे कृतनिश्चयौ ॥ ३० ॥

अतिदूरे य तौ दृष्ट्वा वासुदेवश्चतुर्भुजः ।

ध्यौ य मनसा तत्र कारणं मरणे तयोः ॥ ३१ ॥

चिन्तनाञ्ज्ज्ञानमुत्पन्नं देवीदत्तवरावुभौ ।

कामं वाञ्छितमरणौ न मम्लतुरतस्त्विमौ ॥ ३२ ॥

वृथा मया कृतं युद्धं श्रमोऽयं मे वृथा गतः ।

करोमि य कथं युद्धमेवं ज्ञात्वा विनिश्चयम् ॥ ३३ ॥

अकृते य तथा युद्धे कथमेतौ गमिष्यतः ।

विनाशं दुःखदौ नित्यं दानवौ वरदरिपितौ ॥ ३४ ॥

भगवत्या वरो दत्तस्तथा सोऽपि य दुर्घटः ।

मरणं येच्छया कामं दुःषितोऽपि न वाञ्छति ॥ ३५ ॥

रोगग्रस्तोऽपि दीनोऽपि न मुमूर्षति कश्चन ।

कथं येमौ मद्योन्मत्तौ मर्तुं कामौ भविष्यतः ॥ ३६ ॥

नन्वद्य शरणं यामि विधां शक्तिं सुकामदाम् ।

विना तथा न सिध्यन्ति कामाः सम्यक्प्रसन्नया ॥ ३७ ॥

अेवं सञ्चिन्त्यमानस्तु गगने संस्थितां शिवाम् ।

अपश्यद्भगवान्विषणुर्योगनिद्रां मनोऽराम् ॥ ३८ ॥

कृताञ्जलिरमेयात्मा तां य तुष्टाव योगवित् ।

विनाशार्थं तयोस्तत्र वरदां भुवनेश्वरीम् ॥ ३९ ॥

विषणुरुवाच ।

नमो देवि महाभाये सृष्टिसंसारकारिणि ।

अनादिनिधने यस्मिन् भुक्तिमुक्तिप्रदे शिवे ॥ ४० ॥
 न ते रूपं विजानामि सगुणं निर्गुणं तथा ।
 यस्मिन्नास्ति कुतो देवि सङ्ख्यातीतानि यानि ते ॥ ४१ ॥
 अनुभूतो मया तेऽद्य प्रभावश्चातिदुर्घटः ।
 यदहं निद्रया लीनः सञ्जातोऽस्मि विद्येतनः ॥ ४२ ॥
 भ्रष्टमाणा यातियत्नेन बोधितोऽपि पुनः पुनः ।
 न प्रबुद्धः सर्वथाहं सङ्क्षोभितषडिन्द्रियः ॥ ४३ ॥
 अयेतनत्वं सम्प्राप्तः प्रभावात्तव याम्बिके ।
 त्वया मुक्तः प्रबुद्धोऽहं युद्धं यं बभूवाम् कृतम् ॥ ४४ ॥
 श्रान्तोऽहं न य तौ श्रान्तौ त्वया दत्तवरौ वरौ ।
 भ्रष्टमाणां हन्तुमायातौ दानवौ मद्गर्वितौ ॥ ४५ ॥
 आलूतौ यं मया कामं द्रुष्टुं युद्धाय मानदे ।
 कृतं युद्धं महाघोरं मया ताभ्यां मडाएविवे ॥ ४६ ॥
 मरणे वरदानं ते ततो ज्ञातं मडाह्मुतम् ।
 ज्ञात्वाहं शरणं प्राप्सुवामद्य शरणप्रदाम् ॥ ४७ ॥
 साहाय्यं कुरु मे मातः भिन्नोऽहं युद्धकर्मणा ।
 दृष्टौ तौ वरदानेन तव देवार्तिनाशने ॥ ४८ ॥
 हन्तुं मामुद्यतौ पापौ किं करोमि क्व यामि य ।
 धृत्युक्ता सा तदा देवी स्मितपूर्वमुवाच ह ॥ ४९ ॥
 प्रणमन्तं जगन्नाथं वासुदेवं सनातनम् ।
 देवदेव उरे विष्णो कुरु युद्धं पुनः स्वयम् ॥ ५० ॥
 वञ्चयित्वा त्विमौ शूरौ हन्तव्यौ यं विमोहितौ ।
 मोहयिष्याम्यहं नूनं दानवौ वक्ष्यामि दृशा ॥ ५१ ॥
 जहि नारायणाशु त्वं मम मायाविमोहितौ ।
 सूत उवाच ।
 तच्छ्रुत्वा वचनं विष्णुस्तस्याः प्रीतिरसान्वितम् ॥ ५२ ॥
 सङ्ग्रामस्थलमासाद्य तस्थौ तत्र मडाएविवे ।
 तदायातौ यं तौ वीरौ युद्धकामौ मडाबलौ ॥ ५३ ॥

વીક્ષ્ય વિષ્ણું સ્થિતં તત્ર હર્ષયુક્તૌ બભૂવતુઃ ।
 તિષ્ઠ તિષ્ઠ મહાકામ કુરુ યુદ્ધં ચતુર્ભુજ ॥ ૫૪ ॥
 દૈવાધીનૌ વિદિત્વાઘ નૂનં જયપરાજયૌ ।
 સબલો જયમાપ્નોતિ દૈવાજજયતિ દુર્બલઃ ॥ ૫૫ ॥
 સર્વથૈવ ન કર્તવ્યૌ હર્ષશોકૌ મહાત્મના ।
 પુરા વૈ બહવો દૈત્યા જિતા દાનવવૈરિણા ॥ ૫૬ ॥
 અધુના ચાવયોઃ સાર્ધં યુધ્યમાનઃ પરાજિતઃ ।
 સૂત ઉવાચ ।
 ઇત્યુક્ત્વા તૌ મહાબાહૂ યુદ્ધાય સમુપસ્થિતૌ ॥ ૫૭ ॥
 વીક્ષ્ય વિષ્ણુર્જઘાનાશુ મુષ્ટિનાદ્ભુતકર્મણા ।
 તાવાપ્યતિબલોન્મત્તૌ જઘ્નતુર્મુષ્ટિના હરિમ્ ॥ ૫૮ ॥
 એવં પરસ્પરં જાતં યુદ્ધં પરમદારુણમ્ ।
 યુધ્યમાનૌ મહાવીર્યૌ દૃષ્ટ્વા નારાયણસ્તદા ॥ ૫૯ ॥
 અપશ્યત્સમ્મુખં દેવ્યાઃ કૃત્વા દીનાં દૃશં હરિઃ ।
 સૂત ઉવાચ ।
 તં વીક્ષ્ય તાદૃશં વિષ્ણું કરુણારસસંયુતમ્ ॥ ૬૦ ॥
 જહાસાતીવ તામ્રાક્ષી વીક્ષમાણા તદાસુરૌ ।
 તૌ જઘાન કટાક્ષૈશ્ચ કામબાણૈરિવાપરૈઃ ॥ ૬૧ ॥
 મન્દસ્મિતયુતૈઃ કામં પ્રેમભાવયુતૈરનુ ।
 દૃષ્ટ્વા મુમુહુતુઃ પાપૌ દેવ્યા વહ્નવિલોકનમ્ ॥ ૬૨ ॥
 વિશેષમિતિ મન્વાનૌ કામબાણાતિપીડિતૌ ।
 વીક્ષમાણૌ સ્થિતૌ તત્ર તાં દેવીં વિશદપ્રભામ્ ॥ ૬૩ ॥
 હરિણાપિ ચ તદ્દૃષ્ટં દેવ્યાસ્તત્ર ચિકીર્ષિતમ્ ।
 મોહિતૌ તૌ પરિણાય ભગવાન્કાર્યવિત્તમઃ ॥ ૬૪ ॥
 ઉવાચ તૌ હસન્ શ્વક્ષણં મેઘગમ્ભીરયા ગિરા ।
 વરં વરયતાં વીરૌ યુવયોર્યૌઽભિવાચ્છિતઃ ॥ ૬૫ ॥
 દદામિ પરમપ્રીતો યુદ્ધેન યુવયોઃ કિલ ।

दानवा बडवो दृष्टा युध्यमाना मया पुरा ॥ ६६ ॥

युवयोः सदृशः कोऽपि न दृष्टो न य वै श्रुतः ।
तस्मात्तुष्टोऽस्मि कामं वै निस्तुलेन बलेन य ॥ ६७ ॥

भ्रात्रोश्च वाञ्छितं कामं प्रयच्छामि मडाबलौ ।
सूत उवाच ।
तश्छुत्वा वयनं विषणोः साभिमानौ स्मरातुरौ ॥ ६८ ॥

वीक्षमाणौ मडामायां जगदानन्दकारिणीम् ।
तभूयतुश्च कामार्तौ विषणुं कमललोचनौ ॥ ६९ ॥

उरे न यायकावावां त्वं किं दातुमिडेच्छसि ।
ददाव तुल्यं देवेश दातारौ नौ न यायकौ ॥ ७० ॥

प्रार्थय त्वं लृषीकेश मनोऽभिलषितं वरम् ।
तुष्टौ स्वस्तव युद्धेन वासुदेवाद्भुतेन य ॥ ७१ ॥

तयोस्तद्भयनं श्रुत्वा प्रत्युवाच जनार्दनः ।
भवेतामद्य मे तुष्टौ मम वध्यावुभावपि ॥ ७२ ॥

सूत उवाच ।
तश्छुत्वा वयनं विषणोर्दानवौ यातिविस्मितौ ।
वञ्चिताविति मन्वानौ तस्थतुः शोकसंयुतौ ॥ ७३ ॥

विचार्य मनसा तौ तु दानवौ विषणुभूयतुः ।
प्रेक्ष्य सर्वं जलमयं भूमिं स्थलविवर्जिताम् ॥ ७४ ॥

उरे योऽयं वरो दत्तस्त्वया पूर्वं जनार्दन ।
सत्यवागसि देवेश देहि तं वाञ्छितं वरम् ॥ ७५ ॥

निर्जले विपुले देशे उनस्व मधुसूदन ।
वध्यावावां तु भवतः सत्यवागभव माधव ॥ ७६ ॥

स्मृत्वा चङ्कं तदा विषणुस्तावुवाच उसन्हरिः ।
उन्मथद्य वां मडाभागौ निर्जले विपुले स्थले ॥ ७७ ॥

धृत्युक्त्या देवदेवेश ओ३ कृत्वातिविस्तरौ ।
दर्शयामास तौ तत्र निर्जलं य जलोपरि ॥ ७८ ॥

नास्त्यत्र दानवौ वारि शिरसी मुञ्चतामिड ।

सत्यवागुडमधैव भविष्यामि य वां तथा ॥ ७८ ॥

तदाकल्प्यं वयस्तथ्यं विचिन्त्य मनसा य तौ ।

वर्धयामासतुर्दुर्लभं योजनानां सडस्रकम् ॥ ८० ॥

भगवान्निद्रगुणं यङ्के जघनं विस्मितौ तदा ।

शीर्षे सन्धघतां तत्र जघने परमाद्भुते ॥ ८१ ॥

रथाङ्गेन तदा छिन्ने विषणुना प्रभविषणुना ।

जघनोपरि वेगेन प्रकृष्टे शिरसी तयोः ॥ ८२ ॥

गतप्राणौ तदा जातौ दानवौ मधुङ्कैटभौ ।

सागरः सकलो व्यामस्तदा वै मेदसा तयोः ॥ ८३ ॥

मेदिनीति ततो जातं नाम पृथ्व्याः समन्ततः ।

अभक्ष्या मृत्तिका तेन कारणेन मुनीश्वराः ॥ ८४ ॥

एति वः कथितं सर्वं यत्पृष्टोऽस्मि सुनिश्चितम् ।

मडाविद्या मडाभाया सेवनीया सदा बुधैः ॥ ८५ ॥

आराध्या परमा शक्तिः सर्वैरपि सुरासुरैः ।

नातः परतरं किञ्चिदधिकं भुवनत्रये ॥ ८६ ॥

सत्यं सत्यं पुनः सत्यं वेदशास्त्रार्थनिर्णयः ।

पूजनीया परा शक्तिर्निर्गुणा सगुणाथवा ॥ ८७ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते मडापुराणोऽष्टादशसाडस्यां संछितायां

प्रथमस्कन्धे हरिकृतमधुङ्कैटभवधवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ १.८ ॥

१.१० दशमोऽध्यायः । शिववरदानवर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।

सूत पूर्वं त्वया प्रोक्तं व्यासेनामिततेजसा ।

कृत्वा पुराणमभिलं शुकायाध्यापितं शुभम् ॥ १ ॥

व्यासेन तु तपस्ताम्वा कथमुत्पादितः शुक्रः ।

विस्तरं ब्रूहि सकलं यच्छ्रुतं कृष्णतस्त्वया ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

प्रवक्ष्यामि शुकोत्पत्तिं व्यासात्सत्यवतीसुतात् ।

यथोत्पन्नः शुक्रः साक्षाद्योगिनां प्रवरो मुनिः ॥ ३ ॥

मेरुशृङ्गे मदारग्ये व्यासः सत्यवतीसुतः ।

तपश्चयार सोऽत्युग्रं पुत्रार्थं कृतनिश्चयः ॥ ४ ॥

जपन्नेकाक्षरं मन्त्रं वाग्भीजं नारदाख्युतम् ।

ध्यायन्परां महाभायां पुत्रकामस्तपोनिधिः ॥ ५ ॥

अग्नेर्भूमिस्तथा वायोरन्तरिक्षस्य चाप्यथम् ।

वीर्येण सम्मितः पुत्रो मम भूयादिति स्म ७ ॥ ६ ॥

अतिष्ठत्स गतादारः शतसंवत्सरं प्रभुः ।

आराधयन्महादेवं तथैव य सदाशिवाम् ॥ ७ ॥

शक्तिः सर्वत्र पूज्येति विचार्य य पुनः पुनः ।

अशक्तो निन्दते लोके शक्तस्तु पश्चिपूज्यते ॥ ८ ॥

यत्र पर्वतशृङ्गे वै कर्णिकारवनाद्भुते ।

क्रीडन्ति देवताः सर्वे मुनयश्च तपोऽधिकाः ॥ ९ ॥

आदित्या वसवो रुद्रा मरुतश्चाश्विनौ तथा ।

वसन्ति मुनयो यत्र ये यान्ये ब्रह्मवित्तमाः ॥ १० ॥

तत्र डेमगिरेः शृङ्गे सङ्गीतध्वनिनादिते ।

तपश्चयार धर्मात्मा व्यासः सत्यवतीसुतः ॥ ११ ॥

ततोऽस्य तेजसा व्यासं विश्वं सर्वं यराचरम् ।

अग्निवर्णां जटां जातां पाराशर्यस्य धीमतः ॥ १२ ॥

ततोऽस्य तेज आलक्ष्य भयमाप शयीपतिः ।

तुरासाढं तदा दृष्ट्वा भयत्रस्तं श्रमातुरम् ॥ १३ ॥

उवाच भगवान् रुद्रो मधवन्तं तथास्थितम् ।

शङ्कर उवाच ।

कथमिन्द्राद्य भीतोऽसि किं दुःखं ते सुरेश्वर ॥ १४ ॥

अमर्षो नैव कर्तव्यस्तापसेषु कदाचन ।

तपश्चरन्ति मुनयो ज्ञात्वा मां शक्तिसंयुतम् ॥ १५ ॥

न त्वेतेऽडितमिच्छन्ति तापसाः सर्वथैव हि ।

धृत्युक्तवचनः शकस्तमुवाच वृषध्वजम् ॥ १६ ॥

कस्मात्तपस्यति व्यासः कोऽर्थस्तस्य मनोगतः ।
 शिव उवाच ।
 पाराशर्यस्तु पुत्रार्थी तपश्चरति दृश्वरम् ॥ १७ ॥
 पूर्ववर्षशतं ज्ञातं ददाम्यद्ये सुतं शुभम् ।
 सूत उवाच ।
 धृत्युक्त्या वासवं रुद्रो दयया मुदिताननः ॥ १८ ॥
 गत्वा ऋषिसमीपं तु तमुवाच जगद्गुरुः ।
 उत्तिष्ठ वासवीपुत्र पुत्रस्ते भविता शुभः ॥ १९ ॥
 सर्वतेजोमयो ज्ञानी कीर्तिकर्ता तवानघ ।
 अपिलस्य जनस्यात्र वल्लभस्ते सुतः सदा ॥ २० ॥
 भविष्यति गुणैः पूर्णः सात्त्विकैः सत्यविद्धमः ।
 सूत उवाच ।
 तदाकर्ण्य वयः श्वक्षरां कृष्णद्वैपायनस्तदा ॥ २१ ॥
 शूलपाणिं नमस्कृत्य जगामाश्रममात्मनः ।
 स गत्वाश्रममेवाशु बहुवर्षश्रमातुरः ॥ २२ ॥
 अरणीसलितं गुह्यं ममन्थाग्रिं यिकीर्षया ।
 मन्थनं कुर्वतस्तस्य चित्ते चिन्ताभरस्तदा ॥ २३ ॥
 प्रादुर्भूव सलसा सुतोत्पत्तौ महात्मनः ।
 मन्थानारणिसंयोगान्मन्थनाख्य समुद्भवः ॥ २४ ॥
 पावकस्य यथा तद्गतं मे स्यात्सुतोद्भवः ।
 पुत्रारणिसुतु या प्याता सा ममाद्ये न विद्यते ॥ २५ ॥
 तरुणीं रुपसम्पन्ना कुलोत्पन्ता पतिव्रता ।
 कथं करोमि कान्तां य पादयोः शृङ्खलासमाम् ॥ २६ ॥
 पुत्रोत्पादनदक्षां य पातिव्रत्ये सदा स्थिताम् ।
 पतिव्रतापि दक्षापि रुपवत्यपि कामिनी ॥ २७ ॥
 सदा बन्धनरूपा य स्वेच्छासुभविधायिनी ।
 शिवोऽपि वर्तते नित्यं कामिनीपाशसंयुतः ॥ २८ ॥

कथं करोम्यहं यात्र दूर्घटे य गृडाश्रमम् ।
 अेवं चिन्तयतस्तस्य धृतायी द्रिव्यरुपिणी ॥ २८ ॥
 प्राप्ता दृष्टिपथं तत्र समीपे गगने स्थिता ।
 तां दृष्ट्वा यञ्चलापाङ्गीं समीपस्थां वराप्सराम् ॥ ३० ॥
 पञ्चबाणपरीताङ्गस्तूर्णमासीद्धृतप्रतः ।
 चिन्तयामास य तदा किं करोम्यहं सङ्घटे ॥ ३१ ॥
 धर्मस्य पुरतः प्राप्ते कामभावे दुरासदे ।
 अङ्गीकरोमि यद्येनां वञ्चनार्थमिडागताम् ॥ ३२ ॥
 उसिष्यन्ति मडात्मानस्तापसा मां तु विह्वलम् ।
 तपस्तप्त्वा मडाघोरं पूर्णवर्षशतं त्विह ॥ ३३ ॥
 दृष्ट्वाप्सरां य विवशः कथं जातो मडातपाः ।
 कामं निन्दापि भवतु यद्वि स्यादतुलं सुभम् ॥ ३४ ॥
 गडस्थाश्रमसम्भूतं सुभदं पुत्रकामदम् ।
 स्वर्गदं य तथा प्रोक्तं ज्ञानिनां मोक्षदं तथा ॥ ३५ ॥
 न भविष्यति तन्नूनमया देवकन्यया ।
 नारदास्य मया पूर्वं श्रुतमस्ति कथानकम् ।
 यथोर्वशीवशो राजा पराभूतः पुरुरवाः ॥ ३६ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां
 प्रथमस्कन्धे शिववरदानवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ १.१० ॥

१.११ ऐकादशोऽध्यायः । बुधोत्पत्तिः ।

ऋषय उचुः ।
 कोऽसौ पुरुरवा राजा कोर्वशी देवकन्यका ।
 कथं कष्टे य सम्प्राप्तं तेन राज्ञा मडात्मना ॥ १ ॥
 सर्वं कथानकं ब्रूहि लोमहर्षणजधुना ।
 श्रोतुकामा वयं सर्वे त्वन्मुभाब्जय्युतं रसम् ॥ २ ॥
 अमृतादपि मिष्टा ते वाणी सूत रसात्मिका ।
 न तृप्यामो वयं सर्वे सुधया य यथामराः ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।

शृणुष्वं भुनयः सर्वे कथां दिव्यां मनोरमाम् ।
वक्ष्याम्यहं यथाबुद्ध्या श्रुतां व्यासवरोत्तमात् ॥ ४ ॥

गुरोस्तु दयिता भार्या तारा नामेति विश्रुता ।
रूपयौवनयुक्ता सा चार्वाङ्गी महविह्वला ॥ ५ ॥

गतैकदा विधोर्धाम यजमानस्य भामिनी ।
दृष्टा च शशिनात्यर्थं रूपयौवनशालिनी ॥ ६ ॥

कामातुरस्तदा जातः शशी शशिभूर्णी प्रति ।
सापि वीक्ष्य विधुं कामं जाता मदनपीडिता ॥ ७ ॥

तावन्धोन्धं प्रेमयुक्तौ स्मरार्तौ च बभूवतुः ।
तारा शशी मद्योन्मत्तौ कामबाणप्रपीडितौ ॥ ८ ॥

रेमाते मद्योन्मत्तौ तौ परस्परस्पृष्टान्वितौ ।
दिनानि कतिचित्तत्र जातानि रममाणयोः ॥ ९ ॥

भृङ्गस्फितिस्तु दुःभार्तस्तारामानयितुं गृहम् ।
प्रेषयामास शिष्यं तु नायाता सा वशीकृता ॥ १० ॥

पुनः पुनर्यदा शिष्यं परावर्तत यन्द्रमाः ।
भृङ्गस्फितिस्तदा कुब्जो जगाम स्वयमेव हि ॥ ११ ॥

गत्वा सोमगृहं तत्र वाचस्पतिरुदारधीः ।
उवाच शशिनं कुब्जः स्मयमानं मदान्वितम् ॥ १२ ॥

किं कृतं किल शीतांशो कर्म धर्मविगर्हितम् ।
रक्षिता मम भार्येयं सुन्दरी केन हेतुना ॥ १३ ॥

तव देव गुरुश्चाहं यजमानोऽसि सर्वथा ।
गुरुभार्या कथं मूढ भुक्ता किं रक्षिताथवा ॥ १४ ॥

ब्रह्मला उमडारी च सुरापो गुरुतल्पगः ।
महापातकिनो ल्येते तत्संसर्गी च पञ्चमः ॥ १५ ॥

महापातकयुक्तस्त्वं दुराचारोऽतिगर्हितः ।
न देवसदनाहोऽसि यद्वि भुक्तेयमङ्गना ॥ १६ ॥

मुञ्चेमामसितापाङ्गीं नयामि सदनं मम ।

नोयेद्द्रक्ष्यामि दृष्टात्मन् गुरुदारापडारिणम् ॥ १७ ॥

धृत्येवं भाषमाणं तमुवाच रोडिणीपतिः ।

गुरुं क्रोधसमायुक्तं कान्ताविरुद्धुःमितम् ॥ १८ ॥

धन्दुरुवाच ।

क्रोधात्ते तु दुराराध्या ब्राह्मणाः क्रोधवर्जिताः ।

पूजार्हा धर्मशास्त्रज्ञा वर्जनीयास्ततोऽन्यथा ॥ १९ ॥

आगमिष्यति सा कामं गृहं ते वरवर्णिनी ।

अत्रैव संस्थिता बाला का ते डानिरिडानघ ॥ २० ॥

धृच्छया संस्थिता यात्र सुभकामार्थिनी छि सा ।

दिनानि कतिचित्स्थित्वा स्वेच्छया यागमिष्यति ॥ २१ ॥

त्वयैवोदाहृतं पूर्वं धर्मशास्त्रमतं तथा ।

न स्त्री दृष्यति चारेण न विप्रो वेदकर्मणाम् ॥ २२ ॥

धृत्युक्तः शशिना तत्र गुरुरत्यन्तदुःषितः ।

जगाम स्वगृहं तूर्णं चिन्ताविष्टः स्मरातुरः ॥ २३ ॥

दिनानि कतिचित्तत्र स्थित्वा चिन्तातुरो गुरुः ।

यथावथ गृहं तस्य त्वरितश्चौषधीपतेः ॥ २४ ॥

स्थितः क्षत्रा निषिद्धोऽसौ द्वारदेशे रुषान्वितः ।

नाजगाम शशी तत्र युकोपाति बृहस्पतिः ॥ २५ ॥

अयं मे शिष्यतां यातो गुरुपत्नीं तु मातरम् ।

जग्राह बलतोऽधर्मा शिक्षणीयो मयाधुना ॥ २६ ॥

उवाच वायं कोपात्तु द्वारदेशस्थितो बलिः ।

किं शेषे भवने मन्द पापाचार सुराधम ॥ २७ ॥

देहि मे कामिनीं शीघ्रं नोयेच्छापं ददाम्यहम् ।

करोमि भस्मसात्रूनं न ददासि प्रियां मम ॥ २८ ॥

सूत उवाच ।

कूराणि यैवमादीनि भाषणानि बृहस्पतेः ।

श्रुत्वा द्विजपतिः शीघ्रं निर्गतः सदनाद्धृष्टिः ॥ २९ ॥

तमुवाच उसन्सोमः किमिदं बहु भाषसे ।

न ते योग्यासितापाङ्गी सर्वलक्ष्णसंयुता ॥ ३० ॥

कुडुपां य स्वसदृशीं गृह्णाणान्यां स्त्रियं द्विज ।

बिष्णुकस्य गृहे योग्या नेदृशी वरवर्णिनी ॥ ३१ ॥

रतिः स्वसदृशे कान्ते नार्याः डिल निगद्यते ।

त्वं न जनासि मन्दात्मन् कामशास्त्रविनिर्णयम् ॥ ३२ ॥

यथेष्टं गच्छ दुर्बुद्धे नाहं दास्यामि कामिनीम् ।

यच्छक्यं कुरु तत्कामं न देया वरवर्णिनी ॥ ३३ ॥

कामार्तस्य य ते शापो न मां बाधितुमर्हति ।

नाहं ददे गुरो कान्तां यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ३४ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तः शशिना येज्यश्चिन्तामाप रुषान्वितः ।

जगाम तरसा सन्न क्रोधयुक्तः शयीपतेः ॥ ३५ ॥

दृष्ट्वा शतकृतुस्तत्र गुरुं दुःभातुरं स्थितम् ।

पाद्यार्घ्यायमनीयाद्यैः पूजयित्वा सुसंस्थितः ॥ ३६ ॥

पप्रच्छ परमोदारस्तं तथावस्थितं गुरुम् ।

का चिन्ता ते महाभाग शोकार्तोऽसि महाभुने ॥ ३७ ॥

केनापमानितोऽसि त्वं मम राजये गुरुश्च मे ।

त्वदधीनमिदं सर्वं सैन्यं लोकाधिपैः सह ॥ ३८ ॥

ब्रह्मा विष्णुस्तथा शम्भुर्ये चान्ये देवसत्तमाः ।

करिष्यन्ति य साहाय्यं का चिन्ता वद साम्प्रतम् ॥ ३९ ॥

गुरुरुवाच ।

शशिनापलृता भार्या तारा मम सुलोचना ।

न ददाति स दृष्टात्मा प्रार्थितोऽपि पुनः पुनः ॥ ४० ॥

किं करोमि सुरेशान त्वमेव शरणं मम ।

साहाय्यं कुरु देवेश दृग्भितोऽस्मि शतकृतो ॥ ४१ ॥

धन्द्र उवाच ।

मा शोकिं कुरु धर्मज्ञ दासोऽस्मि तव सुव्रत ।

आनयिष्याम्यहं नूनं भार्यां तव महाभते ॥ ४२ ॥

प्रेषिते येन्मया दूते न दास्यति मदाकुलः ।
 ततो युद्धं करिष्यामि देवसैन्यैः समावृतः ॥ ४३ ॥
 एत्याश्वास्य गुरुं शक्रो दूतं वक्तुवियक्षणम् ।
 प्रेषयामास सोमाय वार्ताशसिनमद्भुतम् ॥ ४४ ॥
 स गत्वा शशिवोक्तं तु त्वरितः सुवियक्षणः ।
 उवाच वयनेनैव वयनं रोडिणीपतिम् ॥ ४५ ॥
 प्रेषितोऽहं महाभाग शक्रेण त्वां विवक्षया ।
 कथितं प्रभुणा यच्च तद्ब्रवीमि महाभते ॥ ४६ ॥
 धर्मज्ञोऽसि महाभाग नीतिं जानासि सुप्रत ।
 अत्रिः पिता ते धर्मात्मा न निघं कर्तुमर्हसि ॥ ४७ ॥
 भार्या रक्ष्या सर्वभूतैर्यथाशक्तिं ह्यतन्द्रितैः ।
 तदर्थं कलङः कामं भविता नात्र संशयः ॥ ४८ ॥
 यथा तव तथा तस्य यत्नः स्याद्दाररक्षणो ।
 आत्मवत्सर्वभूतानि चिन्तय त्वं सुधानिधे ॥ ४९ ॥
 अष्टाविंशतिसङ्ख्यास्ते कामिन्यो दक्षजाः शुभाः ।
 गुरुपत्नीं कथं भोक्तुं त्वमिच्छसि सुधानिधे ॥ ५० ॥
 स्वर्गे सदा वसन्त्येता मेनकाद्या मनोरमाः ।
 भुङ्क्ष्व ताः स्वेच्छया कामं मुञ्च्य पत्नीं गुरोरपि ॥ ५१ ॥
 एश्वरा यदि कुर्वन्ति जुगुप्सितमहन्तया ।
 अज्ञास्तदनुवर्तन्ते तदा धर्मक्षयो भवेत् ॥ ५२ ॥
 तस्मान्मुञ्च्य महाभाग गुरोः पत्नीं मनोरमाम् ।
 कलङस्त्वन्निमित्तोऽद्य सुराणां न भवेद्यथा ॥ ५३ ॥
 सूत उवाच ।
 सोमः शक्यः श्रुत्वा किञ्चिद्धोधसमाकुलः ।
 भङ्ग्या प्रतिवयः प्राङ् शक्यं तं तदा शशी ॥ ५४ ॥
 एन्दुरावाच ।
 धर्मज्ञोऽसि महाभाहो देवानामधिपः स्वयम् ।
 पुरोधापि य ते तादृग्युवयोः सदृशी मतिः ॥ ५५ ॥

परोपदेशे कुशला भवन्ति बलवो जनाः ।
 दुर्लभस्तु स्वयं कर्ता प्राप्ते कर्मणि सर्वदा ॥ ५६ ॥
 भार्दस्यत्यप्रणीतं य शास्त्रं गृह्णन्ति मानवाः ।
 को विरोधोऽत्र देवेश कामयानां भजन्स्त्रियम् ॥ ५७ ॥
 स्वकीयं बलिनां सर्वं दुर्बलानां न किञ्चन ।
 स्वीया य परकीया य भ्रमोऽयं मन्थेतसाम् ॥ ५८ ॥
 तारा मय्यनुरक्ता य यथा न तु तथा गुरौ ।
 अनुरक्ता कथं त्याज्या धर्मतो न्यायतस्तथा ॥ ५९ ॥
 गृहारम्भस्तु रक्तायां विरक्तायां कथं भवेत् ।
 विरक्तेयं यदा जाता यकमेऽनुजकामिनीम् ॥ ६० ॥
 न दास्येऽहं वरारोडां गच्छ दूत वद स्वयम् ।
 ष्वरोऽसि सडस्माक्ष यदिच्छसि कुरुष्व तत् ॥ ६१ ॥
 सूत उवाच ।
 धृत्युक्तः शशिना दूतः प्रययौ शङ्कसन्निधिम् ।
 धन्द्रायायष्ट तत्सर्वं यदुक्तं शीतरश्मिना ॥ ६२ ॥
 तुराषाऽपि तच्छ्रुत्वा क्रोधयुक्तो बभूव उ ।
 सेनोद्योगं तथा यक्ते साढाय्यार्थं गुरोर्विभुः ॥ ६३ ॥
 शुकस्तु विग्रहं श्रुत्वा गुरुद्वेषात्ततो ययौ ।
 मा ददस्वेति तं वाङ्मयमुवाच शशिनं प्रति ॥ ६४ ॥
 साढाय्यं ते करिष्यामि मन्त्रशक्त्या भडामते ।
 भविता यदि सङ्ग्रामस्तव येन्द्रेश मारिष ॥ ६५ ॥
 शङ्करस्तु तदाकार्यं गुरुदारामिर्मर्शनम् ।
 गुरुशत्रुं भृगुं मत्वा साढाय्यमकरोत्तदा ॥ ६६ ॥
 सङ्ग्रामस्तु तदा वृत्तो देवदानवयोर्दुर्तम् ।
 बहूनि तत्र वर्षाणि तारकासुरवल्डि ॥ ६७ ॥
 देवासुरकृतं युद्धं दृष्ट्वा तत्र पितामहः ।
 हंसाद्बो जगामाशु तं देशं क्लेशशान्तये ॥ ६८ ॥
 राकापतिं तदा प्राह मुञ्च भार्यां गुरोरिति ।

नोयेद्विष्णुं समाहूय करिष्यामि तु सङ्क्षयम् ॥ ६८ ॥

भृगुं निवारयामास ब्रह्मा लोकपितामहः ।

डिमन्यायमतिर्जाता सङ्गदोषान्महामते ॥ ७० ॥

निषेधयामास ततो भृगुस्तं यौषधीपतिम् ।

मुञ्च भार्या गुरोरथ पित्राहं प्रेषितस्तव ॥ ७१ ॥

सूत उवाच ।

द्विजराजस्तु तश्छुत्वा भृगोर्वचनमद्भुतम् ।

ददौ य तत्प्रियां भार्यां गुरोर्गर्भवती शुभाम् ॥ ७२ ॥

प्राप्य कान्तां गुरुर्लृष्टः स्वगृहं मुदितो ययौ ।

ततो देवास्ततो दैत्या ययुः स्वा-स्वा-गृहान्प्रति ॥ ७३ ॥

ब्रह्मा स्वसदनं प्राप्तः कैलासं यापि शङ्करः ।

भृहस्पतिस्तु सन्तुष्टः प्राप्य भार्यां मनोरमाम् ॥ ७४ ॥

ततः कालेन डियता तारासूत सुतं शुभम् ।

सुद्विने शुभनक्षत्रे तारापतिसमं गुणैः ॥ ७५ ॥

दृष्ट्वा पुत्रं गुरुर्जातं यकार विधिपूर्वकम् ।

जातकर्मादिकं सर्वं प्रलृष्टेनान्तरात्मना ॥ ७६ ॥

श्रुतं यन्द्रमसा जन्म पुत्रस्य मुनिसत्तमाः ।

दूतं य प्रेषयामास गुरुं प्रति महामतिः ॥ ७७ ॥

न यायं तव पुत्रोऽस्ति मम वीर्यसमुद्भवः ।

कथं त्वं कृतवान्कामं जातकर्मादिकं विधिम् ॥ ७८ ॥

तश्छुत्वा वचनं तस्य दूतस्य य भृहस्पतिः ।

उवाच मम पुत्रो मे सदृशो नात्र संशयः ॥ ७९ ॥

पुनर्विवाहः सञ्जातो मिलिता देवदानवाः ।

युद्धार्थमागतास्तेषां समाजः समजायत ॥ ८० ॥

तत्रागतः स्वयं ब्रह्मा शान्तिकामः प्रजापतिः ।

निवारयामास मुणे संस्थितान्युद्धर्मुदान् ॥ ८१ ॥

तारां पप्रच्छ धर्मात्मा कस्यायं तनयः शुभे ।

सत्यं वद वरारोहे यथा क्लेशः प्रशाम्यति ॥ ८२ ॥

તમુવાચાસિતાપાડ્ગી લજ્જમાનાપ્યધોમુખી ।
ચન્દ્રસ્યેતિ શનૈરન્તર્જગામ વરવર્ણિની ॥ ૮૩ ॥

જગ્રાહ તં સુતં સોમઃ પ્રહૃષ્ટેનાન્તરાત્મના ।
નામ ચક્રે બુધ ઇતિ જગામ સ્વગૃહં પુનઃ ॥ ૮૪ ॥

યથૌ બ્રહ્મા સ્વકં ધામ સર્વે દેવાઃ સવાસવાઃ ।
યથાગતં ગતં સર્વેઃ સર્વશઃ પ્રેક્ષકૈર્જનૈઃ ॥ ૮૫ ॥

કથિતેયં બુધોત્પત્તિર્ગુરુક્ષેત્રે ચ સોમતઃ ।
યથા શ્રુતા મયા પૂર્વં વ્યાસાત્સત્યવતીસુતાત્ ॥ ૮૬ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં
પ્રથમસ્કન્ધે બુધોત્પત્તિર્નમિકાદશોડધ્યાયઃ ॥ ૧.૧૧ ॥

૧.૧૨ દ્વાદશોડધ્યાયઃ । સુદ્યુમ્નસ્તુતિઃ ।

સૂત ઉવાચ ।

તતઃ પુરૂરવા જહો ઇલાયાં કથયામિ વઃ ।
બુધપુત્રોડતિધર્માત્મા યજ્ઞાકૃદ્દાનતત્પરઃ ॥ ૧ ॥

સુદ્યુમ્નો નામ ભૂપાલઃ સત્યવાદી જિતેન્દ્રિયઃ ।
સૈન્ધવં હયમારુહ્ય ચચાર મૃગયાં વને ॥ ૨ ॥

યુતઃ કતિપયામાચ્યૈર્દર્શિતશ્ચારુકુણ્ડલઃ ।
ધનુરાજગવં બદ્ધ્વા બાણાસઙ્ઘં તથાદ્ભુતમ્ ॥ ૩ ॥

સ ભ્રમંસ્તદ્દનોદેશે હન્યમાનો રુચુન્મુગાન્ ।
શશાંશ્ચ સૂકરાંશ્ચૈવ ખડ્ગાંશ્ચ ગવયાંસ્તથા ॥ ૪ ॥

શરભાન્મહિષાંશ્ચૈવ સામ્ભરાન્વનકુક્કુટાન્ ।
નિઘ્નન્મેઘ્યાન્ પશૂન્ રાજા કુમારવનમાવિશત્ ॥ ૫ ॥

મેરોરધસ્તલે દિવ્યં મન્દારદ્રુમરાજિતમ્ ।
અશોકલતિકાકીર્ણં બકુલૈરધિવાસિતમ્ ॥ ૬ ॥

સાલૈસ્તાલૈસ્તમાલૈશ્ચ ચમ્પકૈઃ પનસૈસ્તથા ।
આમ્બૈર્નૈર્પૈર્મધૂકૈશ્ચ માધવીમણ્ડપાવૃતમ્ ॥ ૭ ॥

दाडिमैर्नारिकेलैश्च कदलीभाण्डमण्डितम् ।
 यूथिकामालतीकुन्दपुष्पवल्लीसमावृतम् ॥ ८ ॥
 उंसकारणवाकीर्णं कीयकध्वनिनादितम् ।
 भ्रमरालिरुतारामं वनं सर्वसुभाषणम् ॥ ९ ॥
 दृष्ट्वा प्रमुदितो राजा सुधुम्नः सेवकैर्वृतः ।
 वृक्षा-सुपुष्पितान्वीक्ष्य कोडिलारावमण्डितान् ॥ १० ॥
 प्रविष्टस्तत्र राजर्षिः स्त्रीत्वमाप क्षणात्ततः ।
 अश्रोऽपि वडवा जातश्चिन्ताविष्टः स भूपतिः ॥ ११ ॥
 डिमेतदिति चिन्तार्तश्चिन्त्यमानः पुनः पुनः ।
 दुःखं भङ्गुतरे प्राप्तः सुधुम्नो लज्जयान्वितः ॥ १२ ॥
 किं करोमि कथं यामि गृहं स्त्रीभावसंयुतः ।
 कथं राजयं करिष्यामि केन वा वञ्चितो ऽहम् ॥ १३ ॥
 ऋषय उच्युः ।
 सूताश्वर्यमिदं प्रोक्तं त्वया यत्त्वोमदर्षणम् ।
 सुधुम्नः स्त्रीत्वमापन्नो भूपतिर्देवसन्निभः ॥ १४ ॥
 किं तत्कारणमायक्ष्व वने तत्र मनोऽहरे ।
 किं कृतं तेन राज्ञा य विस्तरं वद सुव्रत ॥ १५ ॥
 सूत उवाच ।
 अेकदा गिरिशं द्रष्टुमृषयः सनकादयः ।
 दिशो वितिमिराभासाः कुर्वन्तः समुपागमन् ॥ १६ ॥
 तस्मिंश्च समये तत्र शङ्करः प्रमदायुतः ।
 कीडासक्तो मडादेवो विवस्त्रा कामिनी शिवा ॥ १७ ॥
 उत्सङ्गे संस्थिता भर्तु रममाणा मनोरमा ।
 तान्विलोक्याम्बिका देवी विवस्त्रा प्रीडिता भृशम् ॥ १८ ॥
 भर्तुरङ्गात्समुत्थाय वस्त्रमादाय पर्यधात् ।
 लज्जाविष्टा स्थिता तत्र वेपमानातिमानिनी ॥ १९ ॥
 ऋषयोऽपि तयोर्वीक्ष्य प्रसङ्गं रममाणयोः ।
 पस्वित्य ययुस्तूर्णं नरनारायणश्रमम् ॥ २० ॥

ડ્રીયુતાં કામિનીં વીક્ષ્ય પ્રોવાય ભગવાન્હરઃ ।
 કથં લજ્જાતુરાસિ ત્વં સુખં તે પ્રકરોમ્યહમ્ ॥ ૨૧ ॥
 અધપ્રભૃતિ યો મોહાત્પુમાન્હોઽપિ વરાનને ।
 વનં ચ પ્રવિશેદેતત્સ વૈ યોષિદ્ભવિષ્યતિ ॥ ૨૨ ॥
 ઇતિ શમં વનં તેન યે જાનન્તિ જનાઃ ક્વચિત્ ।
 વર્જયન્તીહ તે કામં વનં દોષસમૃદ્ધિમત્ ॥ ૨૩ ॥
 સુદ્યુમ્નસ્તુ તદ્દજ્ઞાનાત્પ્રવિષ્ટઃ સચિવૈઃ સહ ।
 તથૈવ સ્ત્રીત્વમાપન્નસ્તૈઃ સહેતિ ન સંશયઃ ॥ ૨૪ ॥
 ચિન્તાવિષ્ટઃ સ રાજર્ષિર્ન જગામ ગૃહં દ્વિયા ।
 વિચચાર બહિસ્તસ્માદ્નદેશાદિતસ્તતઃ ॥ ૨૫ ॥
 ઇલેતિ નામ સમ્પ્રાપ્તં સ્ત્રીત્વે તેન મહાત્મના ।
 વિચરંસ્તત્ર સમ્પ્રાપ્તો બુધઃ સોમસુતો યુવા ॥ ૨૬ ॥
 સ્ત્રીભિઃ પરિવૃતાં તાં તુ દૃષ્ટ્વા કાન્તાં મનોરમામ્ ।
 હાવભાવકલાયુક્તાં ચક્રમે ભગવામ્બુધઃ ॥ ૨૭ ॥
 સાપિ તં ચક્રમે કાન્તં બુધં સોમસુતં પતિમ્ ।
 સંયોગસ્તત્ર સગ્જાતસ્તયોઃ પ્રેમણા પરસ્પરમ્ ॥ ૨૮ ॥
 સ તસ્યાં જનયામાસ પુરુરવસમાત્મજમ્ ।
 ઇલાયાં સોમપુત્રસ્તુ ચક્રવર્તિનમુત્તમમ્ ॥ ૨૯ ॥
 સા પ્રાસૂત સુતં બાલા ચિન્તાવિષ્ટા વને સ્થિતા ।
 સસ્માર સ્વકુલાચાર્યં વસિષ્ઠે મુનિસત્તમમ્ ॥ ૩૦ ॥
 સ તદાસ્ય દશાં દૃષ્ટ્વા સુદ્યુમ્નસ્ય કૃપાન્વિતઃ ।
 અતોષયન્મહાદેવં શક્રુરં લોકશક્રુરમ્ ॥ ૩૧ ॥
 તસ્મૈ સ ભગવાંસ્તુષ્ટઃ પ્રદદૌ વાઙ્છિતં વરમ્ ।
 વસિષ્ઠઃ પ્રાર્થયામાસ પુંસ્ત્વં રાજઃ પ્રિયસ્ય ચ ॥ ૩૨ ॥
 શક્રુરસ્તુ નિજાં વાયમૃતાં કુર્વન્નુવાચ હ ।
 માસં પુમાંસ્તુ ભવિતા માસં સ્ત્રી ભૂપતિઃ કિલ ॥ ૩૩ ॥
 ઇત્યં પ્રાપ્ય વરં રાજા જગામ સ્વગૃહં પુનઃ ।
 ચક્રે રાજ્યં સ ધર્માત્મા વસિષ્ઠસ્યાધ્યનુગ્રહાત્ ॥ ૩૪ ॥

स्त्रीत्वे तिष्ठति उर्म्येषु पुंस्त्वे राज्यं प्रशास्ति य ।
 प्रजास्तस्मिन्समुद्दिग्ना नाभ्यनन्दन्महीपतिम् ॥ ३५ ॥
 काले तु यौवनं प्राप्तः पुत्रः पुरुरवास्तदा ।
 प्रतिष्ठां नृपतिस्तस्मै दत्त्वा राज्यं वनं ययौ ॥ ३६ ॥
 गत्वा तस्मिन्वने रभ्ये नानाद्रुमसमाकुले ।
 नारदान्मन्त्रमासाध नवाक्षरमनुत्तमम् ॥ ३७ ॥
 जजाप मन्त्रमत्यर्थं प्रेमपूरितमानसः ।
 परितुष्टा तदा देवी सगुणा तारिणी शिवा ॥ ३८ ॥
 सिंहाशुद्धा स्थिता यात्रे दिव्यरूपा मनोरमा ।
 वारुणीपानसम्भत्ता मदाधूर्जितलोचना ॥ ३९ ॥
 दृष्ट्वा तां दिव्यरूपां य प्रेमाकुलितलोचनः ।
 प्रणम्य शिरसा प्रीत्या तुष्टाव जगदम्बिकाम् ॥ ४० ॥
 छलोवाय ।
 दिव्यं य ते भगवति प्रथितं स्वरूपं
 दृष्टं मया सकललोकछितानुरूपम् ।
 वन्दे त्वद्दृग्भ्रिकमलं सुरसङ्घसेव्यं
 कामप्रदं जननि यापि विमुक्तिदं य ॥ ४१ ॥
 को वेत्ति तेऽम्भ भुवि मर्त्यतनुर्निकामं
 मुह्यन्ति यत्र मुनयश्च सुराश्च सर्वे ।
 अश्वर्यमेतदम्बिलं कृपणे दयां य
 दृष्ट्वैव देवि सकलं किल विस्मयो मे ॥ ४२ ॥
 शम्भुर्दुरिः कमलजो मधवा रविश्च
 वित्तेशवह्निवरुणाः पवनश्च सोमः ।
 जानन्ति नैव वसवोऽपि छि ते प्रभावं
 बुध्येल्लथं तव गुणानगुणो मनुष्यः ॥ ४३ ॥
 जानाति विष्णुरमितद्युतिरम्भ साक्षा-
 त्त्वां सात्त्विकीमुदधिजं सकलार्थदां य ।
 को राजसीं हर उमां किल तामसीं त्वां

વેદામ્બિકે ન તુ પુનઃ ખલુ નિર્ગુણાં ત્વામ્ ॥ ૪૪ ॥

ક્વાહં સુમન્દમતિરપ્રતિમપ્રભાવઃ

ક્વાયં તવાતિનિપુણો મયિ સુપ્રસાદઃ ।

જાને ભવાનિ ચરિતં કરુણાસમેતં

ચત્સેવકાંશ્ચ દયસે ત્વયિ ભાવયુક્તાન્ ॥ ૪૫ ॥

વૃત્તસ્ત્વયા હરિરસૌ વનજેશયાપિ

નૈવાચરત્યપિ મુદં મધુસૂદનશ્ચ ।

પાદૌ તવાદિપુરુષઃ કિલ પાવકેન

કૃત્વા કરોતિ ચ કરેણ શુભૌ પવિત્રૌ ॥ ૪૬ ॥

વાઞ્છત્યહો હરિરશોક ઇવાતિકામં

પાદાહતિં પ્રમુદિતઃ પુરુષઃ પુરાણઃ ।

તાં ત્વં કરોષિ રુષિતા પ્રણતં ચ પાદૈ

દૃષ્ટ્વા પતિં સકલદેવનુતં સ્મરાર્તમ્ ॥ ૪૭ ॥

વક્ષઃસ્થલે વસસિ દેવિ સદૈવ તસ્ય

પર્યહ્રુવત્સુચરિતે વિપુલેડતિશાન્તે ।

સૌદામિનીવ સુધને સુવિભૂષિતે ચ

કિં તે ન વાહનમસૌ જગદીશ્વરોડપિ ॥ ૪૮ ॥

ત્વં ચેજ્જહાસિ મધુસૂદનમમ્બ કોપા-

ન્નૈવાચિંતોડપિ સ ભવેત્કિલ શક્તિહીનઃ ।

પ્રત્યક્ષમેવ પુરુષં સ્વજનાસ્ત્વજન્તિ

શાન્તં શ્રિયોજ્જિતમતીવ ગુણૈર્વિયુક્તમ્ ॥ ૪૯ ॥

બ્રહ્માદયઃ સુરગણા ન તુ કિં યુવત્યો

યે ત્વત્પદામ્બુજમહર્નિશમાશ્રયન્તિ ।

મન્યે ત્વચૈવ વિહિતાઃ ખલુ તે પુમાંસઃ

કિં વર્ણ્યામિ તવ શક્તિમનન્તવીર્યે ॥ ૫૦ ॥

ત્વં નાપુમાન્ન ચ પુમાનિતિ મે વિકલ્પો

યાકાસિ દેવિ સગુણા નનુ નિર્ગુણા વા ।

તાં ત્વાં નમામિ સતતં કિલ ભાવયુક્તો

વાઞ્છામિ ભક્તિમચલાં ત્વયિ માતરં તુ ॥ ૫૧ ॥

सूत उवाच ।

एति स्तुत्वा महीपालो जगाम शरणं तदा ।

परितुष्टा ददौ देवी तत्र सायुज्यमात्मनि ॥ ५२ ॥

सुधुम्नस्तु ततः प्राप पदं परमकं स्थिरम् ।

तस्या देव्याः प्रसादेन मुनीनामपि दुर्लभम् ॥ ५३ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां

प्रथमस्कन्धे सुधुम्नस्तुतिर्नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १.१२ ॥

१.१३ त्रयोदशोऽध्यायः । पुरुरवस उर्वश्याश्च यस्त्रिवाणंनम् ।

सूत उवाच ।

सुधुने तु द्विवं याते राज्यं यके पुरुरवाः ।

सगुणश्च सुगुणश्च प्रजारञ्जनतत्परः ॥ १ ॥

प्रतिष्ठाने पुरे रम्ये राज्यं सर्वनमस्कृतम् ।

यकार सर्वधर्मज्ञः प्रजारक्षणेत्परः ॥ २ ॥

मन्त्रः सुगुणस्तस्यासीत्परत्राभिज्ञता तथा ।

सदैवोत्साहशक्तिश्च प्रभुशक्तिस्तथोत्तमा ॥ ३ ॥

सामदानादयः सर्वे वशगास्तस्य भूपतेः ।

वर्णाश्रमास्वधर्मस्थान्कुर्वन् राज्यं शशास ७ ॥ ४ ॥

यज्ञांश्च विविधांश्चके स राजा बहुदक्षिणान् ।

दानानि च पवित्राणि ददावथ नराधिपः ॥ ५ ॥

तस्य रुपगुणौदार्यशीलद्रविणविक्रमान् ।

श्रुत्वोर्वशी वशीभूता यकमे तं नराधिपम् ॥ ६ ॥

ब्रह्मशापाभितमा सा मानुषं लोकमास्थिता ।

गुणिनं तं नृपं मत्वा वरयाभास मानिनी ॥ ७ ॥

समयं येदृशं कृत्वा स्थिता तत्र वराङ्गना ।

येतावुरण्डौ राजन्यस्तौ रक्षस्व मानद ॥ ८ ॥

धृतं मे लक्षणं नित्यं नान्यत्किञ्चिन्नृपाशनम् ।

नेक्षे त्वां च महाराज नम्रमन्यत्र मैथुनात् ॥ ९ ॥

ભાષાબન્ધસ્ત્વયં રાજન્ યદિ ભગ્નો ભવિષ્યતિ ।
તદા ત્યક્ત્વા ગમિષ્યામિ સત્યમેતદ્બ્રવીમ્યહમ્ ॥ ૧૦ ॥

અડ્ગીકૃતં ચ તદ્રાજા કામિન્યા ભાષિતં તુ ચત્ ।
સ્થિતા ભાષણાબન્ધેન શાપાનુગહકામ્યયા ॥ ૧૧ ॥

રેમે તદા સ ભૂપાલો લીનો વર્ષગણાન્બહૂન્ ।
ધર્મકર્માદિકં ત્યક્ત્વા ચોર્વશ્યા મદમોહિતઃ ॥ ૧૨ ॥

એકચિત્તસ્તુ સગ્જાતસ્તન્મનસ્કો મહીપતિઃ ।
ન શશાક તયા હીનઃ ક્ષણામપ્યતિમોહિતઃ ॥ ૧૩ ॥

એવં વર્ષગણાન્તે તુ સ્વર્ગસ્થઃ પાકશાસનઃ ।
ઉર્વશીં નાગતાં દૃષ્ટ્વા ગન્ધર્વાનાહ દેવરાટ્ ॥ ૧૪ ॥

ઉર્વશીમાનયધ્વં ભો ગન્ધર્વાઃ સર્વ એવ હિ ।
હૃત્વોરણૌ ગૃહાત્તસ્ય ભૂપતેઃ સમયે કિલ ॥ ૧૫ ॥

ઉર્વશીરહિતં સ્થાનં મદીયં નાતિશોભતે ।
યેન કેનાપ્યુપાયેન તામાનયત કામિનીમ્ ॥ ૧૬ ॥

ઇત્યુક્તાસ્તેડય ગન્ધર્વા વિશ્વાવસુપુરોગમાઃ ।
તતો ગત્વા મહાગાઢે તમસિ પ્રત્યુપસ્થિતે ॥ ૧૭ ॥

જહુસ્તાવુરણૌ દેવા રમમાણં વિલોક્ય તમ્ ।
ચક્રન્દતુસ્તદા તૌ તુ હ્રિયમાણૌ વિહાયસા ॥ ૧૮ ॥

ઉર્વશી તદ્દુપાકર્ણ્ય કન્ધિતં સુતયોરિવ ।
કુપિતોવાચ રાજાનં સમયોડયં કૃતો મયા ॥ ૧૯ ॥

નષ્ટાહં તવ વિશ્વાસાઙ્ઘૃતૌ ચોરૈર્મમોરણૌ ।
રાજન્પુત્રસમાવેતૌ ત્વં કિં શેષે સ્ત્રિયા સમઃ ॥ ૨૦ ॥

હતાસ્મ્યહં કુનાથેન નપુંસા વીરમાનિના ।
ઉરણૌ મે ગતૌ ચાઘ સદા પ્રાણપ્રિયૌ મમ ॥ ૨૧ ॥

એવં વિલપ્યમાનાં તાં દૃષ્ટ્વા રાજા વિમોહિતઃ ।
નગ્ન એવ ચથૌ તૂર્ણ પૃષ્ઠતઃ પૃથિવીપતિઃ ॥ ૨૨ ॥

વિદ્યુત્પ્રકાશિતા તત્ર ગન્ધર્વૈર્નૃપવેશ્મનિ ।
નગ્નભૂતસ્તયા દૃષ્ટો ભૂપતિર્ગન્તુકામયા ॥ ૨૩ ॥

त्यक्तवोरणौ गताः सर्वे गन्धर्वाः पथि पार्थिवः ।
 नग्नो जग्राह तौ श्रान्तो जगाम स्वगृहं प्रति ॥ २४ ॥
 तदोर्वशीं गतां दृष्ट्वा विललापातिदुःषितः ।
 नग्नं वीक्ष्य पतिं नारी गता सा वरवर्णिनी ॥ २५ ॥
 ङ्गन्स देशदेशेषु बभ्राम नृपतिः स्वयम् ।
 तस्थितो विह्वलः शोचन्विवशः काममोहितः ॥ २६ ॥
 भ्रमन्वै सकलां पृथ्वीं कुरुक्षेत्रे ददर्शा ताम् ।
 दृष्ट्वा संदृष्टवदनः प्राह सूक्तं नृपोत्तमः ॥ २७ ॥
 अये जाये तिष्ठ तिष्ठ धीरे न त्यक्तुमर्हसि ।
 मां त्वं त्वन्मनसं कान्तं वशगं याप्यनागसम् ॥ २८ ॥
 स देहोऽयं पतत्यत्र देवि दूरं हृतस्त्वया ।
 भादन्येनं वृकाः काकास्त्वया त्यक्तं वरोरु यत् ॥ २९ ॥
 अेवं विलपमानं तं राजानं प्राह योर्वशी ।
 दुःषितं कृपणं श्रान्तं कामार्तं विवशं भृशम् ॥ ३० ॥
 उर्वश्युवाच ।
 भूर्भोजसि नृपशार्दूल ज्ञानं कुत्र गतं तव ।
 क्वापि सप्यं न य स्त्रीणां वृकाणामिव पार्थिव ॥ ३१ ॥
 न विश्वासो हि कर्तव्यः स्त्रीषु यौरेषु पार्थिवैः ।
 गृहं गच्छ सुभं भुङ्क्ष्व मा विषादे मनः कृथाः ॥ ३२ ॥
 एत्येवं बोधितो राजा न विवेदातिमोहितः ।
 दुःभं य परमं प्राप्तः स्वैरिणीस्नेहयन्त्रितः ॥ ३३ ॥
 सूत उवाच ।
 एति सर्वं समाप्यातमुर्वशीचरितं भलत् ।
 वेदे विस्तरितं यैतत्सङ्क्षेपात्स्थितं मया ॥ ३४ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संक्षितायां प्रथमस्कन्धे
 पुत्रुस्वस उर्वश्याश्च यश्चित्रवर्णं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १.१३ ॥

१.१४ यतुर्दशोऽध्यायः । व्यासेन गृहस्थधर्मवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

दृष्ट्वा तामसितापाङ्गीं व्यासश्चिन्तापरोऽभवत् ।

किं करोमि न मे योग्या देवकन्येयमप्सराः ॥ १ ॥

अेवं चिन्तयमानं तु दृष्ट्वा व्यासं तदाप्सराः ।

भयभीता छि सञ्जाता शापं मा विसृजेद्यम् ॥ २ ॥

सा कृत्वाथ शुकीरुपं निर्गता भयविह्वला ।

कृष्णस्तु विस्मयं प्राप्नो विडङ्गीं तां विलोकयन् ॥ ३ ॥

कामस्तु देहे व्यासस्य दर्शनादेव सङ्गतः ।

मनोऽतिविस्मितं जातं सर्वगात्रेषु विस्मितः ॥ ४ ॥

स तु धैर्येण मडता निगहन्मानसं मुनिः ।

न शशाक नियन्तुं य स व्यासः प्रसृतं मनः ॥ ५ ॥

बहुशो गृह्यमाणं य धृताय्या मोक्षितं मनः ।

भाषित्वान्नैव विधृतं व्यासस्यामिततेजसः ॥ ६ ॥

मन्धनं कुर्वतस्तस्य मुनेरग्निशिखीर्षया ।

अरण्यामेव सडसा तस्य शुक्रमथापतत् ॥ ७ ॥

सोऽविचिन्त्य तथा पातं ममन्थारणिमेव य ।

तस्माच्छुक्रः समुद्भूतो व्यासाकृतिमनोहरः ॥ ८ ॥

विस्मयं जनयन्बालः सञ्जातस्तदरण्यजः ।

यथाध्वरे समिद्धोऽग्निर्भाति लव्येन दीप्तिमान् ॥ ९ ॥

व्यासस्तु सुतमालोक्य विस्मयं परमं गतः ।

किमेतदिति सञ्चिन्त्य वरदानाच्छिवस्य वै ॥ १० ॥

तेजोऋषीं शुक्रो जातोऽध्यरणीगर्भसम्भवः ।

द्वितीयोऽग्निरिवात्यर्थं दीप्यमानः स्वतेजसा ॥ ११ ॥

विलोकयामास तदा व्यासस्तु मुहितं सुतम् ।

दिव्येन तेजसा युक्तं गार्डपत्यमिवापरम् ॥ १२ ॥

गङ्गान्तः स्नापयामास समागत्य गिरेस्तदा ।

पुष्पवृष्टिस्तु प्राञ्जता शिशोरुपरि तापसाः ॥ १३ ॥

जातकर्मार्दिकं यत्के व्यासस्तस्य महात्मनः ।
 देवदुन्दुभयो नेदुर्ननुतुश्चाप्सरोगणैः ॥ १४ ॥
 जगुर्गन्धर्वपतयो मुदित्तास्ते दिदृक्षवः ।
 विश्वावसुर्नरदश्च तुम्भुरुः शुक्रसम्भवे ॥ १५ ॥
 तुष्टुवुर्मुदितः सर्वे देवा विद्याधरास्तथा ।
 दृष्ट्वा व्याससुतं दिव्यमरणीगर्भसम्भवम् ॥ १६ ॥
 अन्तरिक्षात्पपातोर्व्यां दण्डः कृष्णजिनं शुभम् ।
 क्मण्डलुस्तथा दिव्यः शुक्रस्यार्थे द्विजोत्तमः ॥ १७ ॥
 सद्यः स ववृधे बालो जातमात्रोऽतिदीप्तिमान् ।
 तस्थोपनयनं यत्के व्यासो विद्याविधानवित् ॥ १८ ॥
 उत्पन्नमात्रं तं वेदाः सरलस्याः ससङ्गडाः ।
 उपतस्थुर्महात्मानं यथास्य पितरं तथा ॥ १९ ॥
 यतो दृष्टं शुकीरुपं घृताय्याः सम्भवे तदा ।
 शुकेति नाम पुत्रस्य यकार मुनिसत्तमः ॥ २० ॥
 बृहस्पतिमुपाध्यायं कृत्वा व्याससुतस्तदा ।
 प्रतानि ब्रह्मयर्थस्य यकार विधिपूर्वकम् ॥ २१ ॥
 सोऽधीत्य निषिलान्वेदान् सरलस्यान्ससङ्गडान् ।
 धर्मशास्त्राणि सर्वाणि कृत्वा गुरुकुले शुक्रः ॥ २२ ॥
 गुरवे दक्षिणां दत्त्वा समावृत्तो मुनिस्तदा ।
 आजगाम पितुः पार्श्वं कृष्णद्वैपायनस्य च ॥ २३ ॥
 दृष्ट्वा व्यासः शुक्रं प्राप्तं प्रेमणोत्थाय ससम्भ्रमः ।
 आलिलिङ्ग मुडुर्घ्राणं मूर्ध्नि तस्य यकार उ ॥ २४ ॥
 पप्रच्छ कुशलं व्यासस्तथा साध्ययनं शुचि ।
 आश्रास्य स्थापयामास शुक्रं तत्राश्रमे शुभे ॥ २५ ॥
 दारकर्म ततो व्यासः शुक्रस्य पर्यञ्चिन्तयत् ।
 कन्यां मुनिसुतां कान्तामपृच्छदतिवेगवान् ॥ २६ ॥
 शुक्रं प्राड सुतं व्यासो वेदोऽधीतस्त्वयानघ ।

धर्मशास्त्राणि सर्वाणि कुरु भार्या मलामते ॥ २७ ॥

गार्हस्थ्यं च समासाद्य यज्ञ देवान्पितृनथ ।

ऋणाभ्येयं मां पुत्र प्राप्य दारान्मनोरमान् ॥ २८ ॥

अपुत्रस्य गतिर्नास्ति स्वर्गो नैव च नैव च ।

तस्मात्पुत्र मलाभाग कुरुष्वद्ये गृह्यमम् ॥ २९ ॥

कृत्वा गृह्यमं पुत्र सुप्तिनं कुरु मां शुक्र ।

आशा मे मलती पुत्र पूर्यस्व मलामते ॥ ३० ॥

तपस्तप्त्वा मलाघोरे प्राप्तोऽसि त्वमयोनिजः ।

देवदुषी मलाप्राज्ञ पाडि मां पितरं शुक्र ॥ ३१ ॥

सूत उवाच ।

धृति वादिनमभ्याशे प्राप्तः प्राड शुक्रस्तदा ।

विरक्तः सोऽतिरक्तं तं साक्षात्पितरमात्मनः ॥ ३२ ॥

शुक्र उवाच ।

किं त्वं वदसि धर्मज्ञ वेदव्यास मलामते ।

तत्त्वेन शाधि शिष्यं मां त्वदाज्ञां करवाण्यलम् ॥ ३३ ॥

व्यास उवाच ।

त्वदर्थे यत्तपस्तपं मया पुत्र शतं समाः ।

प्राप्तस्त्वं यातिदुःखेन शिवस्याराधनेन च ॥ ३४ ॥

ददामि तव वित्तं तु प्रार्थयित्वाथ भूपतिम् ।

सुभं भुङ्क्ष्व मलाप्राज्ञ प्राप्य यौवनमुत्तमम् ॥ ३५ ॥

शुक्र उवाच ।

किं सुभं मानुषे लोके भ्रूडि तात निरामयम् ।

दुःखविद्धं सुभं प्राज्ञा न वदन्ति सुभं किल ॥ ३६ ॥

स्त्रियं कृत्वा मलाभाग भवामि तद्गशानुगः ।

सुभं किं परतन्त्रस्य स्त्रीजितस्य विशेषतः ॥ ३७ ॥

कदाचिदपि मुञ्च्येत लोडकाष्ठादियन्त्रितः ।

पुत्रदारैर्निभद्दस्तु न विमुञ्च्येत कर्त्तव्यित् ॥ ३८ ॥

विष्णुसम्भवो देहो नारीणां तन्मयस्तथा ।

कः प्रीतिं तत्र विप्रेन्द्र विबुधः कर्तुमिच्छति ॥ ३८ ॥
 अयोनिजोऽहं विप्रर्षे योनौ मे कीदृशी मतिः ।
 न वाञ्छाम्यहमत्रोऽपि योनावेव समुद्भवम् ॥ ४० ॥
 विट्सुभं किमु वाञ्छामि त्यक्त्वाऽऽत्मसुभमद्भुतम् ।
 आत्मारामश्च भूयोऽपि न भवत्यतिलोलुपः ॥ ४१ ॥
 प्रथमं पठिता वेदा मया विस्तारिताश्च ते ।
 छिंसामयास्ते पतिताः कर्ममार्गप्रवर्तकाः ॥ ४२ ॥
 भृडस्यतिर्गुरुः प्राप्तः सोऽपि मत्रो गृडाएविवि ।
 अविद्याग्रस्तलृदयः कथं तारयितुं क्षमः ॥ ४३ ॥
 रोगग्रस्तो यथा वैद्यः पररोगाचिकित्सकः ।
 तथा गुरुर्भुमुक्षोर्मे गृडस्थोऽयं विऽम्भना ॥ ४४ ॥
 कृत्वा प्रणामं गुरवे त्वत्समीपमुपागतः ।
 त्राहि मां तत्त्वबोधेन भीतं संसारसर्पतः ॥ ४५ ॥
 संसारेऽस्मिन्महाघोरे भ्रमणं नभयकवत् ।
 न य विभ्रमणं क्वापि सूर्यस्येव दिवानिशि ॥ ४६ ॥
 किं सुभं तात संसारे निजतत्त्वविचारणात् ।
 भूढानां सुभबुद्धिस्तु विट्सु कीटसुभं यथा ॥ ४७ ॥
 अधीत्य वेदशास्त्राणि संसारे रागिणश्च ये ।
 तेभ्यः परो न मूर्खोऽस्ति सधर्माश्चाश्चसूकरैः ॥ ४८ ॥
 मानुष्यं दुर्लभं प्राप्य वेदशास्त्राण्यधीत्य य ।
 बध्यते यद्वि संसारे को विमुच्येत मानवः ॥ ४९ ॥
 नातः परतरं लोके क्वचिदाश्चर्यमद्भुतम् ।
 पुत्रदारगृहासक्तः पण्डितः परिगीयते ॥ ५० ॥
 न बाध्यते यः संसारे नरो मायागुणैस्त्रिभिः ।
 स विद्वान्स य मेधावी शास्त्रपारं गतो हि सः ॥ ५१ ॥
 किं वृथाध्ययनेनात्र दृढबन्धकरेण य ।
 पठितव्यं तदेवाशु मोचयेद्भवबन्धनात् ॥ ५२ ॥

गच्छति पुरुषं यस्माद्गुहं तेन प्रकीर्तितम् ।
 क्व सुभं बन्धनागारे तेन भीतोऽस्म्यहं पितः ॥ ५३ ॥
 येऽबुधा मन्मतयो विधिना मुषिताश्च ये ।
 ते प्राप्य मानुषं जन्म पुनर्बन्धं विशन्त्युत ॥ ५४ ॥
 व्यास उवाच ।
 न गृहं बन्धनागारं बन्धने न य कारणम् ।
 मनसा यो विनिर्मुक्तो गृहस्थोऽपि विमुच्यते ॥ ५५ ॥
 न्यायागतधनः दुर्वेदोक्तं विधिवत्कृत्वात् ।
 गृहस्थोऽपि विमुच्येत श्राद्धकृतसत्यवाङ् शुचिः ॥ ५६ ॥
 ब्रह्मचारी यतिश्चैव वानप्रस्थो व्रतस्थितः ।
 गृहस्थं समुपासन्ते मध्याह्नातिक्रमे सदा ॥ ५७ ॥
 श्रद्धया यात्रदानेन वाया सूनृतया तथा ।
 उपकुर्वन्ति धर्मस्था गृहाश्रमनिवासिनः ॥ ५८ ॥
 गृहाश्रमात्परो धर्मो न दृष्टो न य वै श्रुतः ।
 वसिष्ठादिभिराचार्यैर्ज्ञानिभिः समुपाश्रितः ॥ ५९ ॥
 किमसाध्यं महाभाग वेदोक्तानि य कुर्वतः ।
 स्वर्गं मोक्षं च सज्जन्म यद्यद्वाञ्छति तद्भवेत् ॥ ६० ॥
 आश्रमाद्याश्रमं गच्छेदिति धर्मविदो विदुः ।
 तस्मादग्निं समाधाय कुरु कर्माण्यतन्द्रितः ॥ ६१ ॥
 देवान्पितृन्मनुष्यांश्च सन्तर्प्य विधिवत्सुत ।
 पुत्रमुत्पाद्य धर्मज्ञा संयोज्य च गृहाश्रमे ॥ ६२ ॥
 त्यक्त्वागृहं वनं गत्वा कर्तासि व्रतमुत्तमम् ।
 वानप्रस्थाश्रमं कृत्वा संन्यासं य ततः परम् ॥ ६३ ॥
 षण्ड्रियाणि महाभाग मादकानि सुनिश्चितम् ।
 अदारस्य दूरन्तानि पञ्चैव मनसा सह ॥ ६४ ॥
 तस्माद्दारान्प्रकुर्वीत तज्जयाय महामते ।
 वार्धके तप आतिष्ठेदिति शास्त्रोदितं वयः ॥ ६५ ॥
 विश्वामित्रो महाभाग तपः कृत्वातिदुश्चरम् ।

त्रीणि वर्षसहस्राणि निराहारो जितेन्द्रियः ॥ ६६ ॥

मोहितश्च मलातेजा वने मेनकया स्थितः ।

शकुन्तला समुत्पन्ना पुत्री तद्दीर्घाश्च शुभा ॥ ६७ ॥

दृष्ट्वा दाशसुतां कालीं पिता मम पराशरः ।

कामभाषार्हितः कन्यां तां जग्राहोऽपे स्थितः ॥ ६८ ॥

ब्रह्मापि स्वसुतां दृष्ट्वा पञ्चबाणप्रपीडितः ।

धावमानश्च रुद्रेण मूर्च्छितश्च निवारितः ॥ ६९ ॥

तस्मात्त्वमपि कल्याणं कुरु मे वयनं हितम् ।

कुलजां कन्यकां वृत्वा वेदमार्गं समाश्रय ॥ ७० ॥

एतौ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां प्रथमस्कन्धे

व्यासेन गृहस्थधर्मवर्णनं नाम यत्तुर्दशोऽध्यायः ॥ १.१४ ॥

१.१५ पञ्चदशोऽध्यायः । शुकवैराग्यवर्णनम् ।

श्रीशुक उवाच ।

नाहं गृहं करिष्यामि दुःखं सर्वदा पितः ।

वागुरासदृशं नित्यं बन्धनं सर्वदेहिनाम् ॥ १ ॥

धनयिन्तातुराणां हि क्व सुभं तात दृश्यते ।

स्वजनैः भवु पीडयन्ते निर्धना लोलुपा जनाः ॥ २ ॥

छन्दोऽपि न सुभी तादृग्यादृशो भिक्षुनिःस्पृहः ।

कोऽन्यः स्याद्विह संसारे त्रिलोकीविभवे सति ॥ ३ ॥

तपन्तं तापसं दृष्ट्वा मधवा दुःभितोऽभवत् ।

विघ्ना-भङ्गुविधानस्य करोति य द्रिवस्पतिः ॥ ४ ॥

ब्रह्मापि न सुभी विषणुर्वर्ष्मी प्राप्य मनोरमाम् ।

भेदं प्राप्नोति सततं सङ्ग्रामैरसुरैः सह ॥ ५ ॥

करोति विपुलान्यत्नांस्तपश्चरति दृश्चरम् ।

रमापतिरपि श्रीमान्कस्यास्ति विपुलं सुभम् ॥ ६ ॥

शङ्करोऽपि सदा दुःभी भवत्येव य वेदभ्युदम् ।

तपश्चर्यां प्रकुर्वाणो दैत्ययुद्धकरः सदा ॥ ७ ॥

कदाचिन्न सुभी शेते धनवानपि लोलुपः ।
 निर्धनस्तु कथं तात सुभं प्राप्नोति मानवः ॥ ८ ॥
 जानन्नपि मलाभाग पुत्रं वा वीर्यसम्भवम् ।
 नियोक्ष्यसि मलाघोरे संसारे दुःखे सदा ॥ ९ ॥
 जन्मदुःखं जरादुःखं दुःखं च मरणे तथा ।
 गर्भवासो पुनर्दुःखं विष्णामूत्रमये पितः ॥ १० ॥
 तस्मादतिशयं दुःखं तृषणालोभसमुद्भवम् ।
 याञ्च्यायां परमं दुःखं मरणादपि मानद ॥ ११ ॥
 प्रतिग्रहधना विप्रा न बुद्धिबलश्रवणाः ।
 पराशा परमं दुःखं मरणां च दिने दिने ॥ १२ ॥
 पठित्वा सकलान् वेदाञ्छास्त्राणि च समन्ततः ।
 गत्वा च धनिनां कार्यां स्तुतिः सर्वात्मना बुधैः ॥ १३ ॥
 अेकोदरस्य का चिन्ता पत्रमूलकृत्वादिभिः ।
 येनकेनाप्युपायेन सन्तुष्टया च प्रपूर्यते ॥ १४ ॥
 भार्या पुत्रास्तथा पौत्राः कुटुम्बे विपुले सति ।
 पूरणार्थं मङ्गदुःखं क्व सुभं पितरद्वलुतम् ॥ १५ ॥
 योगशास्त्रं वद मम ज्ञानशास्त्रं सुभाकरम् ।
 कर्मकाण्डेऽपिले तात न रमेऽहं कदाचन ॥ १६ ॥
 वद कर्मक्षयोपायं प्रारब्धं सञ्चितं तथा ।
 वर्तमानं यथा नश्येत् त्रिविधं कर्ममूलजम् ॥ १७ ॥
 जलूकेव सदा नारी रुधिरं पिबतीति वै ।
 भूर्भस्तु न विजानाति मोहितो भावयेष्टितैः ॥ १८ ॥
 भोगैर्वीर्यं धनं पूर्णं मनः कुटिलभाषणैः ।
 कान्ता हरति सर्वस्वं कः स्तेनस्तादृशोऽपरः ॥ १९ ॥
 निद्रासुषुप्तिनाशार्थं भूर्भस्तु दारसङ्ग्रहम् ।
 करोति वञ्चितो धात्रा दुःभाय न सुभाय च ॥ २० ॥
 सूत उवाच ।

अेवविधानि वाङ्मानि श्रुत्वा व्यासः शुक्रस्य य ।
 सम्प्राप मडतीं चिन्तां किं करोमीत्यसंशयम् ॥ २१ ॥
 तस्य सुसुवुरश्रूणि लोचनान्दुःखजानि य ।
 वेपथुश्च शरीरेऽभूद्ग्लानिं प्राप मनस्तथा ॥ २२ ॥
 शोचन्तं पितरं दृष्ट्वा दीनं शोकपरिप्लुतम् ।
 उवाच पितरं व्यासं विस्मयोत्कुल्ललोचनः ॥ २३ ॥
 अडो मायाबलं योगं यन्मोडयति पण्डितम् ।
 वेदान्तस्य य कर्तारं सर्वज्ञं वेदसम्मितम् ॥ २४ ॥
 न जाने का य सा माया किंस्वित्सातीव दुष्करा ।
 या मोडयति विद्वांसं व्यासं सत्यवतीसुतम् ॥ २५ ॥
 पुराणानां य वक्ता य निर्माता भारतस्य य ।
 विभागकर्ता वेदानां सोऽपि मोडमुपागतः ॥ २६ ॥
 तां यामि शरणं देवीं या मोडयति वै जगत् ।
 ब्रह्मविष्णुऽरादींश्च कथान्येषां य कीदृशी ॥ २७ ॥
 कोऽप्यस्ति त्रिषु लोकेषु यो न मुडयति मायया ।
 यन्मोडं गमिताः पूर्वे ब्रह्मविष्णुऽरादयः ॥ २८ ॥
 अडो बलमडो वीर्यं देव्या भलु विनिर्मितम् ।
 माययैव वशं नीतः सर्वज्ञा ईश्वरः प्रभुः ॥ २९ ॥
 विष्णुवंशसम्भवो व्यास इति पौराणिका जगुः ।
 सोऽपि मोडाण्वे मग्नो भग्नपोतो वणिग्गथा ॥ ३० ॥
 अश्रुपातं करोत्यध विवशः प्राकृतो यथा ।
 अडो मायाबलं चैतद्दुस्त्यजं पण्डितैरपि ॥ ३१ ॥
 कोऽयं कोऽलं कथं येऽलं कीदृशोऽयं ब्रह्मः किल ।
 पञ्चभूतात्मके देडे पितापुत्रेति वासना ॥ ३२ ॥
 बलिष्ठा भलु मायेयं मायिनामपि मोडिनी ।
 यथाभिभूतः कृष्णोऽपि करोति रोदनं द्विजः ॥ ३३ ॥
 सूत उवाच ।
 तां नत्वा मनसा देवीं सर्वकारणकारणाम् ।

जननीं सर्वदेवानां ब्रह्मादीनां तथेश्वरीम् ॥ ३४ ॥

पितरं प्राहृ दीनं तं शोकार्णवपरिप्लुतम् ।

अरणीसम्भवो व्यासं डेतुमद्रथनं शुभम् ॥ ३५ ॥

पाराशर्यं मडाभाग सर्वेषां ढोधदः स्वयम् ।

डिं शोकं कुरुषे स्वामिन्थडाः प्राकृतो नरः ॥ ३६ ॥

अधाडं तव पुत्रोऽस्मि न जाने पूर्वजन्मनि ।

डोऽडं कस्त्वं मडाभाग विभ्रमोऽयं मडात्मनि ॥ ३७ ॥

कुरु धैर्यं प्रबुध्यस्व मा विषाडे मनः कृथाः ।

मोडजालमिमं मत्वा मुञ्च शोकं मडामते ॥ ३८ ॥

क्षुधानिवृत्तिर्भक्ष्येण न पुत्रदशनेन य ।

पिपासा जलपानेन याति नैवात्मजेक्षणात् ॥ ३९ ॥

घ्राणं सुभं सुगन्धेन कर्णं श्रवणेन य ।

स्त्रीसुभं तु स्त्रिया नूनं पुत्रोऽडं डिं करोमि ते ॥ ४० ॥

अजुगर्तेन पुत्रोऽपि डरिश्वन्द्राय भूभुजे ।

पशुडामाय यज्ञार्थे दत्तो मौल्येन सर्वथा ॥ ४१ ॥

सुभानां साधनं द्रव्यं धनात्सुभसमुच्ययः ।

धनमर्जय लोभश्चेत्पुत्रोऽडं डिं करोम्यडम् ॥ ४२ ॥

मां प्रढोधय बुद्ध्या त्वं देवज्ञोऽसि मडामते ।

यथा मुच्येयमत्यन्तं गर्भवासभयान्मुने ॥ ४३ ॥

दुर्लभं मानुषं जन्म कर्मभूमाविलानघ ।

तत्रापि ब्राह्मणत्वं वै दुर्लभं योत्तमे कुले ॥ ४४ ॥

बुद्धोऽडमिति मे बुद्धिर्नापिसर्पति चित्ततः ।

संसारवासनाजले निविष्टा वृद्धिगामिनी ॥ ४५ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तस्तु तदा व्यासः पुत्रेणामितबुद्धिना ।

प्रत्युवाच शुक्रं शान्तं यतुर्थश्रममानसम् ॥ ४६ ॥

व्यास उवाच ।

पड पुत्र मडाभाग मथा भागवतं कृतम् ।

शुभं न यातिविस्तीर्णं पुराणं ब्रह्मसम्मितम् ॥ ४७ ॥

स्कन्धा द्वादश तत्रैव पञ्चलक्षणासंयुतम् ।

सर्वेषां च पुराणानां भूषणं मम सम्मतम् ॥ ४८ ॥

सदसशृङ्गानविज्ञानं श्रुतमात्रेण जायते ।

येन भागवतेनेह तत्पठ त्वं मडामते ॥ ४९ ॥

वटपत्रशयानाय विष्णवे बालरूपिणे ।

डेनास्मि बालभावेन निर्मितोऽहं विदात्मना ॥ ५० ॥

किमर्थं डेन द्रव्येण कथं जानामि याभिलम् ।

एत्येवं चिन्त्यमानाय मुकुन्दाय मडात्मने ॥ ५१ ॥

श्लोकार्धेन तथा प्रोक्तं भगवत्याभिलार्थदम् ।

सर्वं भविविदमेवाहं नान्यदस्ति सनातनम् ॥ ५२ ॥

तद्भवो विष्णुना पूर्वं संविज्ञातं मनस्यपि ।

केनोक्ता वागियं सत्या चिन्तयामास येतसा ॥ ५३ ॥

कथं वेद्मि प्रवक्तारं स्त्रीपुंसौ वा नपुंसकम् ।

एति चिन्ताप्रपन्नेन धृतं भागवतं हृदि ॥ ५४ ॥

पुनः पुनः कृतोऽभ्यारस्तस्मिन्नेवास्तयेतसा ।

वटपत्रे शयानः सन्नभूस्चिन्तासमन्वितः ॥ ५५ ॥

तदा शान्ता भगवती प्रादुरास यतुर्भुजा ।

शङ्भयङ्गगदापद्मवरायुधधरा शिवा ॥ ५६ ॥

दिव्याम्बरधरा देवी दिव्यभूषणाभूषिता ।

संयुता सदृशीभिश्च सप्तीभिः स्वविभूतिभिः ॥ ५७ ॥

प्रादुर्भूव तस्याग्रे विष्णोरमिततेजसः ।

मन्दहास्यं प्रयुञ्जाना मडालक्ष्मीः शुभानना ॥ ५८ ॥

सूत उवाच ।

तां तथा संस्थितां दृष्ट्वा हृदये कमलेक्षणाः ।

विस्मितः सलिले तस्मिन्निराधारा मनोरमाम् ॥ ५९ ॥

रतिर्भूतिस्तथा बुद्धिर्मतिः कीर्तिः स्मृतिर्धृतिः ।

श्रद्धा मेधा स्वधा स्वाहा क्षुधा निद्रा दया गतिः ॥ ६० ॥

તુષ્ટિઃ પુષ્ટિઃ ક્ષમા લજ્જા જૃમ્ભા તન્દ્રા ચ શક્તયઃ ।
 સંસ્થિતાઃ સર્વતઃ પાર્શ્વે મહાદેવ્યાઃ પૃથક્પૃથક્ ॥ ૬૧ ॥
 વરાયુધધરાઃ સર્વા નાનાભૂષણભૂષિતાઃ ।
 મન્દારમાલાકુલિતા મુક્તાહારવિરાજિતાઃ ॥ ૬૨ ॥
 તાં દૃષ્ટ્વા તાશ્ચ સંવીક્ષ્ય તસ્મિન્નેકાણંવિ જલે ।
 વિસ્મયાવિષ્ટહૃદયઃ સમ્બભૂવ જનાર્દનઃ ॥ ૬૩ ॥
 ચિન્તયામાસ સર્વાત્મા દૃષ્ટમાયોડતિવિસ્મિતઃ ।
 કુતો ભૂતાઃ સ્ત્રિયઃ સર્વાઃ કુતોડહં વટતલ્પગઃ ॥ ૬૪ ॥
 અસ્મિન્નેકાણંવિ ધોરે ન્યગ્રોધઃ કથમુત્થિતઃ ।
 કેનાહં સ્થાપિતોડસ્યન્ન શિશું કૃત્વા શુભાકૃતિમ્ ॥ ૬૫ ॥
 મમેયં જનની નો વા માયા વા કાપિ દુર્ઘટા ।
 દર્શનં કેનચિત્વદ્યે દત્તં વા કેન હેતુના ॥ ૬૬ ॥
 કિં મયા ચાત્ર વક્તવ્યં ગન્તવ્યં વા ન વા ક્વચિત્ ।
 મૌનમાસ્થાય તિષ્ઠેયં બાલભાવાદતન્દ્રિતઃ ॥ ૬૭ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં
 પ્રથમસ્કન્ધે શુકવૈરાગ્યવર્ણનં નામ પચ્ચદશોડધ્યાયઃ ॥ ૧.૧૫ ॥

૧.૧૬ ષોડશોડધ્યાયઃ । વ્યાસોપદેશવર્ણનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।
 દૃષ્ટ્વા તં વિસ્મિતં દેવં શયાનં વટપત્રકે ।
 ઉવાચ સસ્મિતં વાક્યં વિષ્ણો કિં વિસ્મિતો હ્યસિ ॥ ૧ ॥
 મહાશક્ત્યાઃ પ્રભાવેણ ત્વં માં વિસ્મૃતવાન્પુરા ।
 પ્રભવે પ્રલયે જાતે ભૂત્વા ભૂત્વા પુનઃ પુનઃ ॥ ૨ ॥
 નિર્ગુણા સા પરા શક્તિઃ સગુણસ્ત્વં તથાપ્યહમ્ ।
 સાત્ત્વિકી કિલ યા શક્તિસ્તાં શક્તિં વિહ્લિ મામિકામ્ ॥ ૩ ॥
 ત્વન્નાભિકમલાદ્બ્રહ્મા ભવિષ્યતિ પ્રજાપતિઃ ।
 સ કર્તા સર્વલોકસ્ય રજોગુણસમન્વિતઃ ॥ ૪ ॥

स तदा तप आस्थाय प्राप्य शक्तिमनुत्तमाम् ।
रजसा रक्तवर्ण्यञ्च कश्चिच्छ्रित्वा जगत्त्रयम् ॥ ५ ॥
सगुणान्पञ्चभूतांश्च समुत्पाद्य मलामतिः ।
छन्द्रेयाणीन्द्रियेशांश्च मनःपूर्वा-समन्ततः ॥ ६ ॥
कश्चिच्छ्रित्वा ततः सर्गं तेन कर्ता स उच्यते ।
विश्वस्यास्य महाभाग त्वं वै पालयिता तथा ॥ ७ ॥
तद्भुवोर्मध्यदेशाञ्च क्रोधाद्द्रुहो भविष्यति ।
तपः कृत्वा महाघोरं प्राप्य शक्तिं तु तामसीम् ॥ ८ ॥
कल्पान्ते सोऽपि संलर्ता भविष्यति मलामते ।
तेनाहं त्वामुपायाता सात्त्विकीं त्वमवेहि माम् ॥ ९ ॥
स्थास्येऽहं त्वत्समीपस्था सदाहं मधुसूदन ।
दृष्ट्ये ते कृतावासा भवामि सततं हिल ॥ १० ॥
विष्णुरुवाच ।
श्लोकस्यार्धं मया पूर्वं श्रुतं देवि स्फुटाक्षरम् ।
तस्मिन्नोक्तं वरारोहे रजस्यं परमं शिवम् ॥ ११ ॥
तन्मे ब्रूहि वरारोहे संशयोऽयं वरानने ।
निर्धनो हि यथा द्रव्यं तत्स्मरामि पुनः पुनः ॥ १२ ॥
व्यास उवाच ।
विष्णोस्तद्भयनं श्रुत्वा महालक्ष्मीः स्मितानना ।
उवाच परया प्रीत्या वयनं चारुलासिनी ॥ १३ ॥
महालक्ष्मीरुवाच ।
शृणु शौरे वयो मह्यं सगुणाहं यतुर्भुजा ।
मां जानासि न जानासि निर्गुणां सगुणालयाम् ॥ १४ ॥
त्वं जानीहि महाभाग तथा तत्प्रकटीकृतम् ।
पुण्यं भागवतं विद्धि वेदसारं शुभावहम् ॥ १५ ॥
कृपां च महतीं मन्ये देव्याः शत्रुनिषूदन ।
यथा प्रोक्तं परं गुड्यं छिताय तव सुव्रत ॥ १६ ॥
रक्षाणीयं सदा चित्ते न विस्मर्यं कदाचन ।

સારે હિ સર્વશાસ્ત્રાણાં મહાવિદ્યાપ્રકાશિતમ્ ॥ ૧૭ ॥

નાતઃ પરં વેદિતવ્યં વર્તતે ભુવનત્રયે ।

પ્રિયોઽસિ ખલુ દેવ્યાસ્ત્વં તેન તે વ્યાહૃતં વચઃ ॥ ૧૮ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇતિ શ્રુત્વા વચો દેવ્યા મહાલક્ષ્યાશ્ચતુર્ભુજઃ ।

દધાર હૃદયે નિત્યં મત્વા મન્ત્રમનુત્તમમ્ ॥ ૧૯ ॥

કાલેન ક્રિયતા તત્ર તન્નાભિકમલોદ્ભવઃ ।

બ્રહ્મા દૈત્યભયાત્રસ્તો જગામ શરણં હરેઃ ॥ ૨૦ ॥

તતઃ કૃત્વા મહાયુદ્ધં હત્વા તૌ મધુકૈટભૌ ।

જજાપ ભગવાન્વિષ્ણુઃ શ્લોકાર્થં વિશદાક્ષરમ્ ॥ ૨૧ ॥

જપન્તં વાસુદેવં ચ દૃષ્ટ્વા દેવઃ પ્રજાપતિઃ ।

પપ્રચ્છ પરમપ્રીતઃ કઞ્જજઃ કમલાપતિમ્ ॥ ૨૨ ॥

હિં ત્વં જપસિ દેવેશ ત્વત્તઃ કોઽપ્યધિકોઽસ્તિ વૈ ।

ચત્કૃત્વા પુણ્ડરીકાક્ષ પ્રીતોઽસિ જગદીશ્વર ॥ ૨૩ ॥

હરિરુવાચ ।

મયિ ત્વયિ ચ યા શક્તિઃ હિંચાકારણલક્ષણા ।

વિચારય મહાભાગ યા સા ભગવતી શિવા ॥ ૨૪ ॥

યસ્થાધારે જગત્સર્વં તિષ્ઠત્યત્ર મહાણ્વિ ।

સાકારા યા મહાશક્તિરમેયા ચ સનાતની ॥ ૨૫ ॥

યયા વિસૃજ્યતે વિશ્વં જગદેતચ્ચરાચરમ્ ।

સૌષા પ્રસન્ના વરદા નૃણાં ભવતિ મુક્તયે ॥ ૨૬ ॥

સા વિદ્યા પરમા મુક્તોર્હૈતુભૂતા સનાતની ।

સંસારબન્ધહેતુશ્ચ સૈવ સર્વેશ્વરેશ્વરી ॥ ૨૭ ॥

અહં ત્વમપિલં વિશ્વં તસ્યાશ્ચિચ્છક્તિસમ્ભવમ્ ।

વિહ્નિ બ્રહ્મન્ન સન્દેહઃ કર્તવ્યઃ સર્વદાનઘ ॥ ૨૮ ॥

શ્લોકાર્થેન તયા પ્રોક્તં તદ્વૈ ભાગવતં કિલ ।

વિસ્તરો ભવિતા તસ્ય દ્વાપરાદૌ યુગે તથા ॥ ૨૯ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

ब्रह्मणा सङ्गृहीतं च विष्णोस्तु नाभिपङ्कजे ।
 नारदाय च तेनोक्तं पुत्रायामितबुद्धये ॥ ३० ॥
 नारदेन तथा मलयं दत्तं हि मुनिना पुरा ।
 मया कृतमिदं पूर्णं द्वादशस्कन्धविस्तरम् ॥ ३१ ॥
 तत्पठस्व महाभाग पुराणं ब्रह्मसम्मितम् ।
 पञ्चलक्षणयुक्तं च देव्याश्चरितमुत्तमम् ॥ ३२ ॥
 तत्त्वज्ञानरसोपेतं सर्वेषामुत्तमोत्तमम् ।
 धर्मशास्त्रसमं पुण्यं वेदार्थेनोपबृंहितम् ॥ ३३ ॥
 वृत्रासुरवधोपेतं नानाप्यानकथायुतम् ।
 ब्रह्मविधानिधानं तु संसाराण्वितारकम् ॥ ३४ ॥
 गृहाण त्वं महाभाग योग्योऽसि मतिमत्तरः ।
 पुण्यं भागवतं नाम पुराणं पुरुषर्षभ ॥ ३५ ॥
 अष्टादशसहस्राणां श्लोकानां कुरु सङ्ग्रहम् ।
 अज्ञाननाशनं दिव्यं ज्ञानभास्करभोधकम् ॥ ३६ ॥
 सुभद्रं शान्तिदं धन्यं दीर्घायुष्यकरं शिवम् ।
 शृण्वतां पठतां येदं पुत्रपौत्रविवर्धनम् ॥ ३७ ॥
 शिष्योऽयं मम धर्मात्मा लोमहर्षणसम्भवः ।
 पठिष्यति त्वया सार्धं पुराणीं संछितां शुभाम् ॥ ३८ ॥
 सूत उवाच ।
 धृत्युक्तं तेन पुत्राय मलयं च कथितं किल ।
 मया गृहीतं तत्सर्वं पुराणं यातिविस्तरम् ॥ ३९ ॥
 शुकोऽधीत्य पुराणं तु स्थितो व्यासाश्रमे शुभे ।
 न लेभे शर्म धर्मात्मा ब्रह्मात्मज एवापरः ॥ ४० ॥
 अेकान्तसेवी विकलः स शून्य एव लक्ष्यते ।
 नात्यन्तभोजनासक्तो नोपवासरतस्तथा ॥ ४१ ॥
 चिन्ताविष्टं शुक्ं दृष्ट्वा व्यासः प्राड सुतं प्रति ।
 किं पुत्र चिन्त्यते नित्यं कस्माद्व्यग्रोऽसि मानद ॥ ४२ ॥
 आस्से ध्यानपरो नित्यमृणुतस्त एवाधनः ।

का चिन्ता वर्तते पुत्र मयि ताते तु तिष्ठति ॥ ४३ ॥

सुभं भुङ्क्ष्व यथाकामं मुञ्च्य शोकं मनोगतम् ।
ज्ञानं चिन्तय शास्त्रोक्तं विज्ञाने य मतिं कुरु ॥ ४४ ॥

न येन्मनसि ते शान्तिर्वयसा मम सुप्रत ।
गच्छ त्वं मिथिलां पुत्र पालितां जनकेन ह ॥ ४५ ॥

स ते मोहं मडाभाग नाशयिष्यति भूपतिः ।
जनको नाम धर्मात्मा विदेहः सत्यसागरः ॥ ४६ ॥

तं गत्वा नृपतिं पुत्र सन्देहं स्वं निवर्तय ।
वर्णाश्रमाणां धर्मास्त्वं पृच्छ पुत्र यथातथम् ॥ ४७ ॥

शुवन्मुक्तः स राजर्षिर्ब्रह्मज्ञानमतिः शुचिः ।
तथ्यवक्तातिशान्तश्च योगी योगप्रियः सदा ॥ ४८ ॥

सूत उवाच ।
तच्छ्रुत्वा वयनं तस्य व्यासस्यामिततेजसः ।
प्रत्युवाच मडातेजाः शुक्श्चारणिसम्भवः ॥ ४९ ॥

दम्भोऽयं डिल धर्मात्मन्माति चित्ते ममाधुना ।
शुवन्मुक्तो विदेहश्च राज्यं शास्ति मुदान्वितः ॥ ५० ॥

वन्ध्यापुत्र एवाभाति राजासौ जनकः पितः ।
कुर्वन् राज्यं विदेहः डि सन्देहोऽयं ममाद्भुतः ॥ ५१ ॥

द्रष्टुमिच्छाम्यहं भूपं विदेहं नृपसत्तमम् ।
कथं तिष्ठति संसारे पद्मपत्रमिवात्मसि ॥ ५२ ॥

सन्देहोऽयं मडांस्तात विदेहे पश्चिवर्तते ।
भोक्षः डिं वदतां श्रेष्ठ सौगतानामिवापरः ॥ ५३ ॥

कथं भुक्तमभुक्तं स्यादकृतं य कृतं कथम् ।
व्यवहारः कथं त्याज्य एन्द्रियाणां मडाभते ॥ ५४ ॥

माता पुत्रस्तथा भार्या भगिनी कुलटा तथा ।
भेदाभेदः कथं न स्याद्यद्यैतन्मुक्तता कथम् ॥ ५५ ॥

कटु क्षारं तथा तीक्ष्णं कषायं मिष्टमेव य ।
रसना यद्वि जानाति भुङ्क्ते भोगाननुत्तमान् ॥ ५६ ॥

शीतोष्णशुभ्रदुःखादिपरिज्ञानं यदा भवेत् ।
 मुक्तता कीदृशी तात सन्देशोऽयं ममाद्भुतः ॥ ५७ ॥
 शत्रुमित्रपरिज्ञानं वैरं प्रीतिकरं सदा ।
 व्यवहारे परे तिष्ठन्त्वं न कुरुते नृपः ॥ ५८ ॥
 यौरं वा तापसं वापि समानं मन्यते कथम् ।
 असमा यदि बुद्धिः स्यान्मुक्तता तर्हि कीदृशी ॥ ५९ ॥
 दृष्टपूर्वो न मे कश्चिज्जुवन्मुक्तश्च भूपतिः ।
 शङ्केयं मळती तात गृहे मुक्तः कथं नृपः ॥ ६० ॥
 द्दिदृक्षा मळती जाता श्रुत्वा तं भूपतिं तथा ।
 सन्देशविनिवृत्त्यर्थं गच्छामि मिथिलां प्रति ॥ ६१ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेशोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
 प्रथमस्कन्धे शुक्रं प्रति व्यासोपदेशवार्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १.१६ ॥

१.१७ सप्तदशोऽध्यायः । शुक्रस्य राजमन्दिरप्रवेशवार्णनम् ।

सूत उवाच ।
 एत्युक्त्वा पितरं पुत्रः पादयोः पतितः शुक्रः ।
 अद्भुतञ्जलिरुवायेदं गन्तुकामो महात्मनाः ॥ १ ॥
 आपृच्छे त्वां महाभाग ग्राह्यं ते वयनं मया ।
 विदेहान्द्रष्टुमिच्छामि पालिताञ्जनकेन तु ॥ २ ॥
 विना दण्डं कथं राज्यं करोति जनकः किल ।
 धर्मो न वर्तते लोको दण्डश्चेन्न भवेद्यदि ॥ ३ ॥
 धर्मस्य कारणं दण्डो मन्वादिप्रलितः सदा ।
 स कथं वर्तते तात संशयोऽयं महात्मन ॥ ४ ॥
 मम माता त्वियं वन्ध्या तद्गृह्णाति विरेशितम् ।
 पृच्छामि त्वां महाभाग गच्छामि य परन्तप ॥ ५ ॥
 सूत उवाच ।
 तं दृष्ट्वा गन्तुकामं य शुक्रं सत्यवतीसुतः ।

आलिङ्ग्योवाय पुत्रं तं ज्ञानिनं निःस्पृहं दृढम् ॥ ६ ॥

व्यास उवाच ।

स्वस्त्यस्तु शक दीर्घायुर्भव पुत्र मलामते ।

सत्यां वायं प्रदत्त्वा मे गच्छ तात यथासुभम् ॥ ७ ॥

आगन्तव्यं पुनर्गत्वा ममाश्रममनुत्तमम् ।

न कुत्रापि य गन्तव्यं त्वया पुत्र कथञ्चन ॥ ८ ॥

सुभं श्रुवामि पुत्राहं दृष्ट्वा ते मुष्पपङ्कजम् ।

अपश्यन्दुःखमाप्नोमि प्राणस्त्वमसि मे सुत ॥ ९ ॥

दृष्ट्वा त्वं जनकं पुत्र सन्देहं विनिवर्त्य य ।

अत्रागत्य सुभं तिष्ठ वेदाध्ययनतत्परः ॥ १० ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्तः सोऽभिवाधार्य कृत्वा यैव प्रदक्षिणाम् ।

यलितस्तरसातीव धनुर्मुक्तः शरो यथा ॥ ११ ॥

सम्पश्यन्विधा-न्देशाँल्लोकांश्च वित्तधर्मिणः ।

वनानि पादपांश्रैव क्षेत्राणि कृतितानि य ॥ १२ ॥

तापसांस्तप्यमानांश्च याजकान्दीक्षयान्वितान् ।

योगाभ्यासरतान्योगिवानप्रस्थान्वनौकसः ॥ १३ ॥

शैवान्याशुपतांश्चैव सौराञ्छाकृतांश्च वैष्णवान् ।

वीक्ष्य नानाविधान्धर्माञ्जगामातिस्मयन्मुनिः ॥ १४ ॥

वर्षद्वयेन मेरुं य समुल्लङ्घ्य मलामतिः ।

छिमायलं य वर्षेण जगाम मिथिलां प्रति ॥ १५ ॥

प्रविष्टो मिथिलां मध्ये पश्यन्सर्वर्द्धिमुत्तमाम् ।

प्रजाश्च सुभिताः सर्वाः सदायाराः सुसंस्थिताः ॥ १६ ॥

क्षत्रा निवारितस्तत्र कस्त्वमत्र समागतः ।

किं ते कार्यं वदस्वेति पृष्ठस्तेन न याब्रवीत् ॥ १७ ॥

निःसृत्य नगरद्वारात्स्थितः स्थाणुश्चिवायवः ।

विस्मितोऽतिहसंस्तस्थौ वयो नोवाच किञ्चन ॥ १८ ॥

प्रतीक्षार उवाच ।

भ्रूळि मूकोऽसि किं भ्रूळ्मन्त्रिभर्थं त्वमिडागतः ।
यलनं य विना कार्यं न भवेदिति मे मतिः ॥ १८ ॥

राजाज्ञया प्रवेष्टव्यं नगरेऽस्मिन्सदा द्विज ।
अज्ञातकुलशीलस्य प्रवेशो नात्र सर्वथा ॥ २० ॥
तेजस्वी भासि नूनं त्वं भ्राह्मणो वेदवित्तमः ।
कुलं कार्यं य मे भ्रूळि यथेष्टं गच्छ मानद ॥ २१ ॥

शुक उवाच ।
यदर्थमागतोऽस्म्यत्र तत्प्राप्तं वचनात्तव ।
विदेहनगरं द्रष्टुं प्रवेशो यत्र दुर्लभः ॥ २२ ॥
मोडोऽयं मम दुर्भुङ्क्षेः समुल्लङ्घ्य गिरिद्वयम् ।
राजनं द्रष्टुकामोऽहं पर्यट-समुपागतः ॥ २३ ॥
वञ्चितोऽहं स्वयं पित्रा दूषणं कस्य दीयते ।
भ्रामितोऽहं महाभाग कर्मणा वा महीतले ॥ २४ ॥

धनाशा पुरुषस्येह परिभ्रमणकारणम् ।
सा मे नास्ति तथाप्यत्र सम्प्राप्तोऽस्मि भ्रमात्किल ॥ २५ ॥

निराशस्य सुषं नित्यं यद्वि मोडे न मज्जति ।
निराशोऽहं महाभाग मग्नोऽस्मिन्मोडसागरे ॥ २६ ॥

क्व मेरुर्मिथिला क्वेयं पदभ्यां य समुपागतः ।
परिश्रमकृलं किं मे वञ्चितो विधिना डिल ॥ २७ ॥

प्रारब्धं डिल लोक्तव्यं शुभं वाप्यथवाशुभम् ।
उद्यमस्तद्वशे नित्यं कारयत्येव सर्वथा ॥ २८ ॥

न तीर्थं न य वेदोऽत्र यदर्थमिह मे श्रमः ।
अप्रवेशः पुरे जातो विदेहो नाम भूपतिः ॥ २९ ॥

धृत्युक्त्या विररामाशु मौनीभूत धव स्थितः ।
ज्ञातो हि प्रतिहारेण ज्ञानी कश्चिद्दूविजोत्तमः ॥ ३० ॥

सामपूर्वमुवाचासौ तं क्षत्ता संस्थितं मुनिम् ।
गच्छ भो यत्र ते कार्यं यथेष्टं द्विजसत्तम ॥ ३१ ॥

अपराधो मम भ्रूळ्मन्त्रिवाहितवानहम् ।

तत्क्षन्तव्यं महाभाग विमुक्तानां क्षमा बलम् ॥ ३२ ॥

शुक उवाच ।

किं तेऽत्र दूषणं क्षत्तः परतन्त्रोऽसि सर्वदा ।
प्रभुकार्यं प्रकर्तव्यं सेवकेन यथोचितम् ॥ ३३ ॥

न भूपदूषणं यात्र यदलं रक्षितस्त्वया ।
योरशत्रुपरिज्ञानं कर्तव्यं सर्वथा बुधैः ॥ ३४ ॥

ममैव सर्वथा दोषो यदलं समुपागतः ।
गमनं परगेहे यत्त्वद्युतायाश्च कारणम् ॥ ३५ ॥

प्रतीहार उवाच ।

किं सुभं द्विज किं दुःखं किं कार्यं शुभमिच्छता ।
कः शत्रुर्हितकर्ता को भूहि सर्वं ममाद्य वै ॥ ३६ ॥

शुक उवाच ।

द्वैविध्यं सर्वलोकेषु सर्वत्र द्विविधो जनः ।
रागी चैव विरागी च तयोश्चित्तं द्विधा पुनः ॥ ३७ ॥

विरागी त्रिविधः कामं ज्ञातोऽज्ञातश्च मध्यमः ।
रागी च द्विविधः प्रोक्तो भूर्भश्च यतुरस्तथा ॥ ३८ ॥

यातुर्यं द्विविधं प्रोक्तं शास्त्रजं मतिजं तथा ।
मतिस्तु द्विविधा लोके युक्तायुक्तेति सर्वथा ॥ ३९ ॥

प्रतीहार उवाच ।

यदुक्तं भवता विद्वन्नार्थज्ञोऽलं द्विजोत्तम ।
तत्सर्वं विस्तरेणैव यथार्थं वद सत्तम ॥ ४० ॥

शुक उवाच ।

रागो यस्यास्ति संसारे स रागीत्युच्यते ध्रुवम् ।
दुःखं भद्रुविधं तस्य सुभं च विविधं पुनः ॥ ४१ ॥

धनं प्राप्य सुतान्द्वारान्मानं च विजयं तथा ।
तदप्राप्य मद्दुःखं भवत्येव क्षणे क्षणे ॥ ४२ ॥

कार्यस्तस्य सुभोपायः कर्तव्यं सुभसाधनम् ।
तस्यारातिः स विज्ञेयः सुभविद्मं करोति यः ॥ ४३ ॥

सुभोत्पाद्यिता मित्रं रागयुक्तस्य सर्वदा ।
यतुरो नैव मुह्येत मूर्धः सर्वत्र मुह्यति ॥ ४४ ॥
विरक्तस्थात्मरक्तस्य सुभमेकान्तसेवनम् ।
आत्मानुचिन्तनं यैव वेदान्तस्य यं चिन्तनम् ॥ ४५ ॥
दुःखं तद्वैतसर्वं छि संसारकथनादिकम् ।
शत्रवो बलवस्तस्य विज्ञस्य शुभमिच्छतः ॥ ४६ ॥
कामः क्रोधः प्रमादश्च शत्रवो विविधाः स्मृताः ।
बन्धुः सन्तोष एवास्य नान्योऽस्ति भुवनत्रये ॥ ४७ ॥
सूत उवाच ।
तश्श्रुत्वा वचनं तस्य मत्वा तं ज्ञानिनं द्विजम् ।
क्षत्ता प्रवेशयामास कक्षां यातिमनोरमाम् ॥ ४८ ॥
नगरं वीक्षमाणाः संस्त्रैविध्यजनसङ्कुलम् ।
नानाविपणिद्रव्याढ्यं क्यविक्रयकारकम् ॥ ४९ ॥
रागद्वेषयुतं कामलोभमोडाकुलं तथा ।
विवदत्सुजनाकीर्णं वसुपूर्णां मलत्तरम् ॥ ५० ॥
पश्यन्स त्रिविधौल्लोकान्प्रासरद्राजमन्दिरम् ।
प्राप्तः परमतेजस्वी द्वितीयं ध्रुव भास्करः ॥ ५१ ॥
निवारितश्च तत्रैव प्रतीकारेण काष्ठवत् ।
तत्रैव यं स्थितो द्वारि मोक्षमेवानुचिन्तयन् ॥ ५२ ॥
छायायामातपे यैव समदर्शां मलातपाः ।
ध्यानं कृत्वा तथैकान्ते स्थितः स्थाणुरिवायलः ॥ ५३ ॥
तं मुहूर्तादुपागत्य राज्ञोऽमात्यः कृताञ्जलिः ।
प्रावेशयत्ततः कक्षां द्वितीयां राजवेश्मनः ॥ ५४ ॥
तत्र द्रिष्यं मनोरम्यं पुष्पितं द्रिष्यपादपम् ।
तद्भनं दर्शयित्वा तु कृत्वा यातिधिसत्त्वियाम् ॥ ५५ ॥
वारमुभ्याः स्त्रियस्तत्र राजसेवापरायणाः ।
गीतवादित्रकुशलाः कामशास्त्रविशारदाः ॥ ५६ ॥
ता आदिश्य यं सेवार्थं शुकस्य मन्त्रिसत्तमः ।

निर्गतः सटनात्तस्माद्व्यासपुत्रः स्थितस्तदा ॥ ५७ ॥
 पूजितः परया भक्त्या ताभिः स्त्रीभिर्यथाविधि ।
 देशकालोपपन्नेन नानान्नेनातितोषितः ॥ ५८ ॥
 ततोऽन्तःपुरवासिन्यस्तस्यान्तःपुरकाननम् ।
 रभ्यं सन्दर्शयामासुरङ्गनाः काममोक्षिताः ॥ ५९ ॥
 स युवा उपवाङ्कान्तो मृदुभाषी मनोरमः ।
 दृष्ट्वा ता मुमुक्षुः सर्वास्तं य काममिवापरम् ॥ ६० ॥
 जितेन्द्रियं मुनिं मत्वा सर्वाः पर्ययरंस्तदा ।
 आरण्येयस्तु शुद्धात्मा मातृभावमकल्पयत् ॥ ६१ ॥
 आत्मारामो जितक्रोधो न लृष्यति न तप्यति ।
 पश्यंस्तासां विकारांश्च स्वस्थ एव स तस्थिवान् ॥ ६२ ॥
 तस्मै शय्यां सुरभ्यां य ददुर्नार्यः सुसंस्कृताम् ।
 परार्ध्यास्तारणोपेतां नानोपस्करसंवृताम् ॥ ६३ ॥
 स कृत्वा पादशौचं य कुशपाणिरतन्द्रितः ।
 उपास्य पश्चिमां सन्ध्यां ध्यानमेवान्वपद्यत ॥ ६४ ॥
 याममेकं स्थितो ध्याने सुष्वाप तदनन्तरम् ।
 सुम्वा यामद्वयं तत्र योदतिष्ठत्ततः शुक्लः ॥ ६५ ॥
 पाश्चात्यं यामिनीयामं ध्यानमेवान्वपद्यत ।
 स्नात्वा प्रातःक्रियाः कृत्वा पुनरास्ते समाहितः ॥ ६६ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशस्राडस्यां संछितायां
 प्रथमस्कन्धे शुक्लस्य राजमन्दिरप्रवेशवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १.१७ ॥

१.१८ अष्टादशोऽध्यायः । जनकोपदेशवर्णनम् ।

सूत उवाच ।
 श्रुत्वा तमागतं राजा मन्त्रिभिः सङ्घितः शुचिः ।
 पुरः पुरोहितं कृत्वा गुरुपुत्रं सभयगात् ॥ १ ॥
 कृत्वार्द्धां नृपः सभ्यगत्तासनमनुत्तमम् ।
 पप्रच्छ कुशलं गां य विनिवेद्य पयस्विनीम् ॥ २ ॥

स य तां नृपपूजां वै प्रत्यगृह्णाद्यथाविधि ।
पप्रच्छ कुशलं राज्ञे स्वं निवेद्य निरामयम् ॥ ३ ॥
कृत्वा कुशलसम्प्रश्नमुपविष्टं सुष्वासने ।
शुक व्याससुतं शान्तं पर्यपृच्छत पार्थिवः ॥ ४ ॥
किं निमित्तं महाभाग निःस्पृहस्य य मां प्रति ।
जातं ह्यागमनं ब्रूहि कार्यं तन्मुनिसत्तम ॥ ५ ॥
शुक उवाच ।
व्यासेनोक्तो महाराज कुरु दारपरिग्रहम् ।
सर्वेषामाश्रमाणां य गृहस्थाश्रम उत्तमः ॥ ६ ॥
मया नाङ्गीकृतं वाक्यं मत्वा बन्धं गुरोरपि ।
न बन्धोऽस्तीति तेनोक्तो नाहं तद्धृतवान्धुनः ॥ ७ ॥
एति सन्दिग्धमनसं मत्वा स मुनिसत्तमः ।
उवाच वयनं तथ्यं मिथिलां गच्छ मा शुभः ॥ ८ ॥
याज्योऽस्ति जनकस्तत्र श्रुवन्मुक्तो नराधिपः ।
विदेहो लोकविदितः पाति राजयमकण्टकम् ॥ ९ ॥
कुर्वन् राज्यं तथा राजा मायापाशैर्न बध्यते ।
त्वं बिभेषि कथं पुत्र वनवृत्तिः परन्तप ॥ १० ॥
पश्य तं नृपशार्दूलं त्यज मोहं मनोगतम् ।
कुरु दारान्महाभाग पृच्छ वा भूपतिं य तम् ॥ ११ ॥
सन्देहं ते मनोजातं कथयिष्यति पार्थिवः ।
तच्छ्रुत्वा वयनं तस्य मामेहि तरसा सुत ॥ १२ ॥
सम्प्राप्तोऽहं महाराज त्वत्पुत्रे य तदाज्ञया ।
भोक्षकामोऽस्मि राजेन्द्र ब्रूहि कृत्यं ममानघ ॥ १३ ॥
तपस्तीर्थव्रतेज्याश्च स्वाध्यायस्तीर्थसेवनम् ।
ज्ञानं वा वद राजेन्द्र भोक्षं प्रति य कारणम् ॥ १४ ॥
जनक उवाच ।
शृणु विप्रेण कर्तव्यं भोक्षमार्गाश्रितेन यत् ।

उपनीतो वसेदादौ वेदाभ्यासाय वै गुरौ ॥ १५ ॥
 अधीत्य वेदवेदान्तान्दत्त्वा य गुरुदक्षिणाम् ।
 समावृत्तस्तु गार्हस्थ्ये सदारो निवसेन्मुनिः ॥ १६ ॥
 न्यायवृत्तिस्तु सन्तोषी निराशी गतकल्मषः ।
 अग्निहोत्रादिकर्माणि कुर्वाणः सत्यवाक्शुचिः ॥ १७ ॥
 पुत्रं पौत्रं समासाद्य वानप्रस्थाश्रमे वसेत् ।
 तपसा षड्रिपूजित्वा भार्यां पुत्रे निवेश्य च ॥ १८ ॥
 सर्वानग्नीन्यथान्यायमात्मन्यारोप्य धर्मवित् ।
 वसेत्तुर्याश्रमे श्रान्तः शुद्धे वैराग्यसम्भवे ॥ १९ ॥
 विरक्तस्याधिकारोऽस्ति संन्यासे नान्यथा क्वचित् ।
 वेदवाक्यमिदं तथ्यं नान्यथेति मतिर्मम ॥ २० ॥
 शुकाष्टयत्वारिशद्वै संस्कारा वेदभोषिताः ।
 यत्वारिशद्गुह्यस्य प्रोक्तास्तत्र मडात्मभिः ॥ २१ ॥
 अष्टौ य मुक्तिकामस्य प्रोक्ताः शमदमादयः ।
 आश्रमादाश्रमं गच्छेदिति शिष्टानुशासनम् ॥ २२ ॥
 शुक उवाच ।
 उत्पन्ने लृष्टि वैराग्ये ज्ञानविज्ञानसम्भवे ।
 अवश्यमेव वस्तव्यमाश्रमेषु वनेषु वा ॥ २३ ॥
 जनक उवाच ।
 षड्विधाणि बलिष्ठानि न नियुक्तानि मानद ।
 अपक्वस्य प्रकुर्वन्ति विकारांस्ताननेकशः ॥ २४ ॥
 भोजनेच्छां सुभेच्छां य शय्येच्छामात्मजस्य च ।
 यती भूत्वा कथं कुर्याद्विकारे समुपस्थिते ॥ २५ ॥
 दुर्जरं वासनाजालं न शान्तिमुपयाति वै ।
 अतस्तच्छमनार्थाय कमेण य परित्यजेत् ॥ २६ ॥
 और्ध्वं सुप्तः पतत्येव न शयानः पतत्यधः ।
 परिव्रज्य परिभ्रष्टो न मार्गं लभते पुनः ॥ २७ ॥
 यथा पिपीलिका मूलाच्छाभायामधिशोडति ।

शनैः शनैः क्लृप्ता याति सुप्तेन पद्मगामिनी ॥ २८ ॥

विहङ्गस्तस्तरसा याति विघ्नशङ्खामुदस्य वै ।

श्रान्तो भवति विश्रम्य सुभं याति पिपीलिका ॥ २९ ॥

मनस्तु प्रबलं काममज्जेयमकृतात्मभिः ।

अतः क्रमेण जेतव्यमाश्रमानुक्रमेण य ॥ ३० ॥

गृहस्थाश्रमसंस्थोऽपि शान्तः सुमतिरात्मवान् ।

न य लृष्येन्न य तपेल्वाभावाभे समो भवेत् ॥ ३१ ॥

विहृतं कर्म कुर्वाणस्त्यजश्चिन्तान्वितं य यत् ।

आत्मलाभेन सन्तुष्टो मुच्यते नात्र संशयः ॥ ३२ ॥

पश्चात् राज्यसंस्थोऽपि ज्ञान्मुक्तो यथानघ ।

वियरामि यथाकामं न मे किञ्चित्प्रजयते ॥ ३३ ॥

भुञ्जानो विविधान्भोगान्कुर्वन्कार्याण्यनेकशः ।

भविष्यामि यथात्वं तथा मुक्तो भवानघ ॥ ३४ ॥

कथ्यते भलु यद्दृश्यमदृश्यं बध्यते कुतः ।

दृश्यानि पञ्चभूतानि गुणास्तेषां तथा पुनः ॥ ३५ ॥

आत्मा गम्योऽनुमानेन प्रत्यक्षो न कदाचन ।

स कथं बध्यते ब्रह्मन्निर्विकारो निरञ्जनः ॥ ३६ ॥

मनस्तु सुभट्टुःषानां भडतां कारणं द्विज ।

जाते तु निर्मले ज्यस्मिन्सर्वं भवति निर्मलम् ॥ ३७ ॥

भ्रमन्सर्वेषु तीर्थेषु स्नात्वा स्नात्वा पुनः पुनः ।

निर्मलं न मनो यावत्तावत्सर्वं निरर्थकम् ॥ ३८ ॥

न देहो न य ज्ञवात्मा नेन्द्रियाणि परन्तप ।

मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः ॥ ३९ ॥

शुद्धो मुक्तः सदैवात्मा न वै बध्येत कर्तव्यित् ।

बन्धमोक्षौ मनःसंस्थौ तस्मिञ्छान्ते प्रशाम्यति ॥ ४० ॥

शत्रुर्मित्रमुदासीनो भेदाः सर्वे मनोगताः ।

येकात्मत्वे कथं भेदः सम्भवेद्द्वैतदर्शनात् ॥ ४१ ॥

जूवो ब्रह्म सदैवाळं नात्र कार्या विचारणा ।
 भेदबुद्धिस्तु संसारे वर्तमाना प्रवर्तते ॥ ४२ ॥
 अविद्येयं महाभाग विद्या यैतन्निवर्तनम् ।
 विद्याविद्ये य विज्ञेये सर्वदेव विद्यक्षारैः ॥ ४३ ॥
 विनातपं छि छायाया ज्ञायते य कथं सुभम् ।
 अविद्यया विना तद्गुणं विद्यां य वेत्ति वै ॥ ४४ ॥
 गुणा गुणेषु वर्तन्ते भूतानि य तथैव य ।
 छन्द्रेयाणीन्द्रियार्थेषु को दोषस्तत्र यात्मनः ॥ ४५ ॥
 मर्यादा सर्वरक्षार्थं कृता वेदेषु सर्वशः ।
 अन्यथा धर्मनाशः स्यात्सौगतानामिवानघ ॥ ४६ ॥
 धर्मनाशे विनष्टः स्याद्दर्शांयारोऽतिवर्तितः ।
 अतो वेदप्रदिष्टेन मार्गेण गच्छतां शुभम् ॥ ४७ ॥
 शुक् उवाच ।
 सन्देहो वर्तते राजत्र निवर्तति मे क्वचित् ।
 भवता कथितं यत्तच्छृण्वतो मे नराधिप ॥ ४८ ॥
 वेदधर्मेषु छिंसा स्यादधर्मबहुला छि सा ।
 कथं मुक्तिप्रदो धर्मो वेदोक्तो भत भूपते ॥ ४९ ॥
 प्रत्यक्षेण त्वनाचारः सोमपानं नराधिप ।
 पशूनां छिंसनं तद्गुणक्षणां चामिषस्य य ॥ ५० ॥
 सौत्रामणौ तथा प्रोक्तः प्रत्यक्षेण सुराग्रहः ।
 धूतकीडा तथा प्रोक्ता प्रतानि विविधानि य ॥ ५१ ॥
 श्रूयते स्म पुरा ज्यासीच्छशाभिन्दुर्नृपोत्तमः ।
 यज्वा धर्मपरो नित्यं वदान्यः सत्यसागरः ॥ ५२ ॥
 गोसा य धर्मसेतूनां शास्ता योत्पथगामिनाम् ।
 यज्ञाश्च विछितास्तेन बळवो भूरिदक्षिणाः ॥ ५३ ॥
 यर्मणां पर्वतो जातो विन्ध्यायलसमः पुनः ।
 मेघाम्बुप्लावनाज्जता नदी यर्मण्वती शुभा ॥ ५४ ॥
 सोऽपि राजा दिवं यातः कीर्तिरस्यायला भुवि ।

अेव धर्मेषु वेदेषु न मे बुद्धिः प्रवर्तते ॥ ५५ ॥

स्त्रीसङ्गेन सदा भोगे सुभमाप्नोति मानवः ।

अलाभे दुःखमत्यन्तं श्रुवन्मुक्तः कथं भवेत् ॥ ५६ ॥

जनक उवाच ।

हिंसा यज्ञेषु प्रत्यक्षा साहिंसा परिकीर्तिता ।

उपाधियोगतो हिंसा नान्यथेति विनिर्णयः ॥ ५७ ॥

यथा येन्यनसंयोगादग्रौ धूमः प्रवर्तते ।

तद्वियोगात्तथा तस्मिन्निर्धूमत्वं विभाति वै ॥ ५८ ॥

अहिंसां य तथा विद्धि वेदोक्तां मुनिसत्तम ।

रागिणां सापि हिंसैव निःस्पृहाणां न सा मता ॥ ५९ ॥

अरागोऽयं यत्सर्वं तथाऽङ्कुशवर्जितम् ।

अकृतं वेदविद्वांसः प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ६० ॥

गृहस्थानां तु हिंसैव या यज्ञे द्विजसत्तम ।

अरागोऽयं यत्सर्वं तथाऽङ्कुशवर्जितम् ॥ ६१ ॥

साहिंसैव महाभाग मुमुक्षुणां जितात्मनाम् ॥ ६२ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां

प्रथमस्कन्धे शुकाय जनकोपदेशवर्णनं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ १.१८ ॥

१.१८ ऐकोनविंशोऽध्यायः । शुकस्य विवाहादिकार्यवर्णनम् ।

शुक उवाच ।

सन्देहोऽयं महाराज वर्तते हृद्ये मम ।

मायामध्ये वर्तमानः स कथं निःस्पृहो भवेत् ॥ १ ॥

शास्त्रज्ञानं य सम्प्राप्य नित्यानित्यविचारणम् ।

त्यजते न मनो मोहं स कथं मुख्यते नरः ॥ २ ॥

अन्तर्गतं तमश्छेत्तुं शास्त्राद्बोधो हि न क्षमः ।

यथा न नश्यति तमः इतया दीपवार्तया ॥ ३ ॥

अद्रोहः सर्वभूतेषु कर्तव्यः सर्वदा बुधैः ।

स कथं राजशार्दूल गृहस्थस्य भवेत्तथा ॥ ४ ॥

वित्तैषाणा न ते शान्ता तथा राज्यसुषैषाणा ।
 जयैषाणा य सङ्ग्रामे श्रुवन्मुक्तः कथं भवेः ॥ ५ ॥
 यौरिषु यौरबुद्धिस्तु साधुबुद्धिस्तु तापसे ।
 स्वपरत्वं तवाप्यस्ति विदेहस्त्वं कथं नृप ॥ ६ ॥
 कटुतीक्ष्णकुषायाभ्ररसान्वेत्सि शुभाशुभान् ।
 शुभेषु रमते चित्तं नाशुभेषु तथा नृप ॥ ७ ॥
 जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिश्च तव राजन् भवन्ति हि ।
 अवस्थास्तु यथाकालं तुरीया तु कथं नृप ॥ ८ ॥
 पदात्यन्तरथेभाश्च सर्वे वै वशगा मम ।
 स्वाभ्यहं यैव सर्वेषां मन्यसे त्वं न मन्यसे ॥ ९ ॥
 मिष्टमत्सि सदा राजन्मुदितो विमनास्तथा ।
 मालायां य तथा सर्पे समदृक् क्व नृपोत्तम ॥ १० ॥
 विमुक्तस्तु भवेद्राजन् समलोष्टाश्मकाञ्चनः ।
 अेकात्मबुद्धिः सर्वत्र हितकृत्सर्वजन्तुषु ॥ ११ ॥
 न मेऽद्य रमते चित्तं गृहदारदिषु क्वचित् ।
 अेकाकी निःस्पृहोऽत्यर्थं यरेयमिति मे मतिः ॥ १२ ॥
 निःसङ्गो निर्भमः शान्तः पत्रमूलकृलाशनः ।
 मृगवद्विचरिष्यामि निर्द्गन्द्गो निष्परिश्रमः ॥ १३ ॥
 किं मे गृहेषु वित्तेन भार्यया य सुश्रुपया ।
 विरागमनसः कामं गुणतीतस्य पार्थिव ॥ १४ ॥
 चिन्त्यसे विविधाकारं नानारागसमाकुलम् ।
 दम्भोऽयं किल ते भाति विमुक्तोऽस्मीति भाषसे ॥ १५ ॥
 कदाचिच्छत्रुजा चिन्ता धनजा य कदाचन ।
 कदाचित्सैन्यजा चिन्ता निश्चिन्तोऽसि कदा नृप ॥ १६ ॥
 वैभानसा ये मुनयो मिताडारा जितप्रताः ।
 तेऽपि मुख्यन्ति संसारे जानन्तोऽपि ध्यसत्यताम् ॥ १७ ॥
 तव वंशसमुत्थानां विदेहा षति भूपते ।

कुटिलं नाम जनीळि नान्यथेति कदाचन ॥ १८ ॥

विद्याधरो यथा मूर्धो जन्मान्धस्तु दिवाकरः ।

लक्ष्मीधरो दसिद्रश्च नाम तेषां निरर्थकम् ॥ १९ ॥

तव वंशोद्भववा ये ये श्रुताः पूर्वे मया नृपाः ।

विदेहा षति विध्याता नामतः कर्मतो न ते ॥ २० ॥

निमिनामामवद्राजा पूर्वं तव कुले नृप ।

यज्ञार्थं स तु राजर्षिर्विसिञ्च स्वगुरुं मुनिम् ॥ २१ ॥

निमन्त्रयामास तदा तमुवाच नृपं मुनिः ।

निमन्त्रितोऽस्मि यज्ञार्थं देवेन्द्रेणाधुना किल ॥ २२ ॥

कृत्वा तस्य माभं पूर्णं कश्चिद्यामि तवापि वै ।

तावत्कुरुष्व राजेन्द्र सम्भारं तु शनैः शनैः ॥ २३ ॥

ःत्युक्त्या निर्ययौ सोऽथ मडेन्द्रयजने मुनिः ।

निमिरन्त्यं गुरुं कृत्वा यकार मभमुत्तमम् ॥ २४ ॥

तच्छ्रुत्वा कुपितोऽत्यर्थं वसिष्ठो नृपतिं पुनः ।

शशाप य पतत्वद्य देहस्ते गुरुलोपक ॥ २५ ॥

राजापि तं शशापाथ तवापि य पतत्वयम् ।

अन्योन्यशापात्पतितौ तावेव य मया श्रुतम् ॥ २६ ॥

विदेहेन य राजेन्द्र कथं शमो गुरुः स्वयम् ।

विनोदं धव मे चित्ते विभाति नृपसत्तम ॥ २७ ॥

जनक उवाच ।

सत्यमुक्तं त्वया नात्र मिथ्या किञ्चिद्विदं मतम् ।

तथापि शृणु विप्रेन्द्र गुरुर्मम सुपूजितः ॥ २८ ॥

पितुः सङ्गं परित्यज्य त्वं वनं गन्तुमिच्छसि ।

मृगैः सल सुसम्बन्धो भविता ते न संशयः ॥ २९ ॥

महाभूतानि सर्वत्र निःसङ्गः क्व भविष्यसि ।

आलारार्थं सदा चिन्ता निश्चिन्तः स्याः कथं मुने ॥ ३० ॥

दण्डाजिनकृता चिन्ता यथा तव वनेऽपि य ।

तथैव राजयचिन्ता मे चिन्तयानस्य वा न वा ॥ ३१ ॥

विकल्पोपलतस्त्वं वै दूरदेशमुपागतः ।
 न मे विकल्पसन्देहो निर्विकल्पोऽस्मि सर्वथा ॥ ३२ ॥
 सुभं स्वपिमि विप्राहं सुभं भुञ्जामि सर्वथा ।
 न भद्दोऽस्मीति बुद्ध्यहं सर्वदेव सुभी मुने ॥ ३३ ॥
 त्वं तु दुःभी सदैवासि भद्दोऽलमिति शङ्कया ।
 एति शङ्कां परित्यज्य सुभी भव समाहितः ॥ ३४ ॥
 देहोऽयं मम भन्धोऽयं न ममेति य मुक्तता ।
 तथा धनं गृहं राजयं न ममेति य निश्चयः ॥ ३५ ॥
 सूत उवाच ।
 तश्छुत्वा वयनं तस्य शुकः प्रीतमनाभवत् ।
 आपृच्छ्य तं जगामाशु व्यासस्याश्रममुत्तमम् ॥ ३६ ॥
 आगच्छन्तं सुतं दृष्ट्वा व्यासोऽपि सुभमाप्तवान् ।
 आलिङ्ग्याघ्राय मूर्धानं पप्रच्छ कुशलं पुनः ॥ ३७ ॥
 स्थितस्तत्राश्रमे रभ्ये पितुः पार्श्वे समाहितः ।
 वेदाध्ययनसम्पन्नः सर्वशास्त्रविशारदः ॥ ३८ ॥
 जनकस्य दशां दृष्ट्वा राजयस्थस्य महात्मनः ।
 स निर्वृतिं परां प्राप्य पितुराश्रमसंस्थितः ॥ ३९ ॥
 पितृणां सुभगा कन्या पीवरी नाम सुन्दरी ।
 शुकश्चकार पत्नीं तां योगमार्गस्थितोऽपि हि ॥ ४० ॥
 स तस्यां जनयामास पुत्रांश्चतुर एव हि ।
 कृष्णं गौरप्रभं चैव भूरि देवश्रुतं तथा ॥ ४१ ॥
 कन्यां कीर्तिं समुत्पाद्य व्यासपुत्रः प्रतापवान् ।
 ददौ विभ्राजपुत्राय त्वाण्डाय महात्मने ॥ ४२ ॥
 अणुदस्य सुतः श्रीमान्ब्रह्मदत्तः प्रतापवान् ।
 ब्रह्मज्ञः पृथिवीपालः शककन्यासमुद्भवः ॥ ४३ ॥
 कालेन क्रियता तत्र नारदस्योपदेशतः ।
 ज्ञानं परमकं प्राप्य योगमार्गमनुत्तमम् ॥ ४४ ॥

पुत्रे राजयं निघायाथ गतो बहुरिकाश्रमम् ।
 मायाभीजोपदेशेन तस्य ज्ञानं निर्गलम् ॥ ४५ ॥
 नारदस्य प्रसादेन जातं सधो विमुक्तिदम् ।
 कैलासशिखरे रम्ये त्यक्त्वा सङ्गं पितुः शुक्रः ॥ ४६ ॥
 ध्यानमास्थाय विपुलं स्थितः सङ्गपराङ्मुषः ।
 उत्पपात गिरेः शृङ्गात्सिद्धिं च परमां गतः ॥ ४७ ॥
 आकाशगो मलातेजा विरराज यथा रविः ।
 गिरेः शृङ्गं द्विधा जातं शुक्रस्योत्पत्तने तदा ॥ ४८ ॥
 उत्पाता बलवो जाताः शुक्रश्चाकाशगोऽभवत् ।
 अन्तरिक्षे यथा वायुः स्तूयमानः सुरर्षिभिः ॥ ४९ ॥
 तेजसातिविराजन्वै द्वितीय एव भास्करः ।
 व्यासस्तु विरडाकान्तः कन्दन्पुत्रेति यासकृत् ॥ ५० ॥
 गिरेः शृङ्गे गतस्तत्र शुक्रो यत्र स्थितोऽभवत् ।
 कन्दमानं तदा दीनं व्यासं मत्वा श्रमाकुलम् ॥ ५१ ॥
 सर्वभूतगतः साक्षी प्रतिशब्दमदात्तदा ।
 तत्राद्यापि गिरेः शृङ्गे प्रतिशब्दः स्फुटोऽभवत् ॥ ५२ ॥
 रुदन्तं तं समालक्ष्य व्यासं शोकसमन्वितम् ।
 पुत्र पुत्रेति भाषन्तं विरडोऽपि पश्चिष्युतम् ॥ ५३ ॥
 शिवस्तत्र समागत्य पाराशर्यमबोधयत् ।
 व्यास शोकं मा कुरु त्वं पुत्रस्ते योगवित्तमः ॥ ५४ ॥
 परमां गतिमापन्नो दुर्लभां याकृतात्मभिः ।
 तस्य शोको न कर्तव्यस्त्वयाशोकं विजानता ॥ ५५ ॥
 कीर्तिस्ते विपुला जाता तेन पुत्रेण यानघ ।
 व्यास उवाच ।
 न शोको याति देवेश किं करोमि जगत्पते ॥ ५६ ॥
 अतृप्ते लोचने मेऽद्य पुत्रदर्शनलालसे ।
 मलादेव उवाच ।
 छायां द्रक्ष्यसि पुत्रस्य पार्श्वस्थां सुमनोहराम् ॥ ५७ ॥

तां वीक्ष्य मुनिशार्दूल शोकं जडि परन्तप ।
सूत उवाच ।
तदा ददर्श व्यासस्तु छायां पुत्रस्य सुप्रभाम् ॥ ५८ ॥

दत्त्वा वरं उरस्तस्मै तत्रैवान्तरधीयत ।
अन्तर्हिते मलादेवे व्यासः स्वाश्रममभ्यगात् ॥ ५९ ॥
शुकस्य विरडेणापि तप्तः परमदुःभितः ॥ ६० ॥

एतं श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां प्रथमस्कन्धे
शुकस्य विवाहादिकार्यवर्णनं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ १.१९ ॥

१.२० विंशोऽध्यायः । धृतराष्ट्रादीनामुत्पत्तिवर्णनम् ।

ऋषय इत्युः ।
शुकस्तु परमां सिद्धिमाप्तवान्देवसत्तमः ।
किं यकार ततो व्यासस्तत्रो ब्रूहि सविस्तरम् ॥ १ ॥

सूत उवाच ।
शिष्या व्यासस्य येऽप्यासन्वेदाभ्यासपरायणाः ।
आज्ञामादाय ते सर्वे गताः पूर्वं महीतले ॥ २ ॥

असितो देवलश्चैव वैशम्पायन एव च ।
जैमिनिश्च सुमन्तुश्च गताः सर्वे तपोधनाः ॥ ३ ॥

तानेतान्वीक्ष्य पुत्रं य लोकान्तरितमप्युत ।
व्यासः शोकसमाकान्तो गमनायाकरोन्मतिम् ॥ ४ ॥

सस्मार मनसा व्यासस्तां निषादसुतां शुभाम् ।
मातरं जाल्हीतीरे मुक्तां शोकसमन्विताम् ॥ ५ ॥

स्मृत्वा सत्यवतीं व्यासस्त्यक्त्वा तं पर्वतोत्तमम् ।
आजगाम मलातेजा जन्मस्थानं स्वकं मुनिः ॥ ६ ॥

द्वीपं प्राप्याथ पप्रच्छ क्व गता सा वरानना ।
निषादास्तं समाश्रय्युर्दत्ता राज्ञे तु कन्यका ॥ ७ ॥

दाशराजोऽपि सम्पूज्य व्यासं प्रीतिपुरःसरम् ।
स्वागतेनाभिसङ्गत्य प्रोवाच विडिताञ्जलिः ॥ ८ ॥

दाशराज उवाच ।

अद्य मे सकृदं जन्म पापितं नः कुलं मुने ।

देवानामपि दुर्दर्शं यज्जातं तव दर्शनम् ॥ ८ ॥

यदर्थमागतोऽसि त्वं तद्भ्रूढि द्विजसत्तम ।

अपि दारा धनं पुत्रास्त्वदायत्तमिदं विभो ॥ १० ॥

सरस्वत्यास्तटे रम्ये यकाराश्रममाऽऽलम् ।

व्यासस्तपःसमायुक्तस्तत्रैवास समाहितः ॥ ११ ॥

सत्यवत्याः सुतौ जातौ शन्तनोरमितद्युतेः ।

मत्वा तौ भ्रातरौ व्यासः सुभमाप वने स्थितः ॥ १२ ॥

त्रिशाङ्गदः प्रथमजो रुपवाञ्छनुतापनः ।

बभूव नृपतेः पुत्रः सर्वलक्षणसंयुतः ॥ १३ ॥

विश्वित्रवीर्यनामासौ द्वितीयः समजायत ।

सोऽपि सर्वगुणोपेतः शन्तनोः सुभवर्धनः ॥ १४ ॥

गाङ्गेयः प्रथमस्तस्य मडावीरो बलाधिकः ।

तथैव तौ सुतौ जातौ सत्यवत्यां मडाबलौ ॥ १५ ॥

शन्तनुस्तान्सुतान्वीक्ष्य सर्वलक्षणसंयुतान् ।

अमंस्ताजय्यमात्मानं देवादीनां मडामनाः ॥ १६ ॥

अथ कालेन डियता शन्तनुः कालपर्ययात् ।

तत्याज देवं धर्मात्मा देवी शुर्माविवाम्बरम् ॥ १७ ॥

कालधर्मगते राज्ञि भीष्मश्चक्रे विधानतः ।

प्रेतकार्याणि सर्वाणि दानानि विविधानि च ॥ १८ ॥

त्रिशाङ्गदं ततो राज्ये स्थापयामास वीर्यवान् ।

स्वयं न कृतवान् राज्यं तस्माद्देवप्रतोऽभवत् ॥ १९ ॥

त्रिशाङ्गदस्तु वीर्येण प्रमत्तः परदुःखदः ।

बभूव बलवान्वीरः सत्यवत्यात्मजः शुचिः ॥ २० ॥

अथैकदा मडाबाहुः सैन्येन मडतापृतः ।

प्रथयार वनोद्देशात्पश्यन्वध्यान्मृगान् रुडुन् ॥ २१ ॥

त्रिशाङ्गदस्तु गन्धर्वो दृष्ट्वा तं मार्गं नृपम् ।

उत्तारान्तिकं भूमैर्विमानवरमास्थितः ॥ २२ ॥
 तत्राभूय्य मलदुष्टं तयोः सदृशवीर्ययोः ।
 कुरुक्षेत्रे महास्थाने त्रीणि वर्षाणि तापसाः ॥ २३ ॥
 छन्द्रलोकमवापाशु गन्धर्वेण उतो राजे ।
 भीष्मः श्रुत्वा यकाराशु तस्यौर्ध्वदृष्टिकं तदा ॥ २४ ॥
 गाङ्गेयः कृतशोकस्तु मन्त्रिभिः परिवारितः ।
 विशित्रवीर्यनामानं राज्येशं य यकार उ ॥ २५ ॥
 मन्त्रिभिर्बोधिता पश्चाद्गुरुभिश्च महात्मभिः ।
 स्वपुत्रं राज्यगं दृष्ट्वा पुत्रशोकतपि य ॥ २६ ॥
 सत्यवत्यतिसन्तुष्टा बभूव वरवर्णिनी ।
 व्यासोऽपि भ्रातरं श्रुत्वा राजानं मुदितोऽभवत् ॥ २७ ॥
 यौवनं परमं प्राप्तः सत्यवत्याः सुतः शुभः ।
 यकार चिन्तां भीष्मोऽपि विवाडार्थं कनीयसः ॥ २८ ॥
 काशिराजसुतास्तिस्रः सर्वलक्षणसंयुताः ।
 तेन राज्ञा विवाडार्थं स्थापिताश्च स्वयंवरे ॥ २९ ॥
 राजानो राजपुत्राश्च समाहूताः सलक्ष्मणः ।
 छच्छास्वयंवरार्थं वै पूज्यमानाः समागताः ॥ ३० ॥
 तत्र भीष्मो महातेजस्ता जडार बलेन वै ।
 निर्मथ्य राजकं सर्वं रथेनैकेन वीर्यवान् ॥ ३१ ॥
 स जित्वा पार्थिवान्सर्वास्ताश्चादाय मडारथः ।
 आडुवीर्येण तेजस्वी ङ्याससाद गजाह्वयम् ॥ ३२ ॥
 मातृवद्भगिनीवय्य पुत्रीवञ्चिन्तयस्त्रि ।
 तिस्रः समानयामास कन्यका वामलोचनाः ॥ ३३ ॥
 सत्यवत्यै निवेद्याशु द्विजनाडूय सत्वरः ।
 दैवज्ञान्वेदविदुषः पर्यपृच्छच्छुभं दिनम् ॥ ३४ ॥
 कृत्वा विवाडसम्भारं यदा वै भ्रातरं निजम् ।
 विशित्रवीर्यं धर्मिष्ठे विवाडयति ता यदा ॥ ३५ ॥

तदा ज्येष्ठाप्युवाचेऽ कन्यका जाल्वीसुतम् ।
लज्जमानासितापाङ्गी तिसृषां चारुलोचना ॥ ३६ ॥
गङ्गापुत्र कुरुश्रेष्ठ धर्मज्ञा कुलदीपक ।
मया स्वयंवरे शात्वो वृतोऽस्ति मनसा नृपः ॥ ३७ ॥
वृताढं तेन राज्ञा वै चित्ते प्रेमसमाकुले ।
यथायोग्यं कुरुष्वामि कुलस्यास्य परन्तप ॥ ३८ ॥
तेनाढं वृतपूर्वाऽस्मि त्वं च धर्मभृतां वरः ।
बलवानसि गाङ्गेय यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ३९ ॥
सूत उवाच ।
येवमुक्तस्तथा तत्र कन्यया कुरुनन्दनः ।
अपृच्छत् ब्राह्मणावृद्धान्मातरं सखिवांस्तथा ॥ ४० ॥
सर्वेषां मतमाज्ञाय गाङ्गेयो धर्मवित्तमः ।
गच्छेति कन्यकां प्राढ यथारुचि वरानने ॥ ४१ ॥
विसर्जिताथ सा तेन गता शात्वनिकेतनम् ।
उवाच तं वरारोढा राजानं मनसोऽस्मितम् ॥ ४२ ॥
विनिर्मुक्तास्मि भीष्मेण त्वन्मनस्केति धर्मतः ।
आगतास्मि मडाराज गृह्णाणामि करं मम ॥ ४३ ॥
धर्मपत्नी तवात्यन्तं भवामि नृपसत्तम ।
चिन्तितोऽसि मया पूर्वं त्वयाढं नात्र संशयः ॥ ४४ ॥
शात्व उवाच ।
गृहीता त्वं वरारोढे भीष्मेण पश्यतो मम ।
रथे संस्थापिता तेन न ग्रहीष्ये करं तव ॥ ४५ ॥
परोच्छिष्टां च कः कन्यां गृह्णाति मतिमान्नरः ।
अतोऽढं न ग्रहीष्यामि त्यक्तां भीष्मेण मातृवत् ॥ ४६ ॥
रुदती विलपन्ती सा त्यक्ता तेन मडात्मना ।
पुनर्भीष्मं समागत्य रुदती येदमब्रवीत् ॥ ४७ ॥
शात्वो मुक्तां त्वया वीर न गृह्णाति गृह्णाण माम् ।
धर्मज्ञोऽसि मडाभाग मरिष्याम्यन्यथा ह्यढम् ॥ ४८ ॥

भीष्म उवाच ।

अन्यथित्तां कथं त्वां वै गृह्णामि वरवर्णिनि ।
पितरं स्वं वरारोळे व्रज शीघ्रं निराकुला ॥ ४८ ॥

तथोक्ता सा तु भीष्मोऽपि जगाम वनमेव हि ।
तपश्चकार विजने तीर्थे परमपावने ॥ ५० ॥

द्वे भार्ये यातिरुपाढ्ये तस्य राज्ञो बभूवतुः ।
अम्बालिका याम्बिका च काशिराजसुते शुभे ॥ ५१ ॥

राजा विश्वित्रीर्वीर्योऽसौ ताभ्यां सह मडाबलः ।
रेमे नानाविदारैश्च गृहे योपवने तथा ॥ ५२ ॥

वर्षाणि नव राजेन्द्रः कुर्वन् कीडा मनोरमाम् ।
प्रापासौ मरुणं भूयो गृहीतो राजयक्ष्मणा ॥ ५३ ॥

मृते पुत्रेऽतिदुःभार्ता जाता सत्यवती तदा ।
कारयामास पुत्रस्य प्रेतकार्याणि मन्त्रिभिः ॥ ५४ ॥

भीष्ममाह तदैकान्ते वयनं यातिदुःषिता ।
राज्यं कुरु मडाभाग पितुस्ते शन्तनोः सुत ॥ ५५ ॥

भ्रातुर्भार्या गृडाण त्वं वंशञ्च परिरक्षय ।
यथा न नाशमायाति ययातेर्वश ष्ट्युत ॥ ५६ ॥

भीष्म उवाच ।

प्रतिज्ञा मे श्रुता मातः पितर्ये या मया कृता ।
नाहं राज्यं करिष्यामि न खाहं दारसङ्ग्रहम् ॥ ५७ ॥

सूत उवाच ।

तदा चिन्तातुरा जाता कथं वंशो भवेदिति ।
नालसाद्धि सुभं मलयं समुत्पन्ने ष्यराजके ॥ ५८ ॥

गाङ्गेयस्तामुवायेहं मा चिन्तां कुरु भामिनि ।
पुत्रं विश्वित्रीर्वीर्यस्य क्षेत्रज्ञं योपपादय ॥ ५९ ॥

कुलीनं द्विजमाहूय वध्वा सह नियोजय ।
नात्र दोषोऽस्ति वेदेऽपि कुलरक्षाविधौ किल ॥ ६० ॥

पौत्रं यैवं समुत्पाद्ये राज्यं देहि शुचिस्मिते ।

अहं य पावयिष्यामि तस्य शासनमेव हि ॥ ६१ ॥

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य कानीनं स्वसुतं मुनिम् ।

जगाम मनसा व्यासं द्वैपायनमकल्मषम् ॥ ६२ ॥

स्मृतमात्रस्ततो व्यास आजगाम स तापसः ।

कृत्वा प्राणामं मात्रेऽथ संस्थितो दीप्तिमान्मुनिः ॥ ६३ ॥

भीष्मोऽपि पूजितः कामं सत्यवत्या य मानितः ।

तस्थौ तत्र महातेजा विधूमोऽग्निशिवापरः ॥ ६४ ॥

तमुवाच मुनिं माता पुत्रमुत्पाद्याधुना ।

क्षेत्रे विचित्रवीर्यस्य सुन्दरं तव वीर्यजम् ॥ ६५ ॥

व्यासः श्रुत्वा वयो मातुराप्तवाङ्मयमन्यत ।

ओमित्युक्त्वा स्थितस्तत्र ऋतुकालमचिन्तयत् ॥ ६६ ॥

अम्बिका य यदा स्नाता नारी ऋतुमती तदा ।

सङ्गं प्राप्य मुनेः पुत्रमसूतान्धं महाबलम् ॥ ६७ ॥

जन्मान्धं य सुतं वीक्ष्य द्युःषिता सत्यवत्यपि ।

द्वितीयां य वधूमाह पुत्रमुत्पाद्याशु वै ॥ ६८ ॥

ऋतुकालेऽथ सम्प्राप्ते व्यासेन सह सङ्गता ।

तथा याम्बालिका रात्रौ गर्भं नारी धार सा ॥ ६९ ॥

सोऽपि पाण्डुः सुतो जातो राजययोग्यो न सम्मतः ।

पुत्रार्थे प्रेरयामास वर्षान्ते य पुनर्वधूम् ॥ ७० ॥

आलूय य ततो व्यासं सम्प्रार्थ्य मुनिसत्तमम् ।

प्रेषयामास रात्रौ सा शयनागारमुत्तमम् ॥ ७१ ॥

न गता य वधूस्तत्र प्रेष्या सम्प्रेषिता तथा ।

तस्यां य विदुरो जातो दास्यां धर्माशतः शुभः ॥ ७२ ॥

अेवं व्यासेन ते पुत्रा धृतराष्ट्रादयस्त्रयः ।

उत्पादिता महावीरा वंशरक्षार्णवैतवे ॥ ७३ ॥

अेतद्गः सर्वमाप्स्यातं तस्य वंशसमुद्भवम् ।

व्यासेन रक्षितो वंशो भ्रातृधर्मविदानघाः ॥ ७४ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં
પ્રથમસ્કન્ધે ધૃતરાષ્ટ્રાદીનામુત્પત્તિવાર્ણનં નામ વિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧.૨૦ ॥
॥ ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણે પ્રથમસ્કન્ધઃ સમાપ્તઃ ॥

Encoded and proofread by Vishwas Bhide

——
1 Shrimaddevibhagavatamahapurane Prathamah Skandhah
pdf was typeset on March 31, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

